

វិទ្យាស្ថាននៃសាសនាគ្រីស្ទរបស់ ខាលវីន

រ៉ូម 12- សៀវភៅទី4, ជំពូកទី6-10

ចន ខាលវីន (John Calvin)

អ្នកនៃនាំ: វ៉ាយ យ៉ុងជុន (White Young Jeon)

អ្នកបកប្រែ: (Kimeng Tuy)

Cambodia Reformed Faith Institute

A Diagram of Comparison of Calvin's Institutes and their division

Volume	Book	Chapter	Translator	Total page	contents
1		Introduction	Kakada Un		Background
2	Book 1	1-10	Kakada Un		The Knowledge of God, the creator
3	Book 1	11-18	Kakada Un		
4	Book2	1-9	Kimeng Tuy		The Knowledge of God , The redeemer In Christ
5	Book 2	10-14	Charany Yeoun		
6	Book 2	15-17	Charany Yeoun & Sokhen Chea		
7	Book 3	1-4	Sreyleak Kohn		The way which we receives the grace of Christ
8	Book 3	5-13	Charany Yeoun		
9	Book 3	14-19	Charany Yeoun		
10	Book 3	20-25	Sreyleak Kohn		
11	Book 4	1-5	Sreyleak Kohn		The external means or Aids by which God invited us into the society of Christ and Hold of Therein
12	Book 4	6-10	Kimeng Tuy		
13	Book 4	11-15	Kakada Un		
14	Book 4	16-17	Charany Yoeun		

15	Book 4	18-20	Kakada Un		
-----------	---------------	--------------	------------------	--	--

Books of Calvin's Institutes for Khmer version

- 1. Recommender : White Young Jeon**
- 2. Editor: White Young Jeon**
- 3. Assistant Editor Ms Charany Yeoun**
- 4. Translated duration : Jan 01 2021-Feb 03 2023**
- 5. Publish types: 1) Volumes 1-15 2) Book 1-6**
- 6. Publisher: Cambodia Reformed Faith Institutes (C. R. F. I.)
(president Dr White Young Jeon)**
- 7. Published Date: February 03 2023**

Contents

ជំពូកទី VI គោលការណ៍នៃរ៉ូម សូមមើល/ 14

(ការបដិសេធការសន្មត់ទាក់ទងនឹងភាពសំខាន់របស់ពេត្រុស, I-7)

1. តម្រូវការនៃការដាក់ស្នើទៅទីក្រុងរ៉ូម/ 14
2. សម្តេចសង្ឃនៃសេចក្តីតាំងសញ្ញាចាស់មិនអាចត្រូវបានគេលើកឡើងជាកស្មតាងសម្រាប់អំណាចកំពូលរបស់សម្តេចប៉ាបទេ ។/ 15
3. ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវទៅកាន់ពេត្រុស មិនបានបង្កើតឡើងនូវភាពជាម្ចាស់នៃក្រុមជំនុំនេះ ។/ 17
4. ការអះអាងខុសទាក់ទងនឹងគោលការណ៍/ 18
5. កិត្តិយស មិនមែនអំណាច យោងទៅតាមពេត្រុស/ 21
6. គ្រឹះតែមួយ/ 22
7. កន្លែងរបស់ពេត្រុសក្នុងចំណោមសាវ័កយោងតាមកំណត់ហេតុនៃបទគម្ពីរ/ 23
8. ក្រុមជំនុំអាចគ្មានក្បាលមនុស្ស/ 25
9. ការដឹកនាំរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនអាចផ្ទេរបានទេ/ 26
10. ការរួបរួមនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ មិនមែននៅក្នុងរាជាធិបតេយ្យរបស់មនុស្សទេ ។/ 28
(ការទទួលស្គាល់ថាពេត្រុសជាប្រឹស្សីនៅទីក្រុងរ៉ូមមិនបង្កើតភាពជាអ្នកដឹកនាំជារៀងរហូតរបស់រ៉ូម 11-13)
11. ប្រសិនបើពេត្រុសខ្លួនឯងមានអំណាចកំពូល រ៉ូមមិនអាចទាមទារបានទេ ។/ 30

12. ការផ្ទេរតំណែងបឋមពីទីក្រុងអាន់ទីយ៉ូក/ 31
13. ចំណាត់ថ្នាក់នៃបុព្វបុរសផ្សេង/ 32
14. នៅលើការស្នាក់នៅរបស់ពេត្រុសនៅទីក្រុងរ៉ូម/ 33
15. ភស្តុតាង និងមិនអាចសន្និដ្ឋានបាន/ 35
16. សារៈសំខាន់នៃក្រុមជំនុំនៅទីក្រុងរ៉ូមក្នុងអំឡុងពេលដំបូងបំផុត/ 37
17. យោងទៅតាមការបង្រៀនរបស់ពួកជំនុំនៅដើមដំបូង ការរួបរួមនៃក្រុមជំនុំបានទាមទារយ៉ាងច្បាស់លាស់មិនតម្រូវឱ្យមានសង្ស័យរាជសកលឡើយ ។ / 39

ជំពូកទី VII ដើមកំណើត និងការរីកលូតលាស់នៃ Papacy រ៉ូម៉ាំង រហូតទាល់តែវាបានលើកខ្លួនវាឡើងដល់កម្រិតមួយ ដែលសេរីភាពនៃព្រះវិហារត្រូវបានសង្កត់សង្កិន ហើយការអត់ធ្មត់ទាំងអស់ត្រូវបានផ្តួលរំលំ/ 41

(ទីតាំងដ៏សមរម្យរបស់ជនជាតិរ៉ូម សូមមើលនៅដើមដំបូង, ១-៤)

1. ទីតាំងរបស់ជនជាតិរ៉ូម សូមមើលនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សានៃនីកា និងអេកេសូរ/ 41
2. នៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សា Chalcedon និងទីប្រាំនៃ Constantinople/ 42
3. ឋានន្តរសក្តិរបស់ប៊ីស្យូពរ៉ូម៉ាំងជំនាន់ក្រោយមិនទាន់ដឹងនៅក្នុងសម័យដើមទេ ។ / 44
4. ហ្គេហ្គេរី ខ្ញុំបានបដិសេធចំណងជើង "ប៊ីស្យូពសកល"/ 46

(ដែនកំណត់នៃសិទ្ធិអំណាចរបស់ខ្លួនទាក់ទងនឹងអធិរាជ និងទីក្រុង, 5-10)

5. ប្រភពដើមនៃយុត្តាធិការរ៉ូម៉ាំង/ 48
 6. លក្ខណៈពិសេសប្លែកនៃអំណាចរ៉ូម៉ាំងនៅសម័យនោះ ។ / 51
 7. ការដាស់តឿនគ្នាទៅវិញទៅមក/ 52
 8. សិទ្ធិអំណាចក្នុងការប្រជុំសន្និបាត/ 53
 9. ការប្រើប្រាស់ឯកសារភ្លេច/ 54
 10. Constantine, Bishop Melchiades និង synod of Arles/ 56
 11. ការខុសឆ្គង និងការក្លែងបន្លំ/ 58
 12. អំណាច Papal នៅសម័យ Gregory I/ 60
 13. ដែនកំណត់នៃការិយាល័យនៅក្រោម Gregory/ 62
 14. Rome និង Constantinople មានជម្លោះលើអំណាចកំពូល/ 63
 15. របៀបដែល Leo អនុវត្តចំពោះការទទួលស្គាល់ Constantinople/ 65
 16. មោទនភាពរបស់ John and Faster និងភាពថ្លៃថ្នូររបស់ Gregory/ 66
- (យុត្តាធិការរបស់ទីក្រុងរ៉ូមត្រូវបានពង្រឹងតាមរយៈទំនាក់ទំនងជាមួយអ្នកឈ្មានពាន Phocas និង Pepin ហើយបន្ទាប់មកបានបង្កើតឡើងចំពោះការរងរបួសនៃព្រះវិហារ 17-18)
17. ការបង្កើតជាយថាហេតុនៃសម្តេចប៉ាប/ 68
 18. ការពុកផុយនៃព្រះវិហាររហូតដល់សម័យលោក Bernard នៃ Clarirvaux/ 69
- (ក្រោយមក Papal អះអាងផ្ទុយនឹងគោលការណ៍របស់ Gregory I និង Bernard, 19-22)

19. សម្តេចប៉ាបសម័យបច្ចុប្បន្នក្នុងការទាមទារអំណាច/ 71
20. ការក្លែងបន្លំគាំទ្រការទាមទារហួសហេតុ/ 73
21. Gregory បានថ្កោលទោសអ្វីដែលសម្តេចប៉ាបបញ្ជាក់ឥឡូវនេះ/ 74
22. អំពើពុករលួយនៃសម្តេចប៉ាបបច្ចុប្បន្ន/ 76
(ការចាត់ចែងនៃសម្តេចប៉ាបក្រោយ ២៣-៣០)
23. តើនៅក្នុងទីក្រុងរ៉ូមមានព្រះវិហារ ឬប៊ីស្យូពទេ?/ 78
24. ការក្បត់សាសនា/ 80
25. នរតនៃមេប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទ/ 82
26. សម្តេចប៉ាបបានដកចេញពីលំដាប់ក្រុមជំនុំពិត/ 84
27. អាកប្បកិរិយាទុច្ចរិត និងការបង្រៀនខុសឆ្គងរបស់សម្តេចប៉ាប ផ្ទុយស្រឡះពីការអះអាងរបស់ពួកគេ/ 85
28. ការក្បត់សាសនារបស់យ៉ូហាន XXII/ 86
29. ការលះបង់សីលធម៌របស់សម្តេចប៉ាប/ 87
30. ផ្នែកសំខាន់/ 89

ជំពូកទី VIII អំណាចនៃក្រុមជំនុំ ទាក់ទងនឹងអត្ថបទនៃសេចក្តីជំនឿ និងរបៀបដែលនៅក្នុង papacy ជាមួយនឹងអាជ្ញាប័ណ្ណ unbridled សាសនាចក្រត្រូវបានដឹកនាំដើម្បីបង្កើតសេចក្តីបរិសុទ្ធទាំងអស់នៃគោលលទ្ធិ/ 92

(អំណាចសាសនាកំណត់ដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះ, ១-៩)

1. ភារកិច្ច និងដែនកំណត់នៃសិទ្ធិអំណាចខាងគោលលទ្ធិរបស់ក្រុមជំនុំ/ 92
 2. សិទ្ធិអំណាចខាងលទ្ធិរបស់ម៉ូសេ និងពួកសម្តេចសង្ឃ/ 93
 3. សិទ្ធិអំណាចខាងគោលលទ្ធិរបស់ពួកហោរា/ 94
 4. សិទ្ធិអំណាចខាងគោលលទ្ធិរបស់ពួកសាវ័ក/ 95
 5. ការរូបរូម និង ភាពច្រើននៃការបើកសម្តែង/ 97
 6. បទគម្ពីរនៃមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀងចាស់/ 98
 7. ព្រះបន្ទូលបានក្លាយជាសាច់ឈាម/ 100
 8. ពួកសាវ័កត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យបង្រៀនពីអ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទបានបង្ហាត់/ 101
 9. សូម្បីតែសាវ័កក៏មិនមានសេរីភាពក្នុងការទៅហួសពីពាក្យ ៖ តិចជាងអ្នកស្នងរបស់ពួកគេ ។/ 103
- (ការបដិសេធការអះអាងអំពីភាពខុសឆ្គងខាងគោលលទ្ធិ ក្រៅពីព្រះបន្ទូល 10-16)
10. ការទាមទាររបស់រ៉ូម៉ាំង/ 106
 11. វត្តមានរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងក្រុមជំនុំរបស់ព្រះមិនលុបចោលចំណងព្រះបន្ទូលនោះទេ ។/ 107
 12. ក្រុមជំនុំគឺមិនអាចខ្វះបាន/ 109
 13. ព្រះបន្ទូលនិងព្រះវិញ្ញាណជាកម្មសិទ្ធិរួមគ្នាដោយមិនអាចដាច់ពីគ្នា/ 112
 14. ទំនៀមទំលាប់ក្រោមបទគម្ពីរ/ 115
 15. ភាពផ្ទុយគ្នានៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យនៃក្រុមជំនុំ/ 116

16. ភាពទន់ខ្សោយនៃគំរូរបស់តួប្រដែងរបស់យើង/ 117

ជំពូកទី IX ក្រុមប្រឹក្សា និងសិទ្ធិអំណាចរបស់ពួកគេ/ 120

(សិទ្ធិអំណាចពិតនៃក្រុមប្រឹក្សាក្រុមជំនុំ, ១-២)

1. សុន្ទរកថាមុនពីរ/ 120

2. ក្រុមប្រឹក្សាពិតនិងមិនពិត/ 121

(កំហុសរបស់ត្រួតង្វាលធ្វើឲ្យក្រុមប្រឹក្សារបស់ពួកគេអាចធ្លាក់ចុះ, ៣-៧)

3. ការពិតក៏អាចគាំទ្រ និងអះអាងខ្លួនឯងនៅក្នុងក្រុមជំនុំដោយគ្មាន និងប្រឆាំងនឹង ត្រួតង្វាល/ 123

4. ការលះបង់របស់ត្រួតង្វាលបានទាញទុកជាមុន/ 124

5. តម្រូវការវិនិច្ឆ័យពួកគេដោយការរើសអើង/ 125

6. ការពិតក៏អាចឈរប្រឆាំងនឹងក្រុមប្រឹក្សាបានដែរ/ 126

7. ឧទាហរណ៍ពីយ៉ូហាន 11:47/ 127

8. សុពលភាពនៃការសម្រេចចិត្តផ្សះផ្សា/ 128

9. ក្រុមប្រឹក្សាប្រឆាំងនឹងក្រុមប្រឹក្សា/ 130

10. ការបរាជ័យរបស់មនុស្សនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សា/ 132

11. ការបរាជ័យរបស់មនុស្សនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សា/ 133

12. គ្មានការស្តាប់បង្គាប់ជាភាពងងឹត/ 135

13. សារៈសំខាន់ជាក់ស្តែងនៃក្រុមប្រឹក្សាសម្រាប់ការបកស្រាយបទគម្ពីរ/ 137
14. ការវាយតម្លៃមិនពិតនៃការសម្រេចចិត្តផ្សះផ្សាទៅក្នុងផ្នែកនៃក្រុមជំនុំរ៉ូម/ 139

ជំពូក X អំណាចនៃការបង្កើតក្រឹត្យវិន័យ ដែលក្នុងនោះសម្តេចប៉ាប ជាមួយនឹងអ្នកគាំទ្ររបស់គាត់ បានអនុវត្តលើព្រលឹងនៃអំពើឃោរឃៅ និងអំពើឃោរឃៅដ៏ព្រៃផ្សៃបំផុត/ 142

(ក្រឹត្យវិន័យ និងទំនៀមទម្លាប់ក្រុមជំនុំ និងបញ្ញាចិត្តរបស់គ្រិស្តបរិស័ទនៅចំពោះព្រះ, ១-៤)

1. សំណួរជាមូលដ្ឋាន/ 142
2. រដ្ឋធម្មនុញ្ញរួមដាក់មនសិការជាទាសករ/ 144
3. ធម្មជាតិនៃការយល់ដឹង/ 145
4. ការជាប់ឃុំឃាំង និងសេរីភាពនៃបញ្ញាចិត្ត/ 147
5. អត្ថន័យនៃក្រឹត្យវិន័យរបស់មនុស្សសម្រាប់បញ្ញាចិត្ត/ 148
6. ព្រះវិហារគ្មានសិទ្ធិបង្កើតឯករាជ្យដើម្បីចងបញ្ញាចិត្តទេ/ 150
7. ការគ្រប់គ្រងតាមអំពើចិត្តទាំងអស់គឺជាការឈ្លានពានលើនគរបស់ព្រះ/ 152
8. ការណែនាំដើម្បីកំណត់ថាតើរដ្ឋធម្មនុញ្ញរបស់មនុស្សណាដែលមិនអាចទទួលយកបាន ១/ 153

(រដ្ឋធម្មនុញ្ញរបស់សាសនាដែលអនុញ្ញាតឱ្យមានពិធីក្នុងការថ្វាយបង្គំគឺជាអំពើទុច្ចរិត មិនសមរម្យ និងផ្ទុយនឹងបទគម្ពីរ ៩-១៤)

9. រដ្ឋធម្មនុញ្ញរ៉ូម៉ាំង យោងទៅតាមគោលការណ៍ដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ នឹងត្រូវបដិសេធ/ 155
 10. ក្រឹត្យរបស់សម្តេចប៉ាបបដិសេធបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ/ 157
 11. ក្រឹត្យរ៉ូម៉ាំងគ្មានន័យ និងគ្មានប្រយោជន៍/ 159
 12. អាថ៌កំបាំងរបស់ពួកគេគឺជាការខ្មាស់/ 161
 13. ពិធីដើម្បីបង្ហាញព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនដើម្បីលាក់បាំងទ្រង់/ 163
 14. អំពើពុករលួយនៃពិធីដែលត្រូវបានចាត់ទុកថាជាការលះបង់ដ៏វិសេសវិសាល/ 166
 15. ការអនុវត្តទូទៅនៃការយល់ដឹងទូទៅ/ 168
 16. រដ្ឋធម្មនុញ្ញរ៉ូម៉ាំងមិនអាចដូចដែលពួកគេសន្មត់ថា រាប់ថាជារដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃក្រ/ 169
 17. រដ្ឋធម្មនុញ្ញរ៉ូម៉ាំងមិនឈានដល់ការគ្រលប់ទៅសាវ័កទេឬសូម្បីតែទៅ "ទំនៀមទម្លាប់សាវ័ក"/ 173
- (ការប្រមូលផ្តុំនៃពិធីឥតប្រយោជន៍ដែលហៅថា " សាវ័ក " កាតព្វកិច្ចចំពោះសតិបញ្ញាទន់ខ្សោយ ,១៩-២២)
18. ប្រៃសណីយ៍ - អ្នកប្រមូលសាវ័កនៃពិធីដែលគ្មានប្រយោជន៍ / 175
 19. Augustine បកស្រាយ/ 176
 20. ក្រឹត្យក្រមនៃកិច្ចការ ១៥:២០/ 178
 21. កាតព្វកិច្ចចំពោះបងប្អូនទន់ខ្សោយ/ 179

(ទំនៀមទម្លាប់ និងការច្នៃប្រឌិតរបស់មនុស្សក្នុងការថ្វាយបង្គំដែលត្រូវបានថ្កោលទោសនៅក្នុងបទគម្ពីរ និងដោយព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់, 23-26)

22. ការអំពាវនាវទៅកាន់អាជ្ញាធរនៃក្រុមជំនុំជួយនឹងភស្តុតាងនៃបទគម្ពីរ ប៉ុន្តែទោះជាច្បាប់ទាំងនោះមានភាពអយុត្តិធម៌ និងត្រឹមត្រូវមួយរយដងសម្រាប់យើងក៏ដោយ ។ / 181

23. ការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពើមរឿម / 184

24. ការបដិសេធចំពោះការប្រឆាំងរ៉ូម៉ា / 186

25. ការព្រមានរបស់ព្រះគ្រីស្ទប្រឆាំងនឹងដំបែរបស់ពួកផារីស៊ី / 187

(លំដាប់ត្រឹមត្រូវនៃការគ្រប់គ្រងសាសនាចក្រ និងការគោរពប្រណិប័តន៍: សេចក្តីថ្លែងថ្លែងសេចក្តីស្រឡាញ់ និងបញ្ញាចិត្ត, 27-32)

26. ភាពចាំបាច់នៃព្រះវិហារ / 188

27. បញ្ហានៃរដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃសិទ្ធិក្រុមជំនុំ / 190

28. ការតុបតែងពិតក្នុងការថ្វាយបង្គំព្រះ មិនមែនជាការសំដែងទេ / 191

29. ការជាប់ឃុំឃាំង និងសេរីភាពនៃបញ្ញត្តិក្នុងក្រុមជំនុំ / 193

30. ហើយប្រសិការជាប់ឃុំឃាំង និងសេរីភាពប្រឆាំងនឹងបញ្ញត្តិក្នុងក្រុមជំនុំ / 195

31. ការប្រតិបត្តិតួរតែមានតិចតួច ហើយពង្រឹង "បន្ថែមទៀត" / 197

ជំពូកទី VI

គោលការណ៍នៃរួម សូមមើល

(ការបដិសេធការសន្មត់ទាក់ទងនឹងភាពសំខាន់របស់ពេត្រុស, I-7)

1. តម្រូវការនៃការដាក់ស្នើទៅទីក្រុងរ៉ូម

ដល់ចំណុចនេះ យើងបានពិនិត្យមើលបទបញ្ជារបស់ពួកជំនុំទាំងនោះ ដែលមាននៅក្នុងរដ្ឋាភិបាលនៃព្រះវិហារបុរាណ ប៉ុន្តែក្រោយមកត្រូវបានខូចទៅតាមសម័យកាល ក្រោយមកមានការបំភាន់កាន់តែច្រើន ហើយដែលឥឡូវនេះរក្សាតែឈ្មោះរបស់ពួកគេនៅក្នុងព្រះវិហារ papal ហើយជាការពិត ប៉ុន្តែ របាំងមុខ ។ នេះយើងបានធ្វើ ដើម្បីឱ្យអ្នកអានដែលគោរពព្រះអាចវិនិច្ឆ័យពីការប្រៀបធៀបនូវប្រភេទនៃសាសនាចក្រដែលពួកគេរៀនមាន សម្រាប់ជាប្រយោជន៍នៃការដែលពួកគេធ្វើឱ្យយើងមានកំហុសនៃការ schism ចាប់តាំងពីយើងបានបំបែកចេញពីវា ។ ប៉ុន្តែយើងមិនបានពិភាក្សាអំពីចំណុចសំខាន់នៃរចនាសម្ព័ន្ធទាំងមូលនោះទេ ពោលគឺភាពសំខាន់របស់រូបមន្តដែលមើលឃើញ ដែលពួកគេខិតខំដើម្បីបង្ហាញថា ព្រះវិហារកាតូលិកគឺជាកម្មសិទ្ធិផ្តាច់មុខរបស់ពួកគេ ។ មូលហេតុដែលយើងមិនបានពិភាក្សាអំពីភាពសំខាន់នេះគឺមកពីស្ថាប័នរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ឬនៅក្នុងការអនុវត្តនៃព្រះវិហារបុរាណ ដូចជាអតីតការិយាល័យទាំងនោះ ដូចដែលយើងបានបង្ហាញ ដូច្នេះបានកើតចេញពីសម័យបុរាណ ដែលពួកគេបានធ្វើឱ្យខូចទាំងស្រុងតាមរយៈអំពើពុករលួយនៃ ពេលវេលាពិតជាបានយកទម្រង់ថ្មីទាំងស្រុង ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេព្យាយាមបញ្ចុះបញ្ចូលពិភពលោកថា ចំណងដ៏សំខាន់ និងស្ទើរតែតែមួយគត់នៃសាមគ្គីភាពក្នុងក្រុមជំនុំ គឺថាយើងប្រកាន់ខ្ជាប់

នឹងពួករ៉ូម៉ាំងឃើញ ហើយនៅតែគោរពតាមវា ។ នៅពេលដែលខ្ញុំនិយាយថា ពួកគេចង់ដកព្រះវិហារចេញពីយើង ហើយទាមទារវាសម្រាប់ខ្លួនពួកគេ ជា ពិសេសពួកគេពឹងផ្អែកលើ prop នេះថាពួកគេរក្សាក្បាលលើការរួបរួមក្រុមជំនុំ ដែលអាស្រ័យនិងដោយគ្មានព្រះវិហារត្រូវតែដូលរលំនិងត្រូវបានបំបែក ។ ហេតុ ដូច្នេះហើយបានជាពួកគេលើកហេតុផល ៖ ព្រះវិហារគឺជាសាកសពដែលពិការ និងដាច់ក្បាលលុះត្រាតែវាត្រូវបានពួករ៉ូម៉ាំងមើលឃើញថាជាក្បាល ។ ហេតុ ដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលពួកគេពិភាក្សាអំពីឋានានុក្រមរបស់ពួកគេ ពួកគេ តែងតែចាប់ផ្តើមពីគោលការណ៍នេះ ៖ សម្តេចសង្ឃរ៉ូម៉ាំង (ជាព្រះចៅអធិការ របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាប្រមុខនៃក្រុមជំនុំ) ជាអធិបតីលើក្រុមជំនុំទាំងមូលនៅ ក្នុងកន្លែងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ហើយព្រះវិហារមិនអាចត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងល្អ ទេ លុះត្រាតែមើលឃើញថាមានអាទិភាពលើអ្នកដទៃទាំងអស់ ។ អាស្រ័យហេតុ នេះ យើងក៏ត្រូវពិនិត្យមើលលក្ខណៈនៃ primacy ផងដែរ ដើម្បីយើងអាច មើលរំលងគ្មានអ្វីដែលទាក់ទងនឹងរដ្ឋាភិបាលត្រឹមត្រូវនៃសាសនាចក្រ ។

2. សម្តេចសង្ឃនៃសេចក្តីតាំងសញ្ញាចាស់មិនអាចត្រូវបានគេលើកឡើងជាកស្តុ តាងសម្រាប់អំណាចកំពូលរបស់សម្តេចប៉ាបទេ ។

ត្រង់នេះ តថាគតបញ្ជាក់អំពីអ្វីជាសំណួរថា តើវាចាំបាច់សម្រាប់ទម្រង់ ឋានានុក្រមពិត (ដូចគេហៅ) ឬតាមលំដាប់សាសនា ដែលអ្នកណាឃើញថា ឈរលើសអ្នកដទៃដោយសេចក្តីថ្លៃថ្នូរ និងអំណាចដូច្នេះ ។ ធ្វើជាក្បាលនៃរាង កាយទាំងមូល ។ ប៉ុន្តែយើងចុះចូលនឹងក្រុមជំនុំចំពោះច្បាប់អយុត្តិធម៌ពេក ប្រសិនបើយើងក្រៅពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ យើងដាក់ភាពចាំបាច់នេះលើវា ។ បើ ដូច្នេះ សត្រូវរបស់យើងនឹងបញ្ជាក់នូវអ្វីដែលពួកគេទាមទារ នោះពួកគេត្រូវតែ

បង្ហាញជាមុនថាការរៀបចំនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះគ្រីស្ទ ។ ត្រង់
ចំណុចនេះ ពួកគេសំដៅទៅលើបញ្ចូលជិតភាពនៃក្រិស្ទវិន័យ ក៏ដូចគ្នាដែរ សាលា
ក្តីកំពូលដែលព្រះបានបង្កើតនៅក្រុងយេរូសាឡឹម ។ ប៉ុន្តែចម្លើយគឺងាយស្រួល
ហើយមានទម្រង់ជាច្រើនបើទម្រង់មួយមិនពេញចិត្ត ។ ទីមួយ គ្មានហេតុផល
ណាដែលអ្វីដែលមានប្រយោជន៍ក្នុងប្រជាជាតិមួយ គួរតែត្រូវបានពង្រីកដល់
ផែនដីទាំងមូល ។ ពិតណាស់ រដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃប្រជាជាតិមួយ និងផែនដីទាំងមូល
នឹងខុសគ្នាឆ្ងាយណាស់ ។ ដោយសារជនជាតិយូដាត្រូវបានការពារពីគ្រប់ជ្រុង
ប្រោយជាមួយនឹងអ្នកថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ដើម្បីការពារកុំឱ្យពួកគេរងផែនដោយសារ
សាសនាផ្សេងៗ ព្រះជាម្ចាស់បានដាក់កន្លែងសក្ការៈនៅកណ្តាលផែនដី នៅទី
នោះ ទ្រង់បានតែងតាំងមហាបូជាចារ្យមួយរូប ។ ទាំងអស់គួរតែមើលទៅ ល្អ
ប្រសើរជាងមុនដើម្បីរក្សាការរួបរួមក្នុងចំណោមពួកគេ ។ ឥឡូវនេះ នៅពេល
ដែលគោលវិធីបានសាយភាយពាសពេញផែនដី តើអ្នកណាមិនអាចឃើញភាពមិន
សមហេតុផលទាំងស្រុងនៃការប្រគល់ការគ្រប់គ្រងរបស់បូព៌ា និងលោកខាងលិច
ដល់មនុស្សតែម្នាក់? ដូចជាប្រសិនបើនរណាម្នាក់គួរតែប្រកែកថាពិភពលោក
ទាំងមូលគួរតែគ្រប់គ្រងដោយអភិបាលតែមួយពីព្រោះស្រុកមួយមានអភិបាលតែមួយ
។ ប៉ុន្តែមានហេតុផលមួយទៀត ហេតុអ្វីបានជាមិនគួរយកតម្រាប់តាម ។
គ្មាននរណាម្នាក់ព្រងើយកន្តើយនឹងការពិតដែលថាសម្តេចសង្ឃគឺជាប្រភេទរបស់
ព្រះគ្រីស្ទ ។ ជាមួយនឹងការផ្ទេរបញ្ចូលជិតភាព សិទ្ធិគួរតែត្រូវបានផ្ទេរ [ហេព្រើរ
៧:១២] ។ ប៉ុន្តែតើវាត្រូវបានផ្ទេរទៅអ្នកណា? ជាក់ស្តែង មិនមែនចំពោះ
ប្រជាជនទេ (ដូចដែលគាត់ហ៊ានអួតអាង) ពេលគាត់ទទួលបានជាខ្លួនគាត់
ប៉ុន្តែចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ដែលគាត់តែម្នាក់ឯងកាន់តំណែងនោះដោយគ្មានអ្នកស្នង

ឬអ្នកស្នង ទើបលាលែងពីតំណែងដោយកិត្តិយសគ្មានអ្នកផ្សេង ។ សម្រាប់
បព្វជិតភាពនេះ មិនមែននៅក្នុងការបង្រៀនតែប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងការផ្តាច់
ចិត្តព្រះ ដែលព្រះគ្រីស្ទបានសម្រេចដោយការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់ និងនៅ
ក្នុងការអង្វរនោះ ដែលឥឡូវនេះទ្រង់បានធ្វើនៅក្នុងវត្តមានរបស់បិតាទ្រង់ ។

**3. ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវទៅកាន់ពេត្រុស មិនបានបង្កើតឡើងនូវភាពជា
ម្ចាស់នៃក្រុមជំនុំនេះ ។**

ដូច្នេះ គ្មានហេតុផលណាដែលពួកគេគួរតែចង់យើងដោយឧទាហរណ៍នេះ ដូចជា
ដោយច្បាប់អចិន្ត្រៃយ៍ នៅពេលដែលយើងឃើញថាវាគ្រាន់តែជាបណ្តោះអាសន្ន
ប៉ុណ្ណោះ ។ ពួកគេគ្មានអ្វីពីតម្កល់សញ្ញាថ្មីដើម្បីបញ្ជាក់អំពីតំណែងរបស់ពួកគេឡើយ
លើកលែងតែវាត្រូវបានគេនិយាយទៅកាន់បុរសម្នាក់ថា “អ្នកគឺជាពេត្រុស
ហើយនៅលើថ្មដានេះ ខ្ញុំនឹងសង់ក្រុមជំនុំរបស់ខ្ញុំ” [ម៉ាថាយ. ១៦:១៨] ។ ដូច
គ្នាដែរ ៖ «ពេត្រុស តើអ្នកស្រឡាញ់ខ្ញុំទេ? ចិញ្ចឹមចៀមរបស់ខ្ញុំ» [យ៉ូហាន
២១:១៥] ។ ប៉ុន្តែថាភស្តុតាងនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងល្អ ជាដំបូងពួក
គេត្រូវតែបង្ហាញថាអំណាចលើក្រុមជំនុំទាំងអស់បានប្តេជ្ញាចំពោះគាត់ដែលត្រូវ
បានបញ្ជាឱ្យចិញ្ចឹមហ្វូងចៀមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយការចង់និងរលុងគឺគ្មានអ្វីក្រៅ
ពីការគ្រប់គ្រងទាំងមូល ។ ប៉ុន្តែ ដូចពេត្រុសបានទទួលបញ្ជាពីព្រះយេស៊ូវ
ដូច្នេះហើយគាត់ដាស់តឿនអ្នកដឹកនាំផ្សេងទៀតឱ្យចិញ្ចឹមក្រុមជំនុំ [១ ពេត្រុ
ស ។ ៥:២] ។ យើងត្រូវតែសន្មត់ពីនេះថា តាមរយៈពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទនោះ
គ្មានអ្វីត្រូវបានផ្តល់ឱ្យពេត្រុសលើសពីអ្វីផ្សេងទៀតឡើយ ។ ឬថាពេត្រុសបាន
ចែករំលែកស្មើគ្នាជាមួយអ្នកដទៃនូវសិទ្ធិដែលគាត់បានទទួល ។ ប៉ុន្តែ មិនមែន
ដើម្បីឈ្មោះគ្នាដោយគ្មានន័យនោះទេ នៅក្នុងវត្តមានទៀត យើងមានការពន្យល់

យ៉ាងច្បាស់ពីបច្ចុប្បន្នមាត់របស់ព្រះគ្រីស្ទអំពីអត្ថន័យនៃការចង និងការបាត់បង់ ដើម្បីរក្សា និងអត់ទោសឱ្យយើងនូវអំពើបាប [យ៉ូហាន ២០:២៣] ។ របៀប នៃការចង និងការបន្តបន្ថយ គឺមិនត្រឹមតែអ្នកដែលម្តងហើយម្តងទៀតនៅក្នុង បទគម្ពីរទាំងមូលប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែប៉ុលបានផ្លែដ៏យ៉ាងល្អបំផុតនៅពេលគាត់ និយាយថា អ្នកបម្រើនៃដំណឹងល្អមានបញ្ហាឱ្យផ្សះផ្សាមនុស្សជាមួយនឹងព្រះ ហើយក្នុងពេលតែមួយដើម្បីសងសឹកចំពោះអ្នកដែល នឹងបដិសេធអត្ថប្រយោជន៍ នេះ [កូរិនថូសទី១ ៥:១៨; ១០:១៦] ។

4. ការអះអាងខុសទាក់ទងនឹងគោលការណ៍

ខ្មាស់គេយ៉ាងណាដែលបង្វែរវត្ថុទាំងនោះដែលសំដៅលើការចង និងការបាត់បង់ (ចំណុចដែលខ្ញុំបានប៉ះនៅកន្លែងផ្សេងបន្តិច) ខ្ញុំនឹងត្រូវពន្យល់ឱ្យកាន់តែច្បាស់ បន្តិចនៅពេលក្រោយ ។ ឥឡូវនេះ វាធ្វើឱ្យយើងមើលទៅលើតែអ្វីដែលពួកគេ លើកឡើងពីការឆ្លើយតបដ៏ល្បីរបស់ព្រះគ្រីស្ទទៅកាន់ពេត្រុសប៉ុណ្ណោះ ។ ទ្រង់ បានសន្យានឹងទ្រង់នូវកូនសោនៃនគរស្ថានសួគ៌ ។ គាត់បានមានប្រសាសន៍ថា អ្វីដែលគាត់ចង់នៅលើផែនដីនឹងត្រូវចង់នៅស្ថានសួគ៌ [ម៉ាថាយ. ១៦:១៩] ។ ប្រសិនបើយើងយល់ស្របក្នុងចំណោមពាក្យ "កូនសោ" និងតាមរបៀបនៃការ ចង ការឈ្លោះប្រកែកគ្នាទាំងអស់នឹងឈប់នៅពេលតែមួយ ។ សម្រាប់សម្តេច ប៉ាបនឹងសុខចិត្តមើលរំលងមុខងារដែលបានណែនាំដល់សាវ័កដែលពោរពេញទៅ ដោយការនឿយហត់និងបញ្ហានឹងដកហូតគាត់ពីការសប្បាយរបស់គាត់ដោយមិន នាំមកនូវផលប្រយោជន៍អ្វីដល់គាត់ ។ ដោយសារស្ថានសួគ៌ត្រូវបានបើកឱ្យយើង ដោយគោលលទ្ធិនៃដំណឹងល្អ ពាក្យ « កូនសោ » ផ្តល់នូវពាក្យប្រៀបធៀបដ៏ សមរម្យមួយ ។ ឥឡូវនេះ មនុស្សត្រូវបានចងនិងស្រាយដោយគ្មានជំនឿណា

ដែលរាវាងអ្នកដទៃទៀតឡើយ ។ ប្រសិនបើសម្តេចប៉ាបយកតែរឿងនេះដាក់ខ្លួន ខ្ញុំ ខ្ញុំគិតថាគ្មាននរណាច្រណែនគាត់ ឬចាប់ផ្តើមឈ្មោះនោះទេ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារការស្ទង់រាជ្យនេះ លំបាក និងចំណេញតិចតួច មិនពេញចិត្តសម្តេច ប៉ាប នោះឥឡូវនេះកើតចេញពីការចាប់ផ្តើមនៃការឈ្មោះប្រកែកគ្នាលើអ្វីដែល ព្រះគ្រីស្ទបានសន្យាដល់ពេត្រុស ។ ខ្ញុំប្រមូលពីការសន្យាដោយខ្លួនឯងថាគ្មានអ្វី ក្រៅពីសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនៃតំណែងរបស់សាវ័កទេដែលមិនអាចបំបែកចេញពីបន្ទុក របស់វាបានទេ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារការស្ទង់រាជ្យនេះ លំបាក និងចំណេញតិច តួច មិនពេញចិត្តសម្តេចប៉ាប នោះឥឡូវនេះកើតចេញពីការចាប់ផ្តើមនៃការ ឈ្មោះប្រកែកគ្នាលើអ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទបានសន្យាដល់ពេត្រុស ។ ខ្ញុំប្រមូលពីការ សន្យាដោយខ្លួនឯងថាគ្មានអ្វីក្រៅពីសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនៃតំណែងរបស់សាវ័កទេដែល មិនអាចបំបែកចេញពីបន្ទុករបស់វាបានទេ ។ ប្រសិនបើនិយមន័យដែលខ្ញុំបាន ដាក់ចេញត្រូវបានទទួលយក (ដែលវាគួរអោយខ្មាស់អៀនក្នុងការបដិសេធ) គ្មានអ្វីត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដល់ពេត្រុស ដែលមិនមែនជារឿងធម្មតាសម្រាប់សហសេ រិករបស់គាត់ទេ ។ បើមិនដូច្នេះទេ មិនត្រឹមតែមានរបួសដល់មនុស្សប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែលទ្ធិដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នឹងត្រូវខូចខាត ។ គេតវ៉ាខ្លាំង! ប៉ុន្តែតើវាផ្តល់ផលល្អអ្វីដល់ ពួកគេ ខ្ញុំសូមសួរថាដើម្បីវាយនឹងថ្មនេះ? ដ្បិតគេនឹងបញ្ជាក់តែថា កាលដែល ការផ្សាយដំណឹងល្អដូចគ្នាត្រូវបានប្រគល់ឲ្យសាវ័កទាំងអស់ ដូច្នេះសាវ័កក៏ត្រូវ បានបំពាក់ដោយអំណាចរួមដើម្បីចងនិងរលុង ។ ពួកគេនិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទ បានតែងតាំងពេត្រុសជាព្រះអង្គម្ចាស់នៃក្រុមជំនុំទាំងមូល នៅពេលដែលគាត់ បានសន្យាថានឹងផ្តល់កូនសោដល់គាត់ ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលគាត់បានសន្យានឹងម្នាក់ នោះ គាត់នៅកន្លែងផ្សេងទៀតផ្តល់ជូននៅពេលតែមួយលើអ្វីដែលនៅសល់ទាំង

អស់ ហើយដើម្បីនិយាយ ប្រគល់វាទៅក្នុងដៃរបស់ពួកគេ [ម៉ាថាយ ។ ១៨:១៨; យ៉ូហាន ២០:២៣] ។ ប្រសិនបើសិទ្ធិដូចគ្នានេះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យនូវអ្វីទាំងអស់ ដែលបានសន្យាចំពោះម្នាក់ តើពេត្រុសនឹងមានឋានៈខ្ពង់ខ្ពស់ជាងសហការីរបស់ គាត់ក្នុងន័យអ្វី? គាត់ពូកែ ពួកគេនិយាយថា គាត់ទទួលបានទាំងរួម និង ដោយឡែកពីគ្នានូវអ្វីដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យអ្នកដទៃតែប៉ុណ្ណោះ ។ ចុះប្រសិនបើខ្ញុំ ឆ្លើយតបជាមួយ Cyprian និង Augustine ថាព្រះគ្រីស្ទមិនបានធ្វើវាដើម្បី ចូលចិត្តបុរសតែម្នាក់ទៅអ្នកដទៃទេ ប៉ុន្តែដើម្បីឲ្យគាត់អាចសរសើរដល់ការរួបរួម ក្រុមជំនុំ? សម្រាប់ជនជាតិ Cyprian និយាយដូច្នេះថា៖ «នៅក្នុងមនុស្ស ម្នាក់ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានកូនសោដល់មនុស្សទាំងអស់ ដើម្បីបង្ហាញពីការ រួបរួមនៃទាំងអស់គ្នា ។ នៅសល់ពីដូចគ្នានឹងពេត្រុសដែរ បានទទួលចំណែកស្មើ គ្នាទាំងកិត្តិយស និងអំណាច ។ ប៉ុន្តែ ការចាប់ផ្តើមកើតចេញពីការរួបរួមគ្នា ដើម្បីឲ្យក្រុមជំនុំនៃព្រះគ្រីស្ទអាចត្រូវបានបង្ហាញថាជាតែមួយ» ។ អូកាស្ទីន និយាយថា៖ «ប្រសិនបើអាថ៌កំបាំងនៃសាសនាចក្រមិនមាននៅក្នុងពេត្រុស នោះព្រះអម្ចាស់នឹងមិនមានបន្ទូលទៅគាត់ទេ ខ្ញុំនឹងផ្តល់កូនសោដល់អ្នក ។ ប្រសិនបើរឿងនេះត្រូវបាននិយាយទៅកាន់ពេត្រុសតែម្នាក់ឯង នោះក្រុមជំនុំមិន មានពួកគេទេ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើក្រុមជំនុំមានពួកគេ នោះពេត្រុស ពេលគាត់ បានទទួលកូនសោ គឺជានិមិត្តរូបនៃក្រុមជំនុំទាំងមូល» ។ ហើយវត្តមានទៀតថា ៖ «បន្ទាប់ពីបានសួរទៅហើយ នោះមានតែពេត្រុសឆ្លើយថា ទ្រង់ជាព្រះគ្រីស្ទ ហើយមានការប្រាប់ថា អញនឹងឲ្យកូនសោទាំងឡាយ ដូចជាទ្រង់តែម្នាក់ឯង ដែលបានទទួលអំណាចនៃការចងនិងរម្ងាប់ ចាប់តាំងពីពេលតែមួយ គាត់បាន និយាយថា អតីតសម្រាប់ទាំងអស់គ្នា និងទទួលបានក្រោយដោយមានការក្លែង

បន្តិដាងកភាពទាំងអស់ ។ ដូច្នេះ មួយសម្រាប់ទាំងអស់គ្នា ព្រោះការរូបរូមគឺ នៅក្នុងទាំងអស់ ។

5. កិត្តិយស មិនមែនអំណាច យោងទៅតាមពេត្រុស

ប៉ុន្តែ យើងគ្មានកន្លែងណាបានអានថាសេចក្តីថ្លែងការណ៍ថា «អ្នកគឺជាពេត្រុស ហើយនៅលើថ្មនេះ នោះខ្ញុំនឹងសង់ព្រះវិហាររបស់ខ្ញុំ» [ម៉ាថាយ. ១៦:១៨] ត្រូវបានគេនិយាយទៅអ្នកផ្សេង ។ ដូចជាប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទនឹងនិយាយអ្វីផ្សេង ទៀតអំពីពេត្រុសជាអ្វីដែលប៉ូលនិងពេត្រុសផ្ទាល់និយាយអំពីគ្រីស្ទានទាំងអស់ ។ សម្រាប់ប៉ូល«ព្រះគ្រីស្ទ... ថ្មគោលសំខាន់ដែលត្រូវបានសង់ឡើងសម្រាប់អ្នក ដែលដុះឡើងក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធច្បាស់ព្រះអម្ចាស់» [អេភេសូ. ២:២០-២១] ។ ពេត្រុសបានស្នើឲ្យយើងធ្វើជាថ្មមានជីវិត ដែលបានដាក់លើថ្មដ៏មានតម្លៃដែល បានជ្រើសរើសនោះ [១ ពេត្រុស ២:៥-៦] ដោយចំណងនេះនិងចំណុចប្រសព្វ ជាមួយនឹងព្រះនៃយើងក៏នៅជាប់គ្នាក្នុងចំណោមខ្លួនយើងដែរ [cf. អេភ. ៤: ១៦; កូឡូស. ២:១៩] ។ គាត់ (ពួកគេនិយាយ) នៅចំពោះមុខអ្នកផ្សេង ទៀត ព្រោះគាត់មានឈ្មោះពិសេស ។ ជាការពិតណាស់ ខ្ញុំស្ម័គ្រចិត្តប្រគល់ កិត្តិយសនេះដល់ពេត្រុស ដើម្បីឲ្យគាត់ត្រូវបានគេដាក់ក្នុងចំណោមអ្នកដំបូងគេ ក្នុងការកសាងព្រះវិហារ ។ ឬ (ប្រសិនបើពួកគេចង់បានផងដែរ) ដែលជាអ្នក ជឿដំបូងបង្អស់ ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនអនុញ្ញាតឲ្យគេសន្និដ្ឋានថាគាត់មានឋានៈធំជាង អ្នកដទៃឡើយ ។ តើការកាត់នេះជាប្រភេទអ្វី? គាត់ពូកែខាងអ្នកដទៃដោយ ភាពភ្លឺរីក្សា គោលលទ្ធិ និងភាពក្លាហាន ។ ដូច្នេះ ទ្រង់មានអំណាចលើពួក គេ ។ ដូចជាយើងប្រហែលជាមិនអាចសន្និដ្ឋានបានច្រើនទេថា អនុទ្រឹស្តីលើស ពេត្រុសក្នុងឋានៈដោយសារគាត់បានមុនគាត់ទាន់ពេល ហើយបាននាំគាត់ទៅឯ

ព្រះគ្រីស្ទ [យ៉ូហាន ១:៤០,៤២]! ប៉ុន្តែខ្ញុំឆ្លងកាត់រឿងនេះ ។ ដូច្នេះ ចូរឱ្យពេ
ត្រូវលើសអ្នកឯទៀត ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ កិត្តិយសនៃឋានៈគឺខុសគ្នា
យ៉ាងខ្លាំងពីអំណាច ។ យើងឃើញថាជាទូទៅពួកសាវ័កបានផ្តល់ការនេះដល់ពេ
ត្រូវ ដើម្បីឲ្យគាត់និយាយក្នុងក្រុមជំនុំ ហើយដូចដែលវាកើតឡើង មុនការ
ពិភាក្សា ការដាស់តឿន និងការដាស់តឿន [កិច្ចការ ២:១៤; ៤:៨; ១៥:៧]
ប៉ុន្តែ យើងមិនបានអានអ្វីសោះអំពីអំណាច ។

6. គ្រឹះតែមួយ

ទោះបីជាយើងមិនទាន់បានចូលទៅក្នុងជម្លោះនោះក៏ដោយ សម្រាប់ពេលនេះ ខ្ញុំ
ចង់លើកចំណុចនេះតែប៉ុណ្ណោះ ដែលថាពួកគេជជែកគ្នាដោយគ្មានប្រសិទ្ធភាព
នៅពេលដែលពួកគេចង់បង្កើតឈ្មោះតែមួយគត់នៃអធិបតេយ្យភាពរបស់ពេត្រុស
លើក្រុមជំនុំទាំងមូល ។ ចំពោះមនុស្សល្ងីល្ងើដែលពួកគេបានព្យាយាមតាំងពីដើម
ដំបូងដើម្បីបញ្ឆោតគឺមិនសក្តិសមក្នុងការនិយាយនោះទេ គឺតិចជាងការបដិសេធ
ច្រើន ៖ ព្រះវិហារត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅលើលោកពេត្រុស ដោយសារតែវាត្រូវ
បានគេនិយាយថា "នៅលើថ្មនេះ" ។ល។ ពួកគេនិយាយថា ឪពុកខ្លះ បាន
បកស្រាយដូច្នេះ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារបទគម្ពីរទាំងអស់ស្រែកប្រឆាំងនឹងវា ហេតុ
អ្វីបានជាសិទ្ធិអំណាចរបស់ពួកគេត្រូវបានទាមទារប្រឆាំងនឹងព្រះ? ពិតហើយ
ហេតុអ្វីបានជាយើងជជែកវែកញែកអំពីអត្ថន័យនៃពាក្យទាំងនោះ ហាក់ដូចជា
មិនច្បាស់លាស់ ឬមិនច្បាស់លាស់ ខណៈដែលគ្មានអ្វីច្បាស់លាស់ ឬច្បាស់ជាង
នេះអាចនិយាយបាន? ពេត្រុសក្នុងនាមគាត់ និងបងប្អូនរបស់គាត់បាន
សារភាពថាជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ [ម៉ាថាយ ១៦:១៦] ។ នៅលើថ្មដានេះ
ព្រះគ្រីស្ទបានសាងសង់ព្រះវិហាររបស់គាត់ ។ ដ្បិតមានគ្រឹះតែមួយ ដូចប៉ុល

បានមានប្រសាសន៍ថា ក្រៅពីការដែលគ្មានអ្នកណាអាចត្រូវបានគេដាក់ឡើយ [១កូរិនថូស. ៣:១១] ។ ហើយខ្ញុំនៅទីនេះមិនបដិសេធសិទ្ធិអំណាចរបស់ឪពុក ដូចជាប្រសិនបើខ្ញុំនឹងត្រូវបោះបង់ចោលដោយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេ ប្រសិនបើខ្ញុំ ចង់ដកស្រង់ពួកគេដើម្បីបញ្ជាក់ពីអ្វីដែលខ្ញុំកំពុងនិយាយ ។ ប៉ុន្តែដូចដែលខ្ញុំបាន និយាយ ខ្ញុំនឹងមិនធ្វើឱ្យអ្នកមានបញ្ហាដោយមិនចាំបាច់ជជែកវែកញែកអំពី បញ្ហាច្បាស់លាស់នោះទេ ជាពិសេសចាប់តាំងពីបញ្ហានេះត្រូវបានព្យាបាល និង ពន្យល់ដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាមគ្រប់គ្រាន់ហើយដោយអ្នកគាំទ្ររបស់យើង ។

7. កន្លែងរបស់ពេត្រុសក្នុងចំណោមសាវ័កយោងតាមកំណត់ហេតុនៃបទគម្ពីរ

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គ្មាននរណាម្នាក់អាចដោះស្រាយសំណួរនេះបានប្រសើរ ជាងបទគម្ពីរផ្ទាល់នោះទេ ប្រសិនបើយើងប្រមូលផ្តុំគ្នានូវវគ្គបទគម្ពីរទាំងអស់ ដែលវាបង្រៀនអំពីតួនាទី និងអំណាចដែលពេត្រុសមានក្នុងចំណោមពួកសាវ័ក របៀបដែលគាត់ប្រព្រឹត្ត និងរបៀបដែលគាត់ត្រូវបានទទួលពីពួកគេ ។ ចូររត់ ទៅលើគ្រប់វិសាលភាពនោះ ៖ អ្នកនឹងមិនឃើញអ្វីក្រៅពីថាគាត់ជាម្នាក់ក្នុង ចំណោមដប់ពីរនាក់ ដែលស្មើគ្នានៃអ្នកនៅសល់ និងដៃគូរបស់ពួកគេ មិនមែន ជាម្ចាស់របស់ពួកគេទេ ។ គាត់ពិតជាសំដៅទៅលើក្រុមប្រឹក្សានូវអ្វីដែលត្រូវធ្វើ ហើយផ្តល់ប្រឹក្សានូវអ្វីដែលត្រូវធ្វើ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលជាមួយគ្នានេះគាត់ស្តាប់អ្នក ដទៃហើយគាត់មិនត្រឹមតែអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេបង្ហាញពីទស្សនៈរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ ទេថែមទាំងទុកការសម្រេចចិត្តឱ្យពួកគេផងដែរ ។ កាលតែបានសម្រេចហើយ នោះទ្រង់ក៏ធ្វើតាម ហើយប្រតិបត្តិ [កិច្ចការ ១៥:៥-១២] ។ នៅពេលដែលគាត់ សរសេរទៅកាន់គ្រូគង្វាល គាត់មិនបញ្ជាពួកគេពីអំណាចរបស់គាត់ក្នុងឋានៈជា ឧត្តមសេនីយទេ ប៉ុន្តែធ្វើឱ្យពួកគេក្លាយជាសហការីរបស់គាត់ ហើយដាស់តឿន

ពួកគេដោយផ្ទុយៗ តាមទម្លាប់ដែលបានធ្វើឡើងក្នុងចំណោមអ្នកស្មើគ្នា [ពេត្រុសទី១ ៥:១] ។ ពេលគាត់ត្រូវបានចោទប្រកាន់ថាបានទៅឯសាសន៍ដទៃទោះបីជាការចោទប្រកាន់នោះមិនសមនឹងគេក៏ដោយ គាត់នៅតែឆ្លើយហើយជម្រះខ្លួនឯង [កិច្ចការ ១១:៣-១៨] ។ ដោយសហការរឹបសំគាត់បានស្នើឲ្យទៅជាមួយយ៉ូហានទៅស្រុកសាម៉ារី គាត់មិនបដិសេធឡើយ [កិច្ចការ. ៨:១៤] ។ សាវ័កចាត់លោកឲ្យមក ប្រកាសថា មិនរាប់លោកជាមេរបស់លោកឡើយ ។ ក្នុងការគោរពតាម និងការបំពេញបេសកកម្មដែលបានបង្គាប់មកលើគាត់ទទួលស្គាល់ថាគាត់នៅក្នុងការប្រកបជាមួយនឹងពួកគេ មិនមែនមានអំណាចលើពួកគេទេ ។ ប៉ុន្តែ សំបុត្រមួយច្បាប់ដែលធ្វើជូនពួកកាឡាទីតែម្នាក់ឯងគ្មានវត្តមានមួយអាចបំបាត់ការសង្ស័យពីយើងបានយ៉ាងងាយ ។ នៅទីនោះស្ទើរតែពីរជំពូក ប៉ុលបានប្រកែកតែម្នាក់ឯងថាគាត់ស្មើពេត្រុសក្នុងតំណែងសាវ័ក ។ ហេតុដូច្នេះហើយ គាត់ចាំថាគាត់បានមកឯពេត្រុស មិនមែនដើម្បីប្រកាសថាចុះចូលនោះទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែដើម្បីបញ្ជាក់ពីកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់ពួកគេនៅក្នុងគោលលទ្ធិមុនទាំងអស់ប៉ុណ្ណោះ ។ ពេត្រុសក៏មិនទាមទាររឿងបែបនេះដែរ ប៉ុន្តែបានប្រគល់ដៃស្តាំនៃការប្រកបដល់គាត់ ដើម្បីឲ្យពួកគេបានធ្វើការជាមួយគ្នាក្នុងចម្ការទំពាំងបាយជូររបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ហើយថាមិនតិចទេដែលបានប្រទានដល់គាត់ក្នុងចំណោមសាសន៍ដទៃជាងពេត្រុសក្នុងចំណោមសាសន៍យូដា [កាឡាទី ១:១៨; ២:៨] ។ នៅទីបំផុត គាត់នឹកចាំថា ពេលពេត្រុសមិនបានប្រព្រឹត្តដោយស្មោះត្រង់ គាត់បានកែតម្រូវគាត់ ហើយពេត្រុសក៏ស្តាប់តាមការបន្ទោសរបស់គាត់ [កាឡាទី ២:១១-១៤] ។ អ្វីទាំងអស់នេះបង្ហាញថាមានសមភាពរវាងប៉ុលនិងពេត្រុស ឬយ៉ាងហោចណាស់ថាពេត្រុសគ្មានអំណាចលើអ្នកឯទៀតជាងគាត់

ទៅទៀត ។ ឥឡូវនេះ ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយរួចមកហើយ ប៉ុលបានប្រកែក យ៉ាងច្បាស់ថា គ្មាននរណាម្នាក់អាចដាក់ពេត្រុសនៃយ៉ូហាននាំមុខគាត់នៅក្នុង អ្នកក្បត់ជំនឿទេ ត្បិតពួកគេជាសហការីរបស់គាត់ មិនមែនជាចៅហ្វាយរបស់ គាត់ទេ ។

(រាជាធិបតេយ្យក្នុងក្រុមជំនុំត្រូវធ្វើតាមព្រះគ្រីស្ទតែមួយអង្គ ៨-១០)

៨. ក្រុមជំនុំអាចគ្មានក្បាលមនុស្ស

ប៉ុន្តែដើម្បីផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវអ្វីដែលពួកគេបានអះអាងអំពីពេត្រុស ថាគាត់ពិតជា ព្រះអង្គម្ចាស់នៃពួកសាវ័កហើយពូកែខាងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គ្មានហេតុផលអ្វីដែលពួកគេគួរតែបង្កើតច្បាប់ជាសកលចេញពីគំរូដាក់លាក់មួយ ហើយបន្តទៅជារូបរាងរហូត ។ បានកើតឡើងម្តង រឿងខុសគ្នាឆ្ងាយ! ម្នាក់ជាសាវ័ កដ៏សំខាន់ម្នាក់ ពោលគឺដោយសារពួកគេមានចំនួនតិច ។ បើមនុស្សម្នាក់មាន អាយុលើសដប់ពីរនាក់ តើវាមកពីនេះទេ ដែលត្រូវដាក់បុរសជាងមួយសែន នាក់? គ្មានឆ្ងល់ទេដែលបុរសដប់ពីរនាក់មានម្នាក់គ្រប់គ្រងពួកគេទាំងអស់! ចំពោះធម្មជាតិវិញ ធម្មនុញ្ញធម្មជាតិរបស់មនុស្សទាមទារវាថា ក្នុងសភាណាក៏ ដោយ ទោះជាមានអំណាចស្មើគ្នាក៏ដោយ ក៏គេគួរតែជាអ្នកសម្របសម្រួល ដូច អ្វីដែលអ្នកដទៃមើលទៅ ។ គ្មានការប្រជុំព្រឹទ្ធសភា ដោយគ្មានកុងស៊ុល គ្មាន សម័យប្រជុំចៅក្រម គ្មានព្រះចៅអធិការ ឬព្រះរាជអាជ្ញា គ្មានគណៈកម្មការ គ្មានប្រធាន គ្មានសមាគម គ្មានប្រធាន ។ ដូច្នេះ គ្មានអ្វីគួរឱ្យអស់សំណើចទេ ក្នុងការសារភាពរបស់យើងដែលថាសាវ័កបានផ្តល់ភាពជាអ្នកដឹកនាំចំពោះពេត្រុ ស ។ ប៉ុន្តែ អ្វីដែលឈ្នះក្នុងចំណោមមនុស្សតិចតួចនោះ គឺមិនត្រូវអនុវត្តផ្ទាល់

លើផែនដីទាំងមូល ដែលគ្មាននរណាម្នាក់អាចគ្រប់គ្រងបានឡើយ ។ ផ្ទុយទៅ វិញ (ពួកគេនិយាយថា) មិនតិចជាងនៅក្នុងធម្មជាតិទាំងមូលជាងនៅក្នុងផ្នែក បុគ្គលរបស់វានោះទេ គួរតែមានក្បាលកំពូលតែមួយ ។ ហើយប្រសិនបើវាគាប់ ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ ពួកគេបញ្ជាក់រឿងនេះពីសត្វក្រៀល និងសត្វឃ្មុំ ដែល តែងតែជ្រើសរើសមេដឹកនាំម្នាក់សម្រាប់ខ្លួនគេ មិនច្រើនទេ! ជាការពិត ខ្ញុំ ទទួលយកគំរូដែលពួកគេបានលើកឡើង ប៉ុន្តែតើឃ្មុំមកជុំគ្នាពីពិភពលោក ទាំងមូលដើម្បីជ្រើសរើសអ្នកគ្រប់គ្រងតែមួយទេ? អ្នកគ្រប់គ្រងគ្រប់រូបពេញចិត្ត នឹងសំបុករបស់ខ្លួន ។ ដូច្នេះក្នុងចំណោមសត្វក្រៀល ហ្វូងនីមួយៗមានអ្នក គ្រប់គ្រងផ្ទាល់ខ្លួន ។ តើពួកគេនឹងបញ្ជាក់អ្វីទៀតពីការពិតនេះ ប៉ុន្តែថាក្រុមជំនុំ នីមួយៗគួរតែមានប៊ីស្ស័រផ្ទាល់ខ្លួន? បន្ទាប់មក ពួកគេលើកឧទាហរណ៍អំពី នយោបាយមកយើង ។ ពួកគេបានដកស្រង់សម្តីរបស់ Homer ថា "ច្បាប់នៃ មនុស្សជាច្រើនគឺមិនល្អ" ហើយសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់លោកិយ សរសេរក្នុង ការសរសើរអំពីរាជាធិបតេយ្យ អានក្នុងន័យដូចគ្នា ។

ចំណែកដ៏ងាយស្រួល ៖ រាជាធិបតេយ្យមិនត្រូវបានលើកសរសើរក្នុងន័យនេះទេ ទាំង Homeric Ulysses ដូចជាប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់គួរតែកាន់កាប់ផែនដី ទាំងមូល ប៉ុន្តែពួកគេមានន័យថាដើម្បីបង្ហាញថាព្រះរាជាណាចក្រមួយមិនអាច មានស្តេចពីរ ។ ហើយអំណាច (ដូចដែលគាត់និយាយ) គឺមិនចេះអត់ធ្មត់ ចំពោះមហេសី

9. ការដឹកនាំរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនអាចផ្ទេរបានទេ

ប៉ុន្តែឧបមាថា ដូចដែលពួកវាមាននឹងមានវា ថាវាឈ្នួ និងចំណេញសម្រាប់ មនុស្សទាំងមូលក្នុងការទទួលយកនៅក្នុងរាជាធិបតេយ្យតែមួយ - អ្វីមួយដែល មិនទំនងទាល់តែសោះ ប៉ុន្តែឧបមាថានេះគឺដូច្នេះ ។ ខ្ញុំនៅតែមិនទទួលស្គាល់ ថារឿងដដែលនេះគួរមាននៅក្នុងការគ្រប់គ្រងនៃក្រុមជំនុំ ។ ដ្បិតមានព្រះគ្រីស្ទ ជាព្រះសិរសាតែមួយគត់ ដែលស្ថិតនៅក្រោមការយោគយល់របស់យើងទាំងអស់ គ្នា ស្របតាមរបៀបនេះ និងទម្រង់នៃសីលធម៌ដែលទ្រង់បានដាក់ចុះ ។ ពួកគេ ធ្វើជាសញ្ញារបួសដល់ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលពួកគេនឹងមានបុរសតែម្នាក់ដាក់លើក្រុម ជំនុំសកល ដោយលើកលែងថាក្រុមជំនុំមិនអាចគ្មានក្បាល ។ សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទ ជាព្រះសិរសា «ដែលរូបកាយទាំងមូលបានភ្ជាប់និងប៉ាក់តាមរាល់ចំណងនៃការ បម្រើទៅវិញទៅមក (ដែលសមាជិកនីមួយៗមានមុខងារ) សម្រេចបាននូវការ លូតលាស់របស់វា » [អេភេសូ ៤:១៥-១៦] ។ តើអ្នកឃើញពីរបៀបដែលគាត់ រួមបញ្ចូលជីវិតមែងស្លាប់ទាំងអស់ដោយគ្មានករណីលើកលែងក្នុងរូបកាយ ប៉ុន្តែ ទុកកិត្តិយស និងព្រះនាមនៃព្រះសិរសាចំពោះព្រះគ្រីស្ទតែម្នាក់ឯងទេ? តើអ្នក ឃើញពីរបៀបដែលគាត់ចាត់តាំងដល់សមាជិកនីមួយៗនូវវិធានការដាក់លាក់មួយ និងមុខងារដាក់លាក់និងមានកម្រិត ដើម្បីឱ្យភាពឥតខ្ចោះនៃព្រះគុណក៏ដូចជា អំណាចដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នៃការគ្រប់គ្រងអាចនៅជាមួយព្រះគ្រីស្ទតែម្នាក់ឯងឬ? ហើយ ខ្ញុំដឹងពីការច្របូកច្របល់ជាធម្មតារបស់ពួកគេនៅពេលដែលការជំទាស់ត្រូវបានធ្វើ ឡើងចំពោះពួកគេថាព្រះគ្រីស្ទពិតជាត្រូវបានហៅថាជាព្រះសិរសាតែមួយសម្រាប់តែ ទ្រង់តែមួយគត់គ្រប់គ្រងដោយអំណាចរបស់ទ្រង់ និងព្រះនាមរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ។ នេះមិនមែនជាឧបសគ្គទេ គេនិយាយថាមានប្រមុខរដ្ឋមន្ត្រីមួយរូបទៀតនៅពី ក្រោមគាត់ ដើម្បីធ្វើជាអនុប្រធានលើផែនដី ។ ប៉ុន្តែការលេងសើចនេះមិនអាច

ដូចពួកគេបានទេ លុះត្រាតែពួកគេបង្ហាញថា កិច្ចបម្រើផ្សាយនេះត្រូវបាន
តែងតាំងដោយព្រះគ្រីស្ទជាមុនសិន ។ ព្រោះសាវ័កបង្រៀនថា ការផ្គត់ផ្គង់
ទាំងមូលត្រូវឆ្លងកាត់សមាជិក ហើយអំណាចនោះហូរចេញពីក្បាលស្ថានសួគ៌មួយ
នោះ [អេភេសូ. ៤:១៦] ។ ប្រសិនបើពួកគេចង់និយាយឱ្យច្បាស់ជាងនេះទៅ
ទៀត៖ ដោយសារបទគម្ពីរបញ្ជាក់ថា ព្រះគ្រីស្ទជាប្រមុខ ហើយទាមទារ
កិត្តិយសនេះសម្រាប់គាត់តែម្នាក់ នោះមិនគួរផ្ទេរទៅឱ្យអ្នកដទៃឡើយ លើក
លែងតែអ្នកដែលព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់បានតែងតាំងជាអ្នកបម្រើរបស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែនេះ
គឺគ្មានកន្លែងណាដែលបានអានទេ ហើយតាមពិតអាចត្រូវបានបដិសេធយ៉ាង
ច្រើនពីវគ្គជាច្រើន [អេភេសូ. ១:២២; ៤:១៥; ៥:២៣; កូឡូស. ១:១២; ២:១០
] ។

**10. ការប្រមូលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ មិនមែននៅក្នុងវាជាធិបតេយ្យរបស់មនុស្ស
ទេ ។**

ប៉ុលជាច្រើនដងបានគូររូបដែលមានជីវិតនៃក្រុមជំនុំសម្រាប់យើង ។ គ្មានការ
លើកឡើងត្រូវបានធ្វើឡើងនៅទីនោះមានក្បាលមួយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ មនុស្ស
ម្នាក់អាចសន្និដ្ឋានពីការពិពណ៌នារបស់គាត់ថាវាខុសពីស្ថាប័នរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។
តាមរយៈការយាងឡើងរបស់ទ្រង់ ព្រះគ្រីស្ទបានដកព្រះវត្តមានទ្រង់ចេញពីយើង
[កិច្ចការ 1:9]; ប៉ុន្តែទ្រង់បានឡើងទៅបំពេញគ្រប់ទាំងអស់ [អេភេសូ. ៤:១០]
។ ដូច្នេះហើយ ឥឡូវនេះ ព្រះវិហារនៅតែមាន ហើយតែងតែមានវត្តមានគា
ត់ ។ ពេលប៉ុលចង់បង្ហាញផ្លូវដែលគាត់បង្ហាញខ្លួន គាត់ក៏ហៅយើងត្រឡប់ទៅ
ក្រសួងដែលគាត់ប្រើ ។ ព្រះអម្ចាស់ (ទ្រង់មានបន្ទូលថា) ទ្រង់គង់នៅក្នុងយើង
ទាំងអស់គ្នា ស្របតាមខ្នាតនៃព្រះគុណ ដែលទ្រង់បានប្រទានដល់សមាជិក

នីមួយៗ [អេភេសូ ៤:៧] ។ ដោយហេតុផលនោះ «លោកបានតែងតាំងអ្នកខ្លះ ឲ្យធ្វើជាសាវ័ក... ខ្លះទៀតជាត្រូតង្វាល អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ អ្នកខ្លះទៀតនៅតែជាគ្រូបង្រៀន» ។ (អេភេសូ ៤:១១) ។ ហេតុអ្វីបានជាប៉ុលមិននិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទបានតាំងមនុស្សតែមួយឲ្យធ្វើជាអ្នកត្រួតត្រារបស់ទ្រង់? សម្រាប់ឱកាសនោះទាមទារជាពិសេស ហើយវាមិនគួរត្រូវបានលុបចោលទេ ប្រសិនបើវាជាការពិត ។ ព្រះគ្រីស្ទ (ទ្រង់មានបន្ទូលថា) មានវត្តមានជាមួយយើង ។ យ៉ាងម៉េច? ដោយកិច្ចបម្រើរបស់មនុស្ស ដែលលោកបានចាត់ចែងឲ្យគ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំ ។ ម្តេចក៏មិនមែនតាមរយៈប្រមុខក្រសួង ដែលគាត់បានប្រគល់មុខងាររបស់គាត់? ហេតុអ្វីបានជាប៉ុលមិននិយាយថាព្រះអង្គបានតាំងមនុស្សតែមួយឱ្យធ្វើជាអ្នកបត្រាត្រារបស់ខ្លួន? សម្រាប់ឱកាសនោះទាមទារឲ្យដឹងហើយវាត្រូវបានបិទទេវាជាការពិត ។ ព្រះក្រុម (មានជំនឿថា) ក្រុមហ៊ុនយើងជាមួយ ។ ដោយកិច្ចការបម្រើរបស់មនុស្សលោកបានចាត់ទុកជាអ្នកគ្រប់គ្រងក្រុម ។ សម្តេចតេចក៏មិនខ្វល់ខ្វាយនឹងការផ្អាកចោលដែរឬទេ? គ្មានអ្វីសមស្របជាងនេះទេដែលអាចនិយាយបាន ប្រសិនបើជាការពិត វាគឺជាការពិតជាក់ស្តែង ។ សូមឲ្យវត្តនោះត្រូវបានពិចារណាដោយឧស្សាហ៍ ។ គ្មានការសង្ស័យទេ ប៉ុលចង់តំណាងឱ្យនៅទីនេះនូវរដ្ឋាភិបាលដ៏ពិសិដ្ឋ និងខាងវិញ្ញាណនៃក្រុមជំនុំ ដែលអ្នកស្នងតំណែងរបស់គាត់បានហៅថា "ឋានានុក្រម" ។ លោកមិនត្រឹមតែបញ្ឈប់របបរាជានិយមក្នុងចំណោមរដ្ឋមន្ត្រីប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏បញ្ជាក់ថាគ្មានដែរ ។ គ្មានការសង្ស័យទេ ប៉ុលចង់បង្ហាញពីរបៀបនៃការភ្ជាប់គ្នា ដែលអ្នកជឿប្រកាន់ខ្ជាប់ចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ជាប្រមុខ ។ នៅទីនោះ គាត់មិនត្រឹមតែលើកឡើងថាគ្មានប្រធានក្រសួងទេ ប៉ុន្តែបានចាត់មុខងារពិសេសដល់សមាជិកនីមួយៗ [អេភ.

4:16] យោងទៅតាមរង្វាស់នៃព្រះគុណដែលបានផ្តល់ឱ្យម្នាក់ៗ [អេភេសូ. ៤:៧]

។ ហើយក៏មិនមានហេតុផលសម្រាប់គូប្រជែងរបស់យើងក្នុងការទស្សន៍ទាយ យ៉ាងម៉ត់ចត់លើការប្រៀបធៀបឋានានុក្រមស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ។ ព្រោះការ មានប្រាជ្ញាលើសពីការវាស់វែងអំពីអតីតកាលនោះមិនមានសុវត្ថិភាពឡើយ ហើយក្នុងការបង្កើតឡើងក្រោយមក យើងមិនគួរធ្វើតាមគំរូណាផ្សេងទៀតក្រៅពី អ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់បានគូសបញ្ជាក់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ឡើយ ។

(ការទទួលស្គាល់ថាពេត្រុសជាប៊ីស្ស្វេននៅទីក្រុងរ៉ូមមិនបង្កើតភាពជាអ្នកដឹកនាំជា រៀងរហូតរបស់រ៉ូម 11-13)

11. ប្រសិនបើពេត្រុសខ្លួនឯងមានអំណាចកំពូល រ៉ូមមិនអាចទាមទារបាន ទេ ។

ឥឡូវនេះ ឧបមាថាខ្ញុំគួរតែទទួលស្គាល់ពួកគេនូវចំណុចមួយទៀត ដែលពួកគេ មិនដែលនឹងទទួលបានក្នុងចំណោមមនុស្សក្នុងគំនិតត្រឹមត្រូវរបស់ពួកគេ ៖ ថា ភាពសំខាន់នៃសាសនាចក្រត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងពេត្រុស ដែលវាគួរតែ ស្ថិតជាប់ជានិច្ចជាបន្តបន្ទាប់ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ តើពួកគេនឹងបញ្ជាក់យ៉ាង ណាថា ការមើលឃើញរបស់លោកត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅទីក្រុងរ៉ូម ក្នុងរបៀប ដែលអ្នកណាដែលអាចជាប៊ីស្ស្វេននៃទីក្រុងគួរធ្វើជាអធិបតីលើពិភពលោក ទាំងមូល? តើគេចង់ភាពថ្លៃថ្នូរនេះទៅកន្លែងណាដោយមិនប្រាប់ពីកន្លែង? ពួកគេនិយាយថា ពេត្រុសរស់នៅក្នុងទីក្រុងរ៉ូម ហើយបានស្លាប់នៅទីនោះ ។ តើព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់បានធ្វើអ្វី? ពេលដែលគាត់រស់នៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម អនុវត្ត គណៈសង្ឃរបស់គាត់ ហើយដោយការស្លាប់បំពេញមុខងារបូជាចារ្យរបស់គាត់

មែនទេ? ព្រះអង្គម្ចាស់នៃពួកគង្វាល បីស្ស័ពដ៏អធិបតេយ្យ ជាប្រធានក្រុមជំនុំ មិនអាចទទួលបានកិត្តិយសសម្រាប់កន្លែងមួយ តើពេត្រុសដែលទាបជាងគាត់ ឆ្ងាយអាចធ្វើដូច្នេះបានទេ? ទាំងនេះមិនមែនជាមនុស្សល្ងង់ជាងក្មេងទេឬ? ព្រះគ្រីស្ទបានប្រគល់កិត្តិយសនៃឋានៈសំខាន់ដល់ពេត្រុស; ពេត្រុសបានអង្គុយ នៅទីក្រុងរ៉ូម៖ ដូច្នេះ គាត់បានដាក់បុព្វបុរសឃើញនៅទីនោះ។ នោះគឺដោយ ហេតុផលនេះ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលពីបុរាណគួរតែបង្កើតការមើលឃើញរបស់បូជា ចារ្យនៅវាលរហោស្ថាន ជាកន្លែងដែលលោកម៉ូសេជាត្រូកំពូល និងជាព្រះអង្គ ម្ចាស់នៃពួកហោរា បានធ្វើកិច្ចបម្រើផ្សាយដ៏លឿងព្រះ ហើយបានសោយទិវង្គត ។ ចោទិយកថា ៣៤:៥] ។

12. ការផ្ទេរតំណែងបឋមពីទីក្រុងអាន់ទីយ៉ូក

យ៉ាងណាក៏ដោយ សូមឲ្យយើងមើលថាតើពួកគេដែកញែកយ៉ាងណាដោយរីករាយ ។ ពួកគេនិយាយថា ពេត្រុសមានឋានៈខ្ពង់ខ្ពស់ក្នុងចំណោមពួកសាវ័ក ។ ដូច្នេះ ព្រះវិហារដែលគាត់បានឃើញគួរតែមានវាជាឯកសិទ្ធិ ។ ប៉ុន្តែតើគាត់បាន ឃើញដំបូងនៅឯណា? នៅក្រុងអាន់ទីយ៉ូក ពួកគេនិយាយថា ហេតុដូច្នេះ ហើយ សាសនាចក្រនៃក្រុងអាន់ទីយ៉ូកអះអាងដោយត្រឹមត្រូវនូវភាពសំខាន់ សម្រាប់ខ្លួនឯង ។

ពួកគេទទួលស្គាល់ថាក្រុងអាន់ទីយ៉ូកជាមនុស្សដំបូងគេ ប៉ុន្តែអះអាងថា ពេត្រុស ដែលធ្វើចំណាកស្រុកពីកន្លែងនោះ បានផ្ទេរទៅក្រុងរ៉ូម ជាកិត្តិយសដែលលោក បាននាំមកជាមួយ ។ សម្រាប់មានលិខិតមួយច្បាប់ទៅកាន់គណៈប្រធានក្រុងអាន់ទីយ៉ូក ក្រោមឈ្មោះរបស់សម្តេចប៉ាប ម៉ាសែលឡូស ដែលគាត់មានប្រសាសន៍

ដូចតទៅ៖ «ដំបូងឡើយ ពេត្រុសឃើញនៅជាមួយអ្នក ប៉ុន្តែក្រោយមក តាម បញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ គាត់បានផ្ទេរវាមកទីនេះ ។ ដូច្នេះ ក្រុមជំនុំនៅក្រុងអាន់ ទីយ៉ូក ដែលពីមុនបានប្រគល់ឱ្យជនជាតិរ៉ូមឃើញ» ប៉ុន្តែ តើមានព្រះបន្ទូលអ្វី ប្រាប់បុរសល្អនោះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដូច្នេះ? សម្រាប់ករណីនេះត្រូវ សម្រេចដោយច្បាប់ ពួកគេត្រូវឆ្លើយថា តើពួកគេចង់បានឯកសិទ្ធិនេះជាលក្ខណៈ បុគ្គល ឬពិត ឬលាយឡំ ។ សម្រាប់វាត្រូវតែជាមួយក្នុងចំណោមបីនេះ ។ ប្រសិនបើពួកគេនិយាយថាផ្ទាល់ខ្លួននោះវាមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់កន្លែង; បើ ពិត កាលណាមានម្តងសម្រាប់ទាំងអស់ ដល់កន្លែងមួយ វាមិនត្រូវយកទៅ ចោល ដោយសារតែការស្លាប់ ឬការចាកចេញរបស់បុគ្គលនោះទេ ។ ដូច្នេះ វា នៅតែថាគេថាលាយឡំ ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់មកវានឹងមិនមែនជាការពិចារណាដ៏ សាមញ្ញនៃកន្លែងទេ លុះត្រាតែបុគ្គលនោះឆ្លើយឆ្លង ។ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេជ្រើស រើសអ្វីក៏ដោយដែលពួកគេនឹងធ្វើ ខ្ញុំនឹងសន្និដ្ឋានភ្លាមៗ ហើយងាយស្រួលបញ្ជាក់ ថាទីក្រុងរ៉ូមមិនអាចទាមទារភាពសំខាន់សម្រាប់ខ្លួន

13. ចំណាត់ថ្នាក់នៃបុព្វបុរសផ្សេង

ចូរយើងសន្មតថា (ដូចដែលពួកគេចង់បាន) បុព្វបទត្រូវបានផ្ទេរពីក្រុងអាន់ទី យ៉ូកទៅទីក្រុងរ៉ូម ។ ហេតុអ្វីបានជាអាន់ទីយ៉ូកមិនបានចំណាត់ថ្នាក់លេខពីរ? ប្រសិនបើទីក្រុងរ៉ូមមានឋានៈសំខាន់សម្រាប់ហេតុផលដែលពេត្រុសបានធ្វើជា អធិបតីនៅទីនោះរហូតដល់ចុងបញ្ចប់នៃជីវិតរបស់គាត់ តើទីក្រុងណាដែលបាន ទទួលតំណែងទីពីរ ក្រៅពីកន្លែងដែលគាត់បានឃើញជាលើកដំបូង? ដូច្នេះ តើ វាកើតឡើងដោយរបៀបណាដែលអាឡិចសាន់ទ្រីមានអាទិភាពលើអាន់ទីយ៉ូក? តើសមយ៉ាងណាដែលក្រុមជំនុំនៃសិស្សតែមួយមានភាពប្រសើរជាងការមើល

ឃើញរបស់ពេត្រុស? បើសាសនាចក្រនីមួយៗត្រូវគោរពតាមសេចក្តីថ្លែងរបស់អ្នកបង្កើត តើយើងនឹងនិយាយយ៉ាងណាចំពោះព្រះវិហារដែលនៅសេសសល់? ប៉ុលដាក់ឈ្មោះសិស្សបីនាក់ដែលហាក់ដូចជាសសរស្តម្ភ គឺ យ៉ាកុប ពេត្រុស និង យ៉ូហាន [កាឡាទី ២:៩]; ប្រសិនបើនៅក្នុងកិត្តិយសរបស់ពេត្រុសត្រូវបានចាត់តាំងឱ្យជនជាតិរ៉ូមាំងឃើញ តើក្រុមជំនុំនៃក្រុងអេភេសូរ និងក្រុងយេរូសាឡឹមសមនឹងទទួលបានចំណាត់ថ្នាក់ទីពីរ និងទីបី ជាកន្លែងដែលយ៉ូហាន និងយ៉ាកុបធ្វើជាអធិបតីដែរឬទេ? ប៉ុន្តែក្នុងចំណោមបុព្វបុរសក្រុងយេរូសាឡឹមពីបុរាណមានកន្លែងចុងក្រោយ ។ អេភេសូរមិនអាចសូម្បីតែតោងជ្រុងចុងក្រោយ ។ ហើយព្រះវិហារផ្សេងទៀតត្រូវបានឆ្លងកាត់ ទាំងខ្លះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយប៉ុល និងខ្លះទៀតធ្វើជាអធិបតីដោយសារកែផ្សេងទៀត ។ ការឃើញម៉ាកុសដែលគ្រាន់តែជាសិស្ស បានទទួលកិត្តិយស ។ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេសារភាពថា បញ្ហានោះគឺជាបុព្វកាល ឬផ្តល់ឱ្យយើងថា មិនមែនជាគោលការណ៍អចិន្ត្រៃយ៍ទេ ដែលថាសម្រាប់ក្រុមជំនុំនីមួយៗគឺដោយសារតែកម្រិតនៃកិត្តិយសដូចគ្នាទៅនឹងស្ថាបនិករបស់ខ្លួន ។

(វត្តមានរបស់ពេត្រុសនៅទីក្រុងរ៉ូមមិនបានបញ្ជាក់ឡើយ ខណៈដែលប៉ុលហួសពីការសង្ស័យ, ១៤-១៥)

14. នៅលើការស្នាក់នៅរបស់ពេត្រុសនៅទីក្រុងរ៉ូម

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំមិនយល់ឃើញថា ដំណើររឿងរបស់ពួកគេអំពីការគ្រប់គ្រងរបស់ពេត្រុសក្នុងព្រះវិហារនៅទីក្រុងរ៉ូមមានភាពជឿជាក់យ៉ាងណានោះទេ ។ ប្រាកដណាស់ អ្វីដែលត្រូវបាននិយាយនៅក្នុង Eusebius ថាគាត់បាន

គ្រប់គ្រងនៅទីនោះអស់រយៈពេលម្ភៃប្រាំឆ្នាំ ត្រូវបានគេបដិសេធយ៉ាងងាយស្រួល ។ ដ្បិតវាច្បាស់ណាស់ពីជំពូកទីមួយ និងជំពូកទីពីរនៃកាឡាទីថា ប្រហែលម្ភៃឆ្នាំក្រោយការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ទ្រង់គង់នៅក្នុងយេរូសាឡឹម (កាឡាទី ១:១៨) បន្ទាប់មកបានមកដល់ក្រុងអាន់ទីយ៉ូក [កាឡាទី. ២:១១] ដែលវាមិនប្រាកដថាគាត់នៅយូរប៉ុណ្ណាទេ ។ Gregory តួលេខប្រាំពីរ Eusebius ម្ភៃប្រាំឆ្នាំ ។ ប៉ុន្តែរយៈពេលពីការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទរហូតដល់ចុងបញ្ចប់នៃរជ្ជកាលរបស់នីរ៉ូ (ដែលពួកគេបញ្ជាក់ថាទ្រង់ត្រូវបានសម្លាប់) សរុបត្រឹមតែសាមសិបប្រាំពីរឆ្នាំប៉ុណ្ណោះ ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់បានរងទុក្ខនៅក្រោមទីបេរីស ក្នុងឆ្នាំទីដប់ប្រាំបីនៃរជ្ជកាលរបស់ទ្រង់ ។ ប្រសិនបើអ្នកដកម្ភៃឆ្នាំ ក្នុងអំឡុងពេលនោះ យោងទៅតាមទីបន្ទាល់របស់ប៉ុល ពេត្រុសរស់នៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម នោះនឹងចាកចេញពីដប់ប្រាំពីរយ៉ាងច្រើនបំផុត ដែលឥឡូវនេះត្រូវតែបែងចែករវាងពួកគ្រីស្ទសាសនាពីរ ។ ប្រសិនបើគាត់ស្នាក់នៅក្នុងអាន់ទីយ៉ូកយូរ គាត់អាចជាបីសព្វនៅទីក្រុងរ៉ូម ប៉ុន្តែក្នុងរយៈពេលខ្លី ។ នេះអាចត្រូវបានបង្ហាញឱ្យកាន់តែច្បាស់ ។ ប៉ុលបានសរសេរសំបុត្រនោះទៅជនជាតិរ៉ូម ពេលធ្វើដំណើរទៅក្នុងយេរូសាឡឹម [រ៉ូម. ១៥:២៥] ជាកន្លែងដែលគាត់ត្រូវបានចាប់យកទៅទីក្រុងរ៉ូម ។ ដូច្នេះ ទំនងជាសំបុត្រនេះត្រូវបានសរសេរបួនឆ្នាំមុនពេលគាត់មកទីក្រុងរ៉ូម ។ នៅទីនេះ មិនទាន់មានការលើកឡើងអំពីពេត្រុសទេ ទោះជាហ្នឹងនេះមិនត្រូវបានគេលុបចោលទាល់តែសោះ ប្រសិនបើគាត់បានគ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំនោះ! ហើយជាចុងក្រោយ នៅពេលដែលគាត់សូត្របញ្ជីដ៏វែងនៃព្រះដែលគាត់ផ្ញើការសួរសុខទុក្ខ ហើយបញ្ចូលទៅក្នុងបញ្ជីដែលគាត់ស្គាល់ទាំងអស់ [រ៉ូម. ១៦: ៣-១៦] ពីពេត្រុស គាត់នៅតែស្ងៀមស្ងាត់ ។ ហើយគ្មានភស្តុតាងវែងឆ្ងាយ

និងច្បាស់លាស់ពីត្រូវការនៅទីនេះក្នុងចំណោមបុរសដែលមានការវិនិច្ឆ័យល្អជាង ។ ចំពោះរឿងខ្លួនវាផ្ទាល់ និងអំណះអំណាងនៃសំបុត្រនោះបានស្រែកឡើងថា ពេត្រុសមិនគួរត្រូវបានឆ្លងកាត់ទេ ប្រសិនបើគាត់នៅរួម ។

15. ភស្តុតាង និងមិនអាចសន្និដ្ឋានបាន

ក្រោយមក ប៉ុលត្រូវបានគេនាំទៅក្រុងរ៉ូមក្នុងនាមជាអ្នកទោស [កិច្ចការ ២៨: ១៦] ។ លូកាបានផ្ដើមថា ប៉ុលត្រូវបានទទួលដោយបងប្អូនរបស់គាត់ [កិច្ចការ ២៨:១៥] ។ ពីពេត្រុសគាត់មិននិយាយអ្វីទាំងអស់ ។ ពីទីនោះប៉ុលសរសេរទៅកាន់ព្រះវិហារជាច្រើន ។ ផងដែរនៅក្នុងសំបុត្រមួយចំនួនគាត់សរសេរការស្វាគមន៍នៅក្នុងឈ្មោះរបស់អ្នកមួយចំនួន គាត់មិនបាននិយាយមួយម៉ាត់ថា ពេត្រុសនៅទីនោះទេ ។

ប្រហែលជាខ្ញុំសួរថា គាត់អាចនៅស្ងៀម តើពេត្រុសបាននៅទីនោះទេ? លើសពីនេះទៅទៀត នៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់ប្រជាជនភីលីព ដែលគាត់បាននិយាយថា គាត់គ្មានអ្នកណាម្នាក់ដែលថែរក្សាកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយស្មោះត្រង់ដូចជា ម៉ូថេនោះទេ ប៉ុលបានត្អូញត្អែរថាមនុស្សគ្រប់គ្នាស្វែងរកផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ [ភីលីព. ២:២០-២១] ។ ហើយជាមួយម៉ូថេដដែលនោះ គាត់បានប្តឹងយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរថា គ្មានអ្នកណានៅជាមួយគាត់ក្នុងការការពារដំបូងឡើយ ប៉ុន្តែអ្នកទាំងអស់គ្នាបានបោះបង់ចោលគាត់ [ធីម៉ូថេទី២ ៤:១៦] ។ ដូច្នេះ តើពេលនោះពេត្រុសនៅឯណា? ចុះបើគេថាគាត់នៅក្រុងរ៉ូម តើប៉ុលបន្ទោសគាត់យ៉ាងណាថា គាត់ជាអ្នកបោះបង់ចោលដំណឹងល្អ? ពិតហើយ គាត់កំពុងតែនិយាយអំពីអ្នកជឿ ត្បិតគាត់បានបន្ថែមថា « សូមព្រះកុំបោះប្រកាន់ពួកគេឡើយ» [២ធីម៉ូថេ ៤:

១៦] ។ តើរយៈពេលប៉ុន្មាន ហើយតើពេត្រុសបានកាន់កាប់នោះនៅពេលណា? នរណាម្នាក់នឹងនិយាយថា គំនិតនៃការសរសេរគឺស្រប ដែលយ៉ាងហោចណាស់ គាត់បានគ្រប់គ្រងព្រះវិហាររហូតដល់ស្លាប់ ។ ខ្ញុំនឹងឆ្លើយតប អ្នកនិពន្ធខ្លួនឯង មិនយល់ស្របថាអ្នកណាជាអ្នកស្នងតំណែងគាត់ទេ ៖ អ្នកខ្លះបង្កើតវា Linus ។ អ្នកផ្សេងទៀត Clement ហើយពួកគេប្រាប់រឿងនិទានមិនសមហេតុផលជាច្រើនអំពីជម្លោះដែលបានកើតឡើងរវាង Peter និង Simon Magus ។ ហើយ Augustine ដោយពិភាក្សាអំពីអបិយជំនឿ ទទួលស្គាល់ថាទំនៀមទម្លាប់នៅទីក្រុងរ៉ូមនៃការមិនតមអាហារនៅថ្ងៃដែលពេត្រុសបានទទួលជ័យជម្នះលើ Simon Magus បានកើតចេញពីគំនិតដែលមិននឹកស្មានដល់ ។ ជាចុងក្រោយ កិច្ចការនៅសម័យនោះមានជាប់ពាក់ព័ន្ធក្នុងគំនិតផ្សេងៗគ្នា ដែលយើងមិនគួរជឿដោយគ្មានសំណួរអ្វីទាំងអស់ដែលយើងអាន ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារកិច្ចព្រមព្រៀងនៃការសរសេរនេះ ខ្ញុំមិនប្រកែកនឹងការយល់ឃើញថាគាត់បានស្លាប់នៅទីនោះទេ ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនអាចត្រូវបានគេបញ្ចុះបញ្ចូលថាគាត់ជាបីស្ស័រ ជាពិសេសយូរមកហើយ ។ ខ្ញុំក៏មិនចាំបាច់ដែរ ព្រោះប៉ុលបញ្ជាក់ថាអ្នកក្បត់ជំនឿរបស់ពេត្រុសអនុវត្តចំពោះសាសន៍យូដា ជាពិសេសចំពោះពួកសាសន៍យូដា ប៉ុន្តែ គាត់ផ្ទាល់ចំពោះយើងជាសាសន៍ដទៃ (កាឡាទី ២:៧-៨) ។ ហេតុនេះហើយ បានជាថាការប្រកបដែលពួកគេបានចុះកិច្ចសន្យាក្នុងចំណោមពួកគេ (កាឡាទី ២:៩) ពិតជាអាចនឹងមានកម្លាំងក្នុងចំណោមយើង ដែលការតែងតាំងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធអាចនឹងត្រូវបានរក្សានៅក្នុងចំណោមយើង វាក្លាយជាយើងឲ្យយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះអ្នកក្បត់សាសនារបស់ប៉ុលច្រើនជាងការក្បត់របស់ពេត្រុស ។ ពិតប្រាកដណាស់ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានបែងចែកទំនួលខុសត្រូវរវាងពួក

គេ ដូច្នេះហើយបានជាទ្រង់បានកំណត់ពេត្រុសសម្រាប់សាសន៍យូដា គឺប៉ូល សម្រាប់យើង ។ ឥឡូវនេះ សូមឲ្យពួកអ្នករៀនសូត្ររកភាពសំខាន់របស់ពួកគេនៅ កន្លែងផ្សេង ជាជាងនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ជាកន្លែងដែលវារកឃើញមូល ដ្ឋានគ្រឹះដ៏មានតម្លៃ!

(ក្រុមជំនុំរួមមានកិត្តិយស ប៉ុន្តែមិនដូចជាក្បាលបង្រួបបង្រួម, ១៦-១៧)

16. សារៈសំខាន់នៃក្រុមជំនុំនៅទីក្រុងរ៉ូមក្នុងអំឡុងពេលដំបូងបំផុត

ឥឡូវនេះ សូមយើងពិចារណាអំពីព្រះវិហារបុរាណ ដើម្បីបង្ហាញឱ្យច្បាស់ថា គូ ប្រជែងរបស់យើងមិនតិចទេដែលមានការអួតអាង និងអួតអាងដោយមិនពិតពី ការគាំទ្ររបស់វា ជាងទីបន្ទាល់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅ ពេលដែលពួកគេមើលងាយនូវទ្រឹស្តីរបស់ពួកគេ ថាការរូបរួមនៃក្រុមជំនុំអាចរក្សា បាន លុះត្រាតែមានប្រមុខកំពូលមួយនៅលើផែនដី សម្រាប់សមាជិកទាំងអស់ គោរពប្រតិបត្តិ ហើយថាព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឋានៈជាអ្នកដឹកនាំដល់ពេត្រុស ហើយបន្ទាប់មកដោយត្រឹមត្រូវ នៃការស្នងរាជ្យរបស់ពួកអ្នករៀនសូត្រ ឃើញថារស់នៅ ក្នុងទីនោះរហូតដល់ទីបញ្ចប់ ពួកគេប្រកាសថាការអនុវត្តនេះតែងតែត្រូវបានគេ សង្កេតឃើញតាំងពីដើមដំបូងមក ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារពួកគេបំភ្លៃទីបន្ទាល់ជា ច្រើនដោយព្យាបាទ ខ្ញុំចង់និយាយនេះជាដំបូង ៖ ខ្ញុំមិនបដិសេធទេថាការសរ សេរពីបុរាណនៅគ្រប់ទីកន្លែងផ្តល់កិត្តិយសយ៉ាងខ្លាំងដល់ព្រះវិហារនៃទីក្រុងរ៉ូម ហើយនិយាយដោយការគោរពចំពោះវា ។ មានហេតុផលពិសេសចំនួនបីដែលធ្វើ ឲ្យមានរឿងនេះកើតឡើង ។

1. គំនិត (ដែលមានលក្ខណៈខ្លះៗ ឬមានលក្ខណៈទូទៅ) ដែលវាត្រូវបានបង្កើតឡើង និងបង្កើតឡើងដោយក្រសួងរបស់ពេត្រុស គឺមានតម្លៃណាស់ក្នុងការទទួលបានការពេញចិត្ត និងសិទ្ធិអំណាចសម្រាប់វា ។ ដូច្នេះ នៅភាគខាងលិចវាត្រូវបានគេហៅសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់កិត្តិយសថា «សាវ័កឃើញ» ។

2. ដោយសារទីក្រុងរ៉ូមជាធានីនៃអាណាចក្រ មនុស្សនៅទីនោះប្រហែលជាពូកែខាងគោលលទ្ធិ ការប្រុងប្រយ័ត្ន ជំនាញ និងភាពទូលំទូលាយនៃបទពិសោធន៍ជាងកន្លែងផ្សេងទៀត ។ ការពិតនេះត្រូវបានគេយកមកពិចារណាយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ដើម្បីកុំឱ្យកិត្តិនាមនៃទីក្រុង និងអំណោយដ៏ប្រពៃជាច្រើនទៀតរបស់ព្រះហាកំដូចជាមិនត្រូវបានគេមើលងាយឡើយ ។

3. ក្រៅពីនេះ មានហេតុផលទីបី៖ នៅពេលដែលក្រុមជំនុំនៅបូព៌ា ប្រទេសក្រិច និងសូម្បីតែទ្វីបអាហ្វ្រិកត្រូវបានរំជើបរំជួលដោយមានការខ្វែងគំនិតគ្នាយ៉ាងខ្លាំងក្នុងចំណោមពួកគេជុំវិញការយល់ឃើញ ទីក្រុងរ៉ូមមានភាពស្ងប់ស្ងាត់ និងមិនសូវមានបញ្ហាជាងពួកគេ ។ ដូច្នេះ វាបានកើតឡើងអំពីបីស្បពដ៏បរិសុទ្ធនិងជាព្រះនោះ ដែលត្រូវតែទម្លាក់ចេញពីការមើលឃើញរបស់ពួកគេ ជាញឹកញយបានយកខ្លួនទៅទីក្រុងរ៉ូម ដើម្បីជ្រកកោន និងជាទីជម្រក ។ ដោយសារពួកលោកខាងលិចមិនសូវមានភាពមុតស្រួច និងរហ័សរហួនជាងជនជាតិអាស៊ី និងអាហ្វ្រិក នោះពួកគេក៏មិនសូវចូលចិត្តភាពថ្មីថ្មោងដែរ ។ ការពិតដែលថាសាសនាចក្ររ៉ូមមានមិនសូវមានបញ្ហានៅក្នុងគ្រាដ៏គួរឱ្យសង្ស័យទាំងនោះជាងអ្នកផ្សេងទៀត ហើយមានការអត់ធ្មត់ចំពោះគោលលទ្ធិដែលបានចែកចាយម្តងជាងនៅសល់ទាំងអស់នោះបានបន្ថែមយ៉ាងច្រើនដល់សិទ្ធិអំណាចរបស់វា—

ដូចដែលយើងនឹងពន្យល់ដោយផ្ទាល់ឱ្យប្រសើរជាងមុន ។ សម្រាប់ហេតុផលទាំង

បីនេះ ខ្ញុំនិយាយថាទីក្រុងរ៉ូមត្រូវបានប្រារព្ធឡើងដោយមិនមានកិត្តិយសបន្តិចឡើយ ហើយត្រូវបានសរសើរដោយទីបន្ទាល់គួរឱ្យកត់សម្គាល់ជាច្រើននៃការសរសេរពីបុរាណ ។

17. យោងទៅតាមការបង្រៀនរបស់ពួកជំនុំនៅដើមដំបូង ការរូបរួមនៃក្រុមជំនុំបានទាមទារយ៉ាងច្បាស់លាស់មិនតម្រូវឱ្យមានសង្ស័យសកលឡើយ ។

ប៉ុន្តែនៅពេលដែលតួប្រដែងរបស់យើងប្រាថ្នាលើគណនីនេះដើម្បីបង្ហាញពីភាពជាអ្នកដឹកនាំទីក្រុងរ៉ូម និងអំណាចកំពូលលើព្រះវិហារផ្សេងទៀត ពួកគេកំពុងប្រព្រឹត្តខុសខ្លាំងណាស់ ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយ ។ ដើម្បីបញ្ជាក់ឱ្យកាន់តែច្បាស់ជាដំបូង ខ្ញុំនឹងបង្ហាញយ៉ាងខ្លីនូវអ្វីដែលអ្នកនិពន្ធបុរាណបានពិតអំពីការរូបរួមនេះដែលពួកគេជំរុញយ៉ាងខ្លាំង ។ Jerome, សរសេរទៅ Nepotianus, បន្ទាប់ពីបានរៀបរាប់ឧទាហរណ៍ជាច្រើននៃការរូបរួម បន្តទៅឋានានុក្រមព្រះវិហារ ។ ព្រះវិហារនីមួយៗមានសង្ស័យរៀងៗខ្លួន គាត់ប្រាប់យើងថា អាចារ្យធំ អាចារ្យរបស់វា និងគ្រប់លំដាប់ក្រុមជំនុំអាស្រ័យទៅលើអ្នកគ្រប់គ្រងរបស់វា ។ នៅទីនេះ ប្រធានាធិបតីរ៉ូមម្នាក់កំពុងនិយាយ គេសរសើរការរូបរួមនៅក្នុងលំដាប់ព្រះវិហារ ។

ហេតុអ្វីបានជាគាត់មិនលើកឡើងថាក្បាលតែមួយគឺដូចជាចំណងដែលបង្រួបបង្រួមក្រុមជំនុំទាំងអស់ឲ្យចូលរួមគ្នា? សម្រាប់ការប្រកែកភ្លាមៗមិនអាចធ្វើអ្វីបានល្អប្រសើរជាងមុនទេ ។ ក៏មិនអាចនិយាយបានថាលោកមើលរំលងចំណុចនេះដោយភ្លេចភ្លាំងដែរ ត្បិតលោកនឹងមិនប្រើអ្វីទៀតដោយស្ម័គ្រចិត្ត ប្រសិនបើអង្គហេតុអនុញ្ញាត ។ ហេតុដូច្នេះហើយ គាត់ច្បាស់ជាបានឃើញថា មូលដ្ឋាន

ពិតនៃសាមគ្គីភាពគឺជាអ្វីដែល Cyprian បានពិពណ៌នាយ៉ាងស្អាតបំផុតនៅក្នុង ពាក្យទាំងនេះ ៖ « គ្រីស្ទបរិស័ទគឺជាផ្នែកមួយ ដែលផ្នែកទាំងមូលត្រូវបានកាន់ កាប់ដោយប៊ីស្យូពនីមួយៗ ។ ហើយព្រះវិហារគឺមួយដែលរីករាលដាលទៅកាន់ទី ឆ្ងាយទៅជាហួងមនុស្សដោយការកើនឡើងនៃផលផ្លែ ។ ដូចជាមានការស្នើជា ច្រើននៃព្រះអាទិត្យ ប៉ុន្តែមានពន្លឺតែមួយ ។ មែកធាងជាច្រើនមែកធាង ប៉ុន្តែ ដើមដ៏រឹងមាំមួយនៅជាប់នឹងឫសដ៏រឹងមាំរបស់វា ។ ហើយចាប់តាំងពីមានប្រភព ទឹកហូរមកជាច្រើន ទោះបីចំនួនដ៏ច្រើនហាក់បីដូចជាហូរចេញពីអំណោយទាន និងបរិបូរណ៍ក៏ដោយ ក៏នៅតែមានការរូបរួមប្រភពនៅដដែល ។ ៖ នៅមាន ពន្លឺមួយបានសាយភាយគ្រប់ទីកន្លែង ។ ក៏មិនមែនជាការរូបរួមនៃរូបកាយត្រូវ បានបំបែក វារីករាលដាលមែករបស់វាពាសពេញផែនដី ។ វាហូរចេញតាមទឹក ហូរហៀរ ។ ប៉ុន្តែមានក្បាលតែមួយ និងប្រភពតែមួយ” ។ នាងស្គាល់ផ្ទះមួយ ដោយសុភាពបរិសុទ្ធ នាងការពារភាពបរិសុទ្ធនៃត្រៃអារាមពិពាហ៍តែមួយ» ។

អ្នកឃើញទេថា គាត់បង្កើតជាប៊ីស្យូពរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាសាកល តែម្នាក់គត់ ដែលយកព្រះវិហារទាំងមូលនៅក្រោមខ្លួនគាត់ ។ គាត់និយាយថា ផ្នែកទាំងមូល ត្រូវកាន់ដោយអស់អ្នកដែលដកតំណែងប៊ីស្យូពមកពីក្រោមក្បាលនេះ ។ តើភាព សំខាន់របស់ជនជាតិរ៉ូម៉ាំងនៅឯណា បើគ្រីស្ទបរិស័ទដែលមិនបែកបាក់នៅក្នុង ព្រះសិរសារបស់ព្រះគ្រីស្ទតែម្នាក់ឯង ហើយប៊ីស្យូពម្នាក់ៗកាន់ចំណែករបស់ខ្លួន នោះ? គោលបំណងនៃការលើកឡើងទាំងនេះគឺដើម្បីប្រាប់អ្នកអានដោយវិធីនេះ ថាគោលការណ៍ដែលពួករ៉ូម៉ាំងយកដើម្បីទទួលស្គាល់ជាទូទៅនិងមិនមានការ សង្ស័យនៃការរូបរួមនៃឋានានុក្រមក្រោមក្បាលផែនដីគឺជាការមិនស្គាល់ទាំងស្រុង សម្រាប់ឪពុកពីបុរាណ ។

ជំពូកទី VII

**ដើមកំណើត និងការរីកលូតលាស់នៃ Papacy រ៉ូម៉ាំង រហូតទាល់តែវាបាន
លើកខ្លួនឡើងដល់កម្រិតមួយ ដែលសេរីភាពនៃព្រះវិហារត្រូវបានសង្កត់សង្កិន
ហើយការអត់ធ្មត់ទាំងអស់ត្រូវបានផ្តួលរំលំ**

(ទីតាំងដ៏សមរម្យរបស់ជនជាតិរ៉ូម សូមមើលនៅដើមដំបូង, 9-៤)

1. ទីតាំងរបស់ជនជាតិរ៉ូម សូមមើលនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សានៃនីកា និងអេហេ សូរ

ចំពោះភាពចាស់នៃ primacy នៃ Roman សូមមើល គ្មានអ្វីដែលទាក់ទងនឹង
ការបង្កើតរបស់វាមុនជាងក្រឹត្យរបស់ក្រុមប្រឹក្សា Nicaea ដែលនៅកន្លែងដំបូង
ក្នុងចំណោមបុព្វបុរសត្រូវបានផ្តល់ឱ្យទៅប៊ីស្យូនរ៉ូម៉ាំង ហើយគាត់ត្រូវបានបញ្ជា
ឱ្យថែរក្សា ។ នៃព្រះវិហារ suburbicarian នៅពេលដែលក្រុមប្រឹក្សាបង្កើតការ
បែងចែកបែបនេះរវាងគាត់ និងបុព្វបុរសដទៃទៀត ដើម្បីប្រគល់ឱ្យនូវព្រំប្រទល់
រៀងៗខ្លួន នោះប្រាកដជាមិនបានតាំងគាត់ជាប្រមុខទាំងអស់នោះទេ ប៉ុន្តែបាន
ធ្វើឱ្យគាត់ក្លាយជាមេ ។ Vitus និង Vincentius មានវត្តមានក្នុងនាម Julius
ដែលនៅពេលនោះកំពុងគ្រប់គ្រងព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំង ។ កន្លែងទីបួនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ
ពួកគេ ។ ខ្ញុំសួរថា ប្រសិនបើ Julius ត្រូវបានគេទទួលស្គាល់ថាជាប្រធានក្រុម
ជំនុំ ហេតុអ្វីបានជាប្រតិភូរបស់គាត់ត្រូវបានទម្លាក់ទៅចំណាត់ថ្នាក់ទីបួន? តើ
Athanasius គួរតែធ្វើជាប្រធានក្រុមប្រឹក្សាសកលនេះ ដែលជាពិសេសគួរតែឆ្លុះ
បញ្ចាំងពីលំដាប់ឋានានុក្រមដែរឬទេ? នៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សានៃទីក្រុងអេហេសូរ វា
ហាក់ដូចជាថា Celestine (ដែលនៅពេលនោះជាបុព្វជិតរ៉ូម៉ាំង) បានប្រើល្បិច

មួយដើម្បីធានានូវសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនៃការមើលឃើញរបស់គាត់ ។ សម្រាប់ពេលដែលគាត់បានបញ្ជូនប្រតិភូរបស់គាត់ទៅទីនោះ គាត់បានតែងតាំង Cyril of Alexandria (ដែលនឹងធ្វើជាប្រធាន) ប្រកាសរបស់គាត់ ។ តើខ្ញុំត្រូវនិយាយអ្វីអំពីក្រុមប្រឹក្សាទីពីរនៃក្រុងអេកេសូរ ដែលទោះបីជាសមាជិករបស់លោក Leo មានវត្តមានក៏ដោយ ក៏លោក Dioscorus បុព្វបុរសនៃក្រុង Alexandria បានធ្វើជាអធិបតីដូចជាសិទ្ធិរបស់គាត់ផ្ទាល់? ពួកវាម្យ៉ាងនឹងជំទាស់ថា នេះមិនមែនជាក្រុមប្រឹក្សាគ្រិស្តអូស្ត្រូដង់ទេ ព្រោះវាបានថ្កោលទោសដល់ពួក Flavian ដ៏បរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែបានរួចទោស Eutyches ហើយបានលើកលែងទោសចំពោះភាពអសកម្មរបស់គាត់ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលសមាជិកត្រូវបានកោះប្រជុំ នៅពេលដែលប៊ីស្យូពបានបែងចែកអាសនៈក្នុងចំណោមពួកគេ នោះប្រាកដជាមានអ្នកតំណាងនៃព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំងកំពុងអង្គុយ ។ ជាមួយអ្នកផ្សេងទៀត ដូចជានៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សាដ៏បរិសុទ្ធ និងស្របច្បាប់ ។

ប៉ុន្តែគេមិនឈ្លោះគ្នាពីកន្លែងដំបូងទេ ប៉ុន្តែបែរទៅរកអ្នកផ្សេង គេមិនធ្វើបែបនេះទេ បើគេជឿថាកន្លែងគេត្រូវមុនគេ ។ សម្រាប់ប៊ីស្យូពនៃទីក្រុងរ៉ូមមិនដែលខ្មាសក្នុងការលើកឡើងការឈ្លោះប្រកែកគ្នាដ៏ធំបំផុតសម្រាប់កិត្តិយសរបស់ខ្លួនគេផ្ទាល់និងសម្រាប់ហេតុផលតែមួយនេះដើម្បីយាយីនិងរំខានព្រះវិហារជាមួយនឹងជម្លោះដ៏គ្រោះថ្នាក់ ប៉ុន្តែដោយសារតែ Leo បានមើលឃើញថា វានឹងជាការទាមទារមិនសមហេតុផលពេក ប្រសិនបើគាត់ត្រូវស្វែងរកកៅអីទីមួយសម្រាប់ក្រុមជើងឯករបស់គាត់ គាត់បានអនុញ្ញាតឱ្យវាកន្លងទៅ ។

2. នៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សា Chalcedon និងទីប្រាំនៃ Constantinople

នៅទីនោះបានធ្វើតាមក្រុមប្រឹក្សារបស់ Chalcedon ដែលក្នុងនោះដោយសម្បទានរបស់អធិរាជ អ្នកតំណាងនៃសាសនាចក្រនៃទីក្រុងរ៉ូមបានកាន់កាប់អាសនៈទីមួយ ។ ប៉ុន្តែលោក Leo ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់បានសារភាពថានេះគឺជាឯកសិទ្ធិដ៏អស្ចារ្យមួយ; ព្រោះនៅពេលដែលគាត់ស្វែងរកវាពីអធិរាជ Marcian និង Empress Pulcheria គាត់មិនប្រកែកថាវាដល់ពេលរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែធ្វើពុតថាប៊ីស្សុពភាគខាងកើតដែលបានធ្វើជាអធិបតីនៃក្រុមប្រឹក្សា Ephesus បន្ទាប់មកបានញុះញង់អ្វីៗគ្រប់យ៉ាង ហើយបានបំពានអំណាចរបស់ពួកគេដោយអំពើអាក្រក់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ បានជាត្រូវការអ្នកសម្របសម្រួលយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ហើយវាមិនទំនងថាអ្នកដែលធ្លាប់មានកំហុស និងគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់នឹងសមនឹងការងារនេះទេ គាត់សួរថា គណនីមួយនៃកង្វះខាត និងអសមត្ថភាពរបស់អ្នកដទៃ មុខងារគ្រប់គ្រងត្រូវផ្ទេរទៅខ្លួនគាត់ ។ អ្វីដែលត្រូវបានស្វែងរកដោយឯកសិទ្ធិពិសេស និងក្រៅពីនីតិវិធីធម្មតា គឺពិតជាមិនមែនជាច្បាប់ទំនៀមទម្លាប់នោះទេ ។ កន្លែងដែលគេធ្វើពុតជាគ្រាន់តែថា ត្រូវការប្រធានាធិបតីថ្មីមួយទៀត ពីព្រោះមុនៗបានប្រព្រឹត្តអាក្រក់ វាច្បាស់ណាស់ថាវាមិនបានធ្វើពីមុន ឬមិនគួរធ្វើបន្តទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានធ្វើឡើងតែក្នុងទិដ្ឋភាពគ្រោះថ្នាក់បច្ចុប្បន្នប៉ុណ្ណោះ ។ នៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សានៃ Chalcedon បុព្វជិត្យម្យ៉ាងមានកន្លែងដំបូងមិនមែនដោយសារតែវាជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកឃើញនោះទេប៉ុន្តែដោយសារតែ synod ត្រូវការផ្លូវនិងអ្នកសម្របសម្រួលដែលមានសមត្ថភាពខណៈពេលដែលអ្នកដែលគួរតែធ្វើជាអធិបតីដកខ្លួនចេញពីកន្លែងនោះដោយភាពអត់ធ្មត់និងភាពចង់បានរបស់ពួកគេ ។ អ្វីដែលខ្ញុំកំពុងនិយាយ អ្នកស្ទង់តំណែងរបស់ Leo មានដោយសកម្មភាពដែលត្រូវបានអនុម័ត ។ ក្នុងការបញ្ជូនកេរដំណែលរបស់គាត់

ទៅក្រុមប្រឹក្សាទីប្រាំនៅ Constantinople (ដែលបានកើតឡើងជាយូរមកហើយ) គាត់មិនបានឈ្មោះប្រកែកគ្នាសម្រាប់កៅអីដំបូងទេប៉ុន្តែបានអនុញ្ញាតឱ្យ Mennas ដែលជាបុព្វបុរសនៃ Constantinople ធ្វើជាអធិបតី ។ ដូច្នេះនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សា Carthage ដែល Augustine មានវត្តមាននោះ យើងសង្កេតឃើញថា មិនមែនអ្នកតំណាងរបស់រ៉ូម៉ាំងឃើញទេ ប៉ុន្តែ Aurelius ដែលជាអាចារ្យនៃកន្លែងនោះ បានធ្វើជាអធិបតី សូម្បីតែនៅពេលដែលអំណាចរបស់បុព្វជិត្យម៉ាំងកំពុងស្ថិតក្រោមការពិភាក្សាក៏ដោយ ។ ជាការពិតណាស់ ក្រុមប្រឹក្សាសកលមួយ (ក្រុមប្រឹក្សា Aquileia) ត្រូវបានប្រារព្ធឡើងនៅក្នុងប្រទេសអ៊ីតាលីផ្ទាល់ ដែលប៊ីស្យូព័ររ៉ូម៉ាំងមិនមានវត្តមាន ។ Ambrose បានធ្វើជាអធិបតី, ដែលបន្ទាប់មកបានកាន់កាប់ឥទ្ធិពលដ៏អស្ចារ្យជាមួយព្រះចៅអធិរាជ; មិនមានការលើកឡើងពីបុព្វជិត្យម៉ាំងនៅទីនោះទេ ។ ដូច្នេះវាបានកើតឡើងតាមរយៈកិច្ចានុភាពរបស់ Ambrose ដែលការមើលឃើញនៃទីក្រុង Milan នៅពេលនោះមានភាពអស្ចារ្យជាងទីក្រុងរ៉ូម ។

3. ឋានន្តរសក្តិរបស់ប៊ីស្យូព័ររ៉ូម៉ាំងជំនាន់ក្រោយមិនទាន់ដឹងនៅក្នុងសម័យដើមទេ ។

ចំពោះចំណងជើងនៃ "បុព្វបុរស" និងចំណងជើងដ៏មានមោទនភាពផ្សេងទៀតដែលពួករ៉ូម៉ាំងនិយមនិយាយបំផ្លើសខ្លួនឯង វាមិនពិបាកក្នុងការវិនិច្ឆ័យនៅពេលណា និងរបៀបដែលពួកគេចូល ។ Cyprian ជាឃ្លើយៗនិយាយអំពី Corenelius; គាត់មិនហៅគាត់ដោយឈ្មោះផ្សេងក្រៅពី "បងប្រុស" ឬ "ប៊ីស្យូព" ឬ "មិត្តរួមការងារ" ទេ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់សរសេរទៅកាន់ Stephen ដែលជាអ្នកស្នងតំណែងរបស់ Cornelius Cyprian មិនត្រឹមតែធ្វើឱ្យ

គាត់មានភាពស្មើគ្នាជាមួយនឹងខ្លួនគាត់និងអ្នកដទៃប៉ុណ្ណោះទេថែមទាំងនិយាយ
យ៉ាងតឹងរ៉ឹងចំពោះគាត់ដោយជំទាស់នឹងភាពក្រអឺតក្រទមរបស់គាត់ឥឡូវនេះ
ចំពោះភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គាត់ ។ បន្ទាប់ពី Cyprian យើងដឹងពីរបៀបដែល
ក្រុមជំនុំអាហ្វ្រិកទាំងមូលមានទស្សនៈលើបញ្ហានេះ ។ សម្រាប់ក្រុមប្រឹក្សា
Carthage ហាមមិនអោយនរណាម្នាក់ត្រូវបានគេហៅថា "ព្រះអង្គម្ចាស់នៃបូជា
ចារ្យ" ឬ "ប៊ីស្ស៊ីបដំបូង" ប៉ុន្តែមានតែ "ប៊ីស្ស៊ីបនៃនាយករដ្ឋមន្ត្រីមើលឃើញ"
។ ប៉ុន្តែ បើអ្នកណាម្នាក់បើកឯកសារចាស់ជាងនេះទៅទៀត នោះគាត់នឹង
ឃើញថា ប៊ីស្ស៊ីបរ៉ូម៉ាំងនៅពេលនោះ ពេញចិត្តនឹងពាក្យធម្មតានៃពាក្យថា "បង
ប្រុស" ។ ប្រាកដណាស់ ដរាបណាទម្រង់ពិត និងបរិសុទ្ធនៃសាសនាចក្របាន
ស្ថិតស្ថេរ នោះឈ្មោះដ៏មានមោទនៈទាំងនេះ ដែលពួករ៉ូម៉ាំងឃើញក្រោយមក
បានចាប់ផ្តើមរីកដុះដាលយ៉ាងក្រៀមក្រំ គឺមិនធ្លាប់ឮទាល់តែសោះ ។ ចំណង
ជើង «សម្តេចសង្ឃ» និង «ប្រមុខសាសនាចក្រតែមួយគត់នៅលើផែនដី»
ប្រហែលជាមិនត្រូវបានគេដឹងនោះទេ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើប៊ីស្ស៊ីបរ៉ូម៉ាំងហ៊ានយក
ឋានៈបែបនេះដាក់ខ្លួនឯង នោះមានបុរសរឹងរូស ដែលនឹងបង្ក្រាបភាពល្ងង់ខ្លៅ
របស់គាត់ក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ ។ Jerome, ចាប់តាំងពីគាត់ជាប្រធានជនជាតិរ៉ូ
ម៉ាំង, មិនត្រូវបានគេបដិសេធក្នុងការប្រកាសសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនៃក្រុមជំនុំរបស់គាត់,
ជាច្រើនដូចជាការពិតនិងស្ថានភាពនៃពេលវេលាអនុញ្ញាត; ប៉ុន្តែយើងឃើញពី
របៀបដែលគាត់ក៏កាត់បន្ថយវាដល់ថ្នាក់របស់វា ។ គាត់និយាយថា "ប្រសិនបើ
អាជ្ញាធរត្រូវបានស្វែងរក" គាត់និយាយថា "ពិភពលោកគឺធំជាងទីក្រុងមួយ ។
ហេតុអ្វីបានជាអ្នកផ្តល់ឱ្យខ្ញុំនូវទម្លាប់នៃទីក្រុងមួយ? ហេតុអ្វីបានជាអ្នកបញ្ជាក់
ការអះអាងរបស់មនុស្សមួយក្តាប់តូច ដែលបានកើតឡើងនូវភាពក្រអឺតក្រទម

ផ្ទុយនឹងច្បាប់របស់ក្រុមជំនុំ? កន្លែងណាដែលបីស្សពអាចនៅរួម ឬហ្នឹងបីយ៉ូ ឬ ខនស្មែនទីណូបល ឬរ៉េដីអូ គាត់មានគុណសម្បត្តិដូចគ្នា និងបញ្ចេញភាពដូចគ្នា ។ អំណាចនៃទ្រព្យសម្បត្តិនិងភាពទាបនៃភាពក្រីក្រមិនធ្វើឱ្យបីស្សពខ្ពស់ជាង ឬទាបជាង ។

4. ហ្គេហ្គោរី ខ្ញុំបានបដិសេធចំណងជើង "បីស្សពសកល"

មិនមែនរហូតដល់សម័យហ្គេហ្គោរីមានការឈ្លោះប្រកែកគ្នាលើចំណងជើងនៃ "បីស្សពសកល" ៖ មហិច្ឆតារបស់ចននៃខនស្មែនទីណូបលបានផ្តល់ឱកាសសម្រាប់ការឈ្លោះប្រកែកគ្នា ។ សម្រាប់គាត់ចង់ធ្វើឱ្យខ្លួនគាត់ជាសកល អ្វីមួយដែលគ្មាននរណាម្នាក់ធ្លាប់បានសាកល្បងពីមុនមក ។ នៅក្នុងការឈ្លោះប្រកែកគ្នានោះ ហ្គេហ្គោរី មិនបានយកដីដែលថាសិទ្ធិដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ត្រូវបានដកហូតនោះទេ ប៉ុន្តែគាត់យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ថា ឧបាយកលនោះជាពាក្យអាសអាភាសតាមពិត ពិសិដ្ឋ គឺជាបុព្វហេតុនៃមេប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទ ។ គាត់និយាយថា "ក្រុមជំនុំទាំងមូលធ្លាក់ពីស្ថានភាពរបស់វា" គាត់និយាយថា "ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ត្រូវបានគេហៅថាជាសកលធ្លាក់" ។ កន្លែងផ្សេងទៀត ៖ « សម្រាប់បងប្រុសនិងបីស្សពរបស់យើង ដែលយកឈ្មោះជាបីស្សពតែមួយគត់ ដោយមើលងាយអ្នកដទៃទាំងអស់ គឺជារឿងដ៏សោកសៅបំផុតក្នុងការអត់ធ្មត់ ។ ប៉ុន្តែ តើអ្វីទៀតដែលមោទនភាពរបស់គាត់បញ្ជាក់ថា លើកលែងតែពេលវេលានៃមេប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទជិតមកដល់ហើយ? ព្រោះគាត់ច្បាស់ជាយកតម្រាប់តាមអ្នកដែលបង្វែរការរួមរស់ជាមួយនឹងទេវតា ព្យាយាមឡើងដល់ចំណុចកំពូលនៃភាពប្លែកភ្នែក! »

។ នៅក្នុងសំបុត្រមួយទៀត គាត់សរសេរទៅកាន់ Eulogius នៃ Alexandria និង Anastasius នៃ Antioch ថា "គ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នកកាន់

តំណែងមុនរបស់ខ្ញុំដែលចង់ប្រើពាក្យប្រមាថនេះទេ ។ ច្បាស់ណាស់ប្រសិនបើបុព្វ
បុរសមួយត្រូវបានគេហៅថា "សកល" នោះឈ្មោះ "បុព្វបុរស" ត្រូវបានដក
ចេញពីអ្នកដែលនៅសល់ ។ ប៉ុន្តែសូមឲ្យការនេះនៅឆ្ងាយពីគំនិតរបស់គ្រិស្ត
សាសនិក ដែលអ្នកណាម្នាក់ចង់ទាមទារប្រយោជន៍ខ្លួនដោយការគំរាមកំហែង
ដល់កិត្តិយសរបស់បងប្អូនខ្លួនក្នុងកម្រិតតិចតួចបំផុត» ។ «ការយល់ព្រមនឹង
ពាក្យអាក្រក់នេះមិនខុសពីការបំផ្លាញសេចក្តីជំនឿនោះឡើយ » ។ វាជារឿង
មួយដែលគាត់បាននិយាយថា ៖ «យើងគួររក្សាការរូបរួមនៃសេចក្តីជំនឿ ។
មួយទៀត យើងគួរសង្កត់សង្កិនការលើកតម្កើងខ្លួនឯង ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំនិយាយដោយ
ទំនុកចិត្ត ពីព្រោះអ្នកណាដែលហៅខ្លួនឯងថា "ប៊ីស្ស្វេសកល" ឬចង់ឱ្យគេហៅ
នោះ គឺនៅក្នុងភាពលើកតម្កើងខ្លួនឯង ដែលជាបុព្វកថារបស់អាទទីងនិងព្រះគ្រី
ស្ទ ពីព្រោះនៅក្នុងភាពស្ងាហាប់របស់គាត់ គាត់កំណត់ខ្លួនឯងនៅចំពោះមុខអ្នក
ដែលនៅសល់" ។ ដូចគ្នានេះដែរ គាត់សរសេរម្តងទៀតទៅកាន់ Anastasius
of Alexandria ថា "ខ្ញុំបាននិយាយថា គាត់មិនអាចមានសន្តិភាពជាមួយ
យើងបានទេ លុះត្រាតែគាត់កែតម្រូវអំនួតរបស់គាត់ចំពោះពាក្យអបិយជំនឿ
និងមោទនភាពដែលអ្នកក្បត់ជំនឿដំបូងបានបង្កើត ។ ហើយ (ដែលខ្ញុំប្រហែល
ជាមិនអាចនិយាយអំពីរបូសដល់កិត្តិយសរបស់អ្នក) ប្រសិនបើប៊ីស្ស្វេម្នាក់ត្រូវ
បានគេហៅថា "សកល" "ក្រុមជំនុំសកលនឹងធ្លាក់ចុះនៅពេលដែលប៊ីស្ស្វេ
សកលនោះធ្លាក់ចុះ" ។ ប៉ុន្តែសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់គាត់ដែលថាកិត្តិយសនេះ
ត្រូវបានផ្តល់ជូនលោក Leo នៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សា Chalcedon មិនមានលក្ខណៈ
ដូចការពិតទេព្រោះគ្មានការអានបែបនេះនៅក្នុងសកម្មភាពនៃសមាធិនោះទេ ។
ហើយលោក Leo ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ ដែលនៅក្នុងសំបុត្រជាច្រើនដែល impugns

ក្រឹត្យនេះបានអនុម័តនៅទីនោះ ដើម្បីគាំទ្រដល់ការមើលឃើញរបស់
 Constantinople និងមិនមានការងឿងឆ្ងល់ថាមិនបានឆ្លងកាត់ភស្តុតាងនេះ
 ដែលជាការគួរឱ្យជឿជាក់បំផុតនៃការទាំងអស់ប្រសិនបើវាជាការពិតដែលថាគាត់
 បានបដិសេធអ្វីដែលបានផ្តល់ឱ្យគាត់ ។ ហើយជាមនុស្សម្នាក់បើមិនដូច្នោះទេចង់
 បានកិត្តិយសពេក គាត់នឹងមិនស្ម័គ្រចិត្តមើលរំលងអ្វីដែលនឹងនាំមកវិញនូវការ
 សរសើររបស់គាត់ ។ ដូច្នេះ Gregory ត្រូវបានគេបោកបញ្ឆោតដោយគិតថា
 ចំណងជើងនេះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យរ៉ូម៉ាំងឃើញដោយក្រុមប្រឹក្សា Chalcedon ។
 ឈប់និយាយអំពីវាគួរឱ្យអស់សំណើចណាស់ដែលគាត់ថ្លែងទីបន្ទាល់ថាវាបានបន្តពី
 សមាជជីបរិសុទ្ធហើយនៅពេលជាមួយគ្នានេះហៅថាវាអាក្រក់, ប្រមាថ, គួរឱ្យ
 ស្អប់ខ្ពើម, មោទនៈនិងពិសិដ្ឋ, ពិតប្រាកដត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយមារ, និង
 បោះពុម្ពផ្សាយដោយព្រឹទ្ធាចារ្យនៃអាទទីងនិងព្រះគ្រិស្ត ។ ប៉ុន្តែគាត់បន្ថែមថា
 អ្នកស្នងតំណែងមុនរបស់គាត់បានបដិសេធា ក្រែងពេលដែលអ្វីមួយត្រូវបានផ្តល់
 ឱ្យផ្តាច់មុខទៅមួយ បីស្បែកទាំងអស់គួរតែត្រូវបានដកហូតកិត្តិយសរបស់ពួក
 គេ ។ វគ្គមួយទៀត ៖ «គ្មានអ្នកណាម្នាក់ចង់ហៅដោយឈ្មោះបែបនេះទេ ។
 គ្មាននរណាម្នាក់ដណ្តើមបានតំណែងដ៏គួរឱ្យគោរពនេះឡើយ ក្រែងលោចាប់ខ្លួន
 គាត់ក្នុងឋានៈសម្តេចកិត្តិព្រឹទ្ធបណ្ឌិតនៃភាពប្លែកពីគេ គាត់ហាក់ដូចជាបដិសេធចំពោះ
 បងប្អូនទាំងអស់របស់គាត់ ។

(ដែនកំណត់នៃសិទ្ធិអំណាចរបស់ខ្លួនទាក់ទងនឹងអធិរាជ និងទីក្រុង, 5-10)

5. ប្រភពដើមនៃយុត្តាធិការរ៉ូម៉ាំង

ឥឡូវនេះខ្ញុំមកដល់យុគ្រាធិការដែលបុព្វជិត្យម្យ៉ាងអះអាងថាគាត់កាន់កាប់ព្រះវិហារ
ទាំងអស់ដោយអចេតនា ។ ខ្ញុំដឹងថាតើមានការឈ្លោះប្រកែកគ្នាប៉ុន្មានដងពីរឿង
នេះ ព្រោះគ្មានពេលណាដែលពួករ៉ូម៉ាំងឃើញមិនស្វែងរកការគ្រប់គ្រងលើក្រុម
ជំនុំផ្សេងទៀតឡើយ ។ ហើយវានឹងមិននៅក្រៅកន្លែងនៅទីនេះដើម្បីស៊ើប
អង្កេតដោយអ្វីដែលមានន័យថាវាបានលេចចេញជាបណ្តើរចូលទៅក្នុងអំណាច
មួយចំនួន ។ ខ្ញុំមិនទាន់និយាយអំពីចលនាគ្មានព្រំដែនដែលវាមិនយូរប៉ុន្មានមក
លើខ្លួនវានៅឡើយទេ ។ ដើម្បីឲ្យយើងពន្យារពេលទៅកាន់កន្លែងដ៏ត្រឹមត្រូវ ។
ប៉ុន្តែនៅទីនេះ វាពិតជាមានតម្លៃណាស់ក្នុងការគូសវាសពីរបៀបនៅដើមដំបូង
ហើយតាមរបៀបណា វាបានឈានទៅមុខដើម្បីដណ្តើមយកសិទ្ធិមួយចំនួនជាង
ព្រះវិហារផ្សេងទៀត ។ នៅពេលដែលក្រុមជំនុំភាគខាងកើតត្រូវបានបែងចែក
និងមានបញ្ហាដោយក្រុម Arian ក្រោមអធិរាជ Constantius និង Constans
កូនប្រុសរបស់ Constantine the Great Athanasius ដែលជាអ្នកការពារដ៏
សំខាន់នៅពេលនោះនៃជំនឿគ្រិស្តស្វ័យដ៏ត្រូវបានបណ្តេញចេញពីការមើល
ឃើញរបស់គាត់ ។ គ្រោះមហន្តរាយនេះបានបង្ខំគាត់ឱ្យមកទីក្រុងរ៉ូម ដើម្បីឱ្យ
ដោយអំណាចរបស់រ៉ូម មើលឃើញថាគាត់ទាំងពីរអាចបង្ក្រាបកំហឹងរបស់ខ្មាំង
សត្រូវរបស់គាត់ និងពង្រឹងអ្នកគោរពបូជានៅក្នុងទុក្ខព្រួយរបស់ពួកគេ ។ គាត់
ត្រូវបានទទួលដោយកិត្តិយសដោយ Julius ដែលជាប្តីស្សពនៅពេលនោះ
ហើយបានទទួលជោគជ័យក្នុងការទទួលប្តីស្សពលោកខាងលិចឱ្យទទួលការការពារ
បុព្វហេតុរបស់គាត់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ទើបអ្នកគោរពបូជាត្រូវការជំនួយពីខាង
ក្រៅយ៉ាងខ្លាំង ហើយពួកគេបានយល់ឃើញនៅក្នុងព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំងនូវជំនួយដ៏ល្អ
បំផុតរបស់ពួកគេ ពួកគេស្ម័គ្រចិត្តបានផ្តល់ត្រឹមតែថាពួកគេគោរពយ៉ាងខ្លាំង

ចំពោះការរួមរស់ជាមួយវា ដែលពួកគេទោះបីជាវាគួរឱ្យខ្មាស់អៀនក្នុងការកាត់
ចេញក៏ដោយ ។ ក្រោយមក មនុស្សអាក្រក់និងមនុស្សទុច្ចរិតក៏បានបន្ថែមភាព
ថ្លៃថ្នូររបស់ក្រុមជំនុំរួមយ៉ាងខ្លាំង ។ ដើម្បីតែចរិយាលក្រមស្របច្បាប់ ពួកគេ
បានយកខ្លួនទៅជ្រកកោន ។ គណៈប្រធានណាដែលបានថ្កោលទោសដោយប៊ី
ស្សពរបស់គាត់ ឬប៊ីស្សពណាមួយដោយក្រុមជំនុំនៃខេត្តរបស់គាត់ បានអំពាវ
នាវភ្លាមៗទៅកាន់ទីក្រុងរ៉ូម ។ ហើយប៊ីស្សពរ៉ូមាំងបានទទួលការអំពាវនាវទាំង
នេះខ្លាំងជាងអ្វីដែលពួកគេគួរមាន ព្រោះវាហាក់បីដូចជាទម្រង់នៃអំណាចដ៏អស្ចារ្យ
មួយក្នុងការជ្រៀតជ្រែកក្នុងអាជីវកម្មឆ្ងាយនិងមានប្រាជ្ញា ។ ដូច្នេះនៅពេល
ដែល Eutyches ត្រូវបានថ្កោលទោសដោយ Flavian ដែលជាប៊ីស្សពនៃ
Constantinople គាត់បានត្អូញត្អែរទៅកាន់ Leo ថាអយុត្តិធម៌បានធ្វើគាត់ ។
ឡេអូ ដោយមិនបង្អង់យូរ និងមិនប្រញាប់ប្រញាល់តិចជាងភ្លាមៗនោះ បាន
ទទួលការគាំទ្រពីបុព្វហេតុដ៏អាក្រក់នេះ ។ គាត់បានស៊ើបអង្កេតយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ
ប្រឆាំងនឹង Flavian ដូចជាប្រសិនបើក្រោយមកទៀតបានថ្កោលទោសបុរស
ស្អាតត្រង់ដោយគ្មានសវនាការហើយដោយមហិច្ឆតារបស់គាត់បានជោគជ័យក្នុង
ការបញ្ជាក់ពីភាពមិនបរិសុទ្ធរបស់ Eutyches មួយរយៈ ។ វាជាភស្តុតាងដែល
ថាវាកើតឡើងជាញឹកញាប់នៅទីបំផុត; ដរាបណាមានជនក្បត់ជាតិណាមួយ
ស្ថិតនៅក្រោមការវិនិច្ឆ័យជាទៀងទាត់ គាត់បានភៀសខ្លួនទៅទីក្រុងរ៉ូមភ្លាមៗ
ហើយបានប្រមូលផ្តុំការរំលឹកជាច្រើនដល់ជនរួមជាតិរបស់គាត់ ។ ជាងនេះទៅ
ទៀត ជនជាតិរ៉ូមាំងតែងតែត្រៀមខ្លួនដើម្បីធ្វើអន្តរាគមន៍ ។ ភាពក្លាហាននេះ
បានបង្ខំប៊ីស្សពអាហ្វ្រិកឱ្យចេញក្រឹត្យថាគ្មាននរណាម្នាក់នៅក្រោមការពិន័យនៃ
ការបណ្តេញចេញមិនគួរប្តឹងឧទ្ធរណ៍លើសពីសមុទ្រទេ ។

6. លក្ខណៈពិសេសប្លែកនៃអំណាចរ៉ូម៉ាំងនៅសម័យនោះ ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ចូរយើងពិនិត្យមើលនូវអ្វីដែលជាសិទ្ធិ និងអំណាច ដែលរ៉ូមឃើញកាលនោះមាន ។ អំណាចសាសនាចក្រត្រូវបានរួមបញ្ចូលនៅ ក្រោមចំណងជើងទាំងបួននេះ ការតែងតាំងប៊ីស្យូព ការហៅក្រុមប្រឹក្សា សវនា ការលើបណ្តឹងសាទុក្ខ ឬយុត្តាធិការ និងចលនានៃការដាក់ទោស ឬការប្រមា ថ ។ មនុស្សទាំងឡាយ សម័យបុរាណបានបង្ហាត់បង្រៀនឲ្យដឹង ត្រូវតែងតាំង ដោយក្រុងទាំងឡាយ ។ គ្មានកន្លែងណាដែលគេបញ្ជាប៊ីស្យូពរ៉ូម៉ាំងឲ្យធ្វើបែបនេះ ទេ លើកលែងតែក្នុងបុព្វបុរសរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែបន្តិចម្តងៗ ទំនៀម ទម្លាប់បានយកឈ្នះថា ប៊ីស្យូពរ៉ូម៉ាំងទាំងអស់គួរតែមកទីក្រុងរ៉ូមដើម្បីស្វែងរក ការឧទ្ទិស លើកលែងតែទីក្រុងដែលមិនអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនគេកាត់បន្ថយការបម្រើ នេះ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលទីក្រុងណាមួយត្រូវបានតែងតាំង ប៊ីស្យូពរ៉ូម៉ាំងបាន បញ្ជូនទៅកាន់គណៈអធិបតីរបស់គាត់នៅទីនោះ មិនមែនដើម្បីជាអធិបតីនោះ ទេ ។ ក្នុងចំណោមសំបុត្ររបស់ Gregory មានឧទាហរណ៍មួយអំពីរឿងនេះនៅ ក្នុងការឧទ្ទិសដល់ Constantius នៃ Milan បន្ទាប់ពីមរណភាពរបស់ Laurentius ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំមិនគិតថានេះជាបទប្បញ្ញត្តិបុរាណ ទេ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់កិត្តិយស និងការគួរសម ពួកគេបានបញ្ជូនការយឺតយ៉ាវរបស់ពួកគេមកទីនេះ ហើយទៅកាន់ទីនោះដើម្បី ធ្វើជាសាក្សីក្នុងការតែងតាំងជាសក្ខីកម្មនៃការប្រកបគ្នានោះ អ្វីដែលជាការស្ម័គ្រ ចិត្តបានចាប់ផ្តើមបន្ទាប់មកត្រូវបានចាត់ទុកថាជាកាតព្វកិច្ច ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ ដោយ នេះអាចជាភស្តុតាងដែលថាពីមុនអំណាចដើម្បីតែងតាំងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ ប៊ីស្យូពរ៉ូម៉ាំងតែនៅក្នុងខេត្តនៃបុព្វបុរសរបស់គាត់ផ្ទាល់ នោះគឺនៅក្នុងព្រះវិហារ

suburbicarian ជា Canon នៃក្រុមប្រឹក្សារដ្ឋ Nicaea ។ ការតែងតាំងត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយនឹងការបញ្ជូនសំបុត្រ synodical ដែលក្នុងនោះប៊ីស្យុពនៃទីក្រុងរ៉ូមមិនមានការគោរពខ្ពស់ជាងអ្នកដទៃទេ ។ ភ្លាមៗបន្ទាប់ពីការឧទ្ទិសថ្វាយបង្គំរបស់ពួកគេ បុព្វបុរសបានប្រកាសជាទម្លាប់នូវជំនឿរបស់ពួកគេនៅក្នុងឯកសារដ៏ឧទ្យារិកមួយ ដែលក្នុងនោះពួកគេបានប្រកាសថានឹងចុះឈ្មោះជាសមាជិកក្រុមប្រឹក្សាបរិសុទ្ធ និងគ្រិស្តអូស្សូដក់ ។ ដូច្នេះ ពេលពួកគេរៀបរាប់អំពីជំនឿ នោះពួកគេបានយល់ព្រមគ្នាទៅវិញទៅមក ។ ប្រសិនបើប៊ីស្យុពរ៉ូមាំងបានទទួលការសារភាពនេះពីអ្នកដទៃ ដោយមិនបានផ្តល់វា នោះគាត់នឹងត្រូវបានគេទទួលស្គាល់ថាជាឧត្តម ប៉ុន្តែគាត់មានកាតព្វកិច្ចមិនតិចទេក្នុងការផ្តល់ឱ្យវា ជាងការបញ្ជាក់វាពីអ្នកដទៃ ហើយត្រូវចុះចូល ។ ចំពោះច្បាប់ទូទៅ ប្រាកដជាជាសញ្ញានៃការប្រកបដោយការប្រកបដោយភាពជាម្ចាស់មិនមែនជាម្ចាស់ឡើយ ។ ការអនុវត្តនេះគឺជាឧទាហរណ៍នៅក្នុងសំបុត្ររបស់ Gregory ទៅកាន់ Anastasia ទៅ Cyriacus នៃ Constantinople និងកន្លែងផ្សេងទៀតចំពោះបុព្វបុរសទាំងអស់រួមគ្នា ។

7. ការដាស់តឿនគ្នាទៅវិញទៅមក

មានការទូន្មានឬការប្រមាថដូចដែលប៊ីស្យុពរ៉ូមាំងពីមុនបានប្រើវាចំពោះអ្នកដទៃ ដូច្នេះហើយពួកគេបានដាក់វាជាវេន ។ Irenaeus បានស៊ីបន្ទោស Victor យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ពីព្រោះគាត់បានរំខានព្រះវិហារដោយប្រញាប់ប្រញាល់ជាមួយនឹងការឈ្លោះប្រកែកគ្នាដ៏គ្រោះថ្នាក់លើអ្វីមួយដែលមិនសំខាន់ ។ Victor បានស្តាប់បង្គាប់ដោយគ្មានការតវ៉ា ។ ពេលនោះសេរីភាពបែបនេះជាទម្លាប់ក្នុងចំណោមប៊ីស្យុពបរិសុទ្ធក្នុងការប្រើសិទ្ធិជាបងប្អូនរបស់ពួកគេចំពោះបុព្វជិតរ៉ូមាំង ដោយទូ

ន្ទាននិងប្រដៅគាត់គ្រប់ពេលដែលមានអំពើបាប ។ នៅពេលមានឱកាសទាមទារ គាត់បានរំលោភអ្នកដទៃអំពីការត្រឹមត្រូវរបស់ពួកគេ ហើយបានស្តីបន្ទោសរាល់កំហុស ។ សម្រាប់ Cyprian នៅពេលដែលគាត់ជំរុញ Stephen ឱ្យព្រមានប៊ីស្យូប របស់ Gaul នោះមិនផ្អែកលើអំណះអំណាងរបស់គាត់លើអំណាចពេញលេញ នោះទេ ប៉ុន្តែអាស្រ័យលើសិទ្ធិអំណាចដែលប៊ីស្យូបមានដូចគ្នា ។ ខ្ញុំសូមសួរថា ប្រសិនបើស្មោះត្រង់ បានទទួលបន្ទុកលើហ្គោល នោះ ស៊ីបរីយ៉ា បាននិយាយថា "បង្អង់ពួកគេ ដូចដែលពួកគេជារបស់អ្នក" មែនទេ? ប៉ុន្តែគាត់និយាយខុសឆ្ងាយ ។ គាត់មានប្រសាសន៍ថា : «ការប្រកបជាបងប្អូននឹងគ្នា» គាត់និយាយថា : «ការដែលយើងចង់ជាមួយគ្នាតម្រូវឲ្យយើងទទួលខុសត្រូវទៅវិញទៅមក» ។ ហើយយើងក៏ឃើញផងដែរនូវពាក្យគំរោះគំរើយយ៉ាងខ្លាំងដែលបុរសនេះមានចរិត ស្អាតបូកនិយាយប្រឆាំងនឹងស្មោះត្រង់ខ្លួនឯង នៅពេលគាត់គិតថាគាត់មានចិត្ត ក្រអឺតក្រទមពេក ។ ដូច្នេះហើយ ក្នុងន័យនេះ វាក៏មិនទាន់ហាក់ដូចជាថា ប៊ីស្យូបរ៉ូម៉ាំង ត្រូវបានផ្តល់សិទ្ធិអំណាចណាមួយ លើអ្នកដែលមិនមែនជាខេត្តរបស់ គាត់ដែរ ។

8. សិទ្ធិអំណាចក្នុងការប្រជុំសន្និបាត

ចំពោះការកោះប្រជុំប្រជុំសភាជាកាតព្វកិច្ចរបស់ក្រុងនីមួយៗត្រូវកោះប្រជុំថ្នាក់ ខេត្តតាមកាលកំណត់ ។ ក្នុងបញ្ហានេះ ប៊ីស្យូបនៃទីក្រុងរ៉ូមគ្មានយុត្តាធិការទេ ។ លើសពីនេះទៅទៀត មានតែអធិរាជទេដែលអាចហៅក្រុមប្រឹក្សាសកលបាន ។ បើអ្នកណាបានសាកល្បងការនេះ មិនត្រឹមតែអ្នកនៅក្រៅខេត្តរបស់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះ ដែលមិនបានស្តាប់តាមការកោះហៅរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែភាពចលាចលនឹងផ្ទុះឡើង ភ្លាមៗ ។

ដូច្នេះហើយ ព្រះចៅអធិរាជបានកោះហៅពួកគេទាំងអស់ដោយមិនលំអៀង ។ ពិតណាស់ សូក្រាត រៀបរាប់ថា ជួលាស បានលាតត្រដាងជាមួយប៊ីស្សុពបូព៌ា ដោយសារពួកគេមិនបានហៅគាត់ទៅប្រជុំនៅអាន់ទីយ៉ូក ទោះបីជាវាត្រូវបាន ហាមឃាត់ដោយកាណុងបាញ់ថា អ្វីៗគួរតែត្រូវបានសម្រេចដោយគ្មានចំណេះ ដឹងពីសម្តេចសង្ឃ្យ័ម៉ាំងក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែតើអ្នកណាដែលមិនយល់ឃើញថាការ នេះត្រូវយល់អំពីក្រឹត្យបែបនេះដែលចងភ្ជាប់ព្រះវិហារជាសកល? ឥឡូវនេះវាមិន គួរឱ្យឆ្ងល់ទេថាតើប្រាក់ឧបត្ថម្ភបែបនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងទាំងវត្ថុបុរាណនិកាត អស្ចារ្យនៃទីក្រុងហើយបន្ទាប់មកសម្រាប់សេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់អ្នកមើលព្រោះថាគ្មាន ក្រឹត្យជាសកលស្តីពីសាសនានឹងត្រូវបានអនុម័តនៅពេលអវត្តមានរបស់ប៊ីស្សុពរ្យ័ ម៉ាំង - លុះត្រាតែជាការពិត ។ គាត់គួរតែបដិសេធមិនមានវត្តមាន! ប៉ុន្តែ តើនេះមានអ្វីទាក់ទងនឹងភាពជាម្ចាស់លើក្រុមជំនុំទាំងមូល? យើងមិនបដិសេធ ថាប៊ីស្សុពនៃទីក្រុងរ៉ូមគឺជាប៊ីស្សុពមួយរូបក្នុងចំណោមប៊ីស្សុពធំនោះទេ ប៉ុន្តែយើង បដិសេធមិនទទួលយកនូវអ្វីដែលពួកគេរៀបរាប់កំពុងប្រកែកនោះទេថាគាត់មាន អំណាចលើអ្វីៗទាំងអស់ ។

9. ការប្រើប្រាស់ឯកសារភ្លេច

អំណាចទី៤ នៅតែជាអំណាចដែលស្ថិតនៅក្នុងបណ្តឹងឧទ្ធរណ៍ ។ ច្បាស់ណាស់ថា អាជ្ញាធរកំពូលស្ថិតនៅជាមួយគាត់ចំពោះការប្តឹងឧទ្ធរណ៍របស់សាលាក្រមដែលត្រូវ ធ្វើឡើង ។ មនុស្សជាច្រើនតែងតែអំពាវនាវទៅកាន់សម្តេចសង្ឃ្យ័ម៉ាំង ។ គាត់ ក៏បានព្យាយាមទទួលយកសវនាការលើសំណុំរឿង ។ ប៉ុន្តែគាត់តែងតែសើចគ្រប់ ពេលដែលគាត់លើសពីដែនកំណត់របស់គាត់ ។ ខ្ញុំនឹងមិននិយាយអ្វីអំពីបូព៌ា ឬ នៃប្រទេសក្រិកឡើយ ។ ប៉ុន្តែវាច្បាស់ណាស់ថា ប៊ីស្សុពរបស់ហ្គោលបានជំទាស់

យ៉ាងដាច់អហង្គរ នៅពេលដែលគាត់ហាក់ដូចជាដណ្តើមអំណាចលើពួកគេ ។
នៅទីបំផុតមានការជជែកដេញដោលគ្នាយ៉ាងយូរលើបញ្ហានេះ ។ សម្រាប់
បន្ទាប់ពីអ្នកដែលបានប្តឹងតវ៉ានៅទូទាំងសមុទ្រត្រូវបាន excommunicated នៅ
ក្នុងក្រុមប្រឹក្សានៃ Milevis ដែល Augustine មានវត្តមាននោះ បុព្វជិត្យ
ម្យ៉ាងបានព្យាយាមដើម្បីទទួលបានការកែសម្រួលក្រឹត្យនេះ ។ គាត់បានបញ្ជូន
ច្បាប់ដើម្បីបង្ហាញថាគាត់ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យនេះជាឯកសិទ្ធិដោយក្រុមប្រឹក្សារបស់នី
កា ។ កេរដំណែលបាននាំមកនូវសកម្មភាពរបស់ក្រុមប្រឹក្សា Nicase ដែលពួក
គេបានយកចេញពីបណ្ណសារនៃព្រះវិហាររបស់ពួកគេផ្ទាល់ ។ ជនជាតិអាហ្វ្រិក
បានទប់ទល់ ដោយបដិសេធថា ប៊ីស្យូព័រ្យម្យ៉ាងគួរត្រូវបានជឿ នៅពេលអង្វរក
មូលហេតុផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេបាននិយាយថា ពួកគេនឹង
បញ្ជូនទៅកាន់ទីក្រុង Constantinople និងទៅកាន់ទីក្រុងផ្សេងទៀតនៃប្រទេស
ក្រិច ដែលមិនមានច្បាប់ចម្លងគួរឱ្យសង្ស័យតិចជាងមុន ។ គេបានរកឃើញថា
គ្មានអ្វីដែលរួមមានបានធ្វើពុតជាត្រូវបានសរសេរនៅក្នុងទាំងនេះទេ ។ ដូច្នេះ
ហើយជាក្រឹត្យដែលបានផ្តល់សច្ចាប័នដែលបដិសេធចំពោះបុព្វជិត្យម្យ៉ាងនូវយុត្តាធិ
ការកំពូល ។ នៅក្នុងរឿងដ៏អាក្រក់នេះ ភាពអៀនខ្មាសរបស់បុព្វជិត្យម្យ៉ាងបាន
បង្ហាញខ្លួន ។ សម្រាប់ពេលដែលដោយការក្លែងបន្លំគាត់បានជំនួស synod of
Sardica សម្រាប់ Nicase នោះគាត់ត្រូវបានគេចាប់បានដៃក្រហមក្នុងការ
បង្ហាញភាពមិនពិត ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលកាន់តែអាក្រក់ និងគួរឱ្យអម៉ាស់ជាងនេះ
ទៅទៀតនោះគឺអំពើទុច្ចរិតរបស់អ្នកដែលបានបន្ថែមសំបុត្រក្លែងក្លាយទៅក្រុម
ប្រឹក្សា ដែលប៊ីស្យូព័រ ឬអ្នកផ្សេងទៀតនៃ Carthage ថ្កោលទោសចំពោះភាព
ក្រអឺតក្រទមរបស់អ្នកកាន់តំណែងមុនរបស់គាត់គឺ Aurelius ដោយសារតែ

សំបុត្រនោះហ៊ានដកខ្លួនចេញពីការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះសាវ័កឃើញ ហើយ ធ្វើ
 ការចុះចូលសម្រាប់ខ្លួនគាត់និងក្រុមជំនុំរបស់គាត់, សូមលើកលែងទោសជាអ្នក
 ផ្គត់ផ្គង់. ទាំងនេះគឺជាកំណត់ត្រាដ៏អស្ចារ្យនៃវត្ថុបុរាណដែលមហាអស្ចារ្យនៃជន
 ជាតិរួមត្រូវបានបង្កើតឡើង ។ ដូច្នេះ ពួកគេធ្វើជាសាក្សីក្លែងក្លាយក្រោមសម័យ
 បុរាណ ដែលសូម្បីតែមនុស្សខ្វាក់ក៏អាចយល់បានដែរ ។ « Aurelius »
 សំបុត្រក្លែងក្លាយនិយាយថា « ពុះកញ្ជ្រោលដោយសេចក្តីក្លាហាន និងភាព
 រឹងប៉ឹងរបស់អារក្ស បានបះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ និងសាវ័កពេត្រុស តាម
 នោះ គាត់គួរតែត្រូវថ្កោលទោសដោយភាពស្លេកស្លាំង» ។ តើ Augustine ជា
 អ្វី? ចុះចំណែកឪពុកជាច្រើននាក់ដែលមានវត្តមាននៅក្រុមប្រឹក្សាមីលវីស?
 ប៉ុន្តែ ហេតុអ្វីបានជាយើងត្រូវការបដិសេធការសរសេរដ៏ល្ងង់ខ្លៅនោះដោយប្រើ
 ពាក្យជាច្រើន ដែលសូម្បីតែពួកអ្នកម៉ាំង ប្រសិនបើពួកគេនៅសល់ភាពថ្លៃថ្នូរក៏
 ដោយ ក៏មិនអាចមើលដោយគ្មានភាពអៀនខ្មាសបានដែរ? ដូច្នេះ Gratian
 ទោះជាដោយគំនុំ ឬឆោតល្ងង់ ខ្ញុំមិនដឹងទេ ដោយយោងទៅលើក្រឹត្យនោះថា
 "អ្នកទាំងឡាយណាដែលប្តឹងឧទ្ធរណ៍ ដឹងដោយសំដៅលើក្រឹត្យនោះថា "អ្នក
 ទាំងឡាយណាដែលប្តឹងតវ៉ាឆ្លងសមុទ្រត្រូវកាត់ផ្តាច់ពីការរួបរួម" ។ ករណីលើក
 លែង "លុះត្រាតែពួកគេគួរតែអំពាវនាវឱ្យរួមម៉ាំងមើលឃើញ" ។ តើអ្នកអាចធ្វើអ្វី
 បានចំពោះសត្វទាំងនេះ ដោយខ្វះសុភវិនិច្ឆ័យដែលគេលើកលែងតែពីច្បាប់ដែល
 ច្បាប់បានបង្កើតឡើងដើម្បីជាប្រយោជន៍របស់អ្នករាល់គ្នា ។ សម្រាប់ក្រុមប្រឹក្សា
 ក្នុងការថ្កោលទោសបណ្តឹងតវ៉ាទាំងសមុទ្រ ហាមដាច់ខាតការប្តឹងឧទ្ធរណ៍ទៅទី
 ក្រុងរ៉ូម! អ្នកបកប្រែដ៏ល្អម្នាក់នេះ លើកលែងតែទីក្រុងរ៉ូមពីច្បាប់ទូទៅ!

10. Constantine, Bishop Melchiades និង synod of Arles

ប៉ុន្តែ ដើម្បីដោះស្រាយសំណួរនេះតែម្តង ឧប្បត្តិហេតុប្រវត្តិសាស្ត្រមួយនឹងធ្វើឱ្យ
ច្បាស់អំពីយុត្តាធិការរបស់ប៊ីស្យូពរ្យ័ម៉ាំងនៅសម័យដើម ។ Donatus នៃ Casae
Nigrae បានចោទប្រកាន់ Caccilian ដែលជាប៊ីស្យូពររបស់ Carthage ។
បុរសជាប់ចោទត្រូវបានផ្ដន្ទាទោស ករណីរបស់គាត់មិនបានស្តាប់ទេ ។ ព្រោះ
ពេលគាត់ដឹងថាពួកសង្ឃយុបយិតនឹងគាត់ គាត់មិនចេញមុខទេ ។ ករណីនោះ
បានមកដល់ព្រះចៅអធិរាជ Constantine ។ ដោយសារគាត់ចង់ឱ្យករណីនេះ
ត្រូវបានដោះស្រាយដោយការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះវិហារ អធិរាជបានប្រព្រឹត្តសវនា
ការនេះទៅ Melchiades ប៊ីស្យូពរនៃទីក្រុងរ៉ូម ដែល Constantine បានបន្ថែម
សហការីមួយចំនួនមកពីអ៊ីតាលី ហ្គោល និងអេស្ប៉ាញ ។ ប្រសិនបើវាស្ថិតនៅ
ក្រោមយុត្តាធិការធម្មតារបស់ជនជាតិរ៉ូម៉ាំងដើម្បីស្តាប់ការប្តឹងឧទ្ធរណ៍ក្នុងរឿងក្តី
ព្រះវិហារ ហេតុអ្វីបានជា Melchiades អនុញ្ញាតឱ្យអ្នកដទៃទាក់ទងជាមួយគាត់
តាមបញ្ជារបស់អធិរាជ ជាជាងអំណាចរបស់គាត់? ជាការពិតណាស់ ហេតុអ្វី
បានជាគាត់ធ្វើការវិនិច្ឆ័យលើការបញ្ជារបស់អធិរាជជាជាងជាកាតព្វកិច្ចផ្លូវការ
របស់គាត់? ប៉ុន្តែសូមឱ្យយើងស្តាប់នូវអ្វីដែលបានកើតឡើងនៅពេលក្រោយ ។
Caccilian ឈ្នះនៅទីនោះ Donatus នៃ Casae Nigrae ធ្លាក់ចុះដោយ
សកម្មភាពបង្កាច់បង្ហូររបស់គាត់; គាត់ប្តឹងឧទ្ធរណ៍; Constantine ប្រព្រឹត្តការវិ
និច្ឆ័យនៃបណ្តឹងឧទ្ធរណ៍ទៅប៊ីស្យូពរ Arles; គាត់អង្គុយជាចៅក្រមដើម្បីពិនិត្យ
មើលដូចជាការសម្រេចចិត្តរបស់សម្តេចសង្ឃរ៉ូម៉ាំង ។ ប្រសិនបើជនជាតិរ៉ូម៉ាំង
មើលឃើញថាមានអំណាចកំពូលដោយគ្មានការអំពាវនាវ ហេតុអ្វីបានជា
Melchiades អនុញ្ញាតឱ្យមានកំហឹងដ៏អាក្រក់បែបនេះមកលើខ្លួនគាត់ ដែលថា
ប៊ីស្យូពរនៃ Arles ត្រូវបានគេពេញចិត្តចំពោះគាត់?

ហើយតើនេះជាអធិបទអ្វី? វាគឺជា Constantine ដែលពួកគេបានអូតអាង
 លះបង់មិនត្រឹមតែការខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែធនធានស្ទើរតែ
 ទាំងអស់នៃចក្រភពរបស់គាត់ក្នុងការលើកកម្ពស់កិច្ចានុភាពរបស់ជនជាតិរ៉ូម ។
 ដូច្នេះហើយ យើងឃើញថា តើ សម្តេចសង្ឃរ៉ូម៉ាំង ស្ថិតនៅឆ្ងាយប៉ុណ្ណា ពីការ
 គ្រប់គ្រងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នោះ ដែលទ្រង់ប្រកាសថា ត្រូវបានប្រទានឱ្យដោយព្រះគ្រីស្ទ
 លើគ្រប់ក្រុមជំនុំ ហើយដែលទ្រង់អះអាងដោយក្លែងក្លាយថា ទ្រង់កាន់កាប់គ្រប់
 សម័យកាល ដោយការយល់ព្រមពីពិភពលោកទាំងមូល ។

(អាកប្បកិរិយារបស់សម្តេចប៉ាបសតវត្សទីប្រាំនិងទីប្រាំមួយ: រ៉ូមទល់នឹង
 Constantinople, 11-16)

11. ការខុសឆ្គង និងការក្លែងបន្លំ

ខ្ញុំដឹងថាមានអក្សរប៉ុន្មាន ច្បាប់សរសេរនិងក្រឹត្យប៉ុន្មានច្បាប់ ដែលបុព្វជិតបែង
 ចែកគ្រប់យ៉ាងឱ្យគេឃើញ ហើយអះអាងដោយជឿជាក់ ។ ប៉ុន្តែបុរសទាំងអស់
 សូម្បីតែមានប្រាជ្ញាតូចតាច និងរៀនក៏ដឹងរឿងនេះដែរ ៖ ភាគច្រើននៃឯកសារ
 ទាំងនេះគឺមិនសូវល្អទេ ដែលដំបូងឡើយវាងាយស្រួលក្នុងការស្វែងរកពីហាង
 ដែលពួកគេមក ។ តើមនុស្សដែលមានប្រាជ្ញាឃ្លាសវៃ និងមានប្រាជ្ញាបែបណា
 អាចស្មានថា ការបកស្រាយដ៏ល្បីល្បាញដែលត្រូវបានគេសំដៅទៅក្នុង Gratian
 ក្រោមឈ្មោះ Anacletus ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ Anacletus ដែលថា Cephas គឺ
 ជា "ក្បាល"? ដើម្បីការពារការមើលឃើញរបស់ពួកគេ ជនជាតិរ៉ូម៉ាំងនាពេល
 បច្ចុប្បន្ននេះប្រើប្រាស់ខុសឆ្គងប្រឆាំងនឹងពួកយើងនូវរឿងតូចតាចជាច្រើននៃ
 ប្រភេទនេះដែល Gratian បានជួសជុលជាមួយគ្នាដោយគ្មានការរើសអើង ។

ប៉ុន្តែនៅក្នុងពន្លឺដ៏ភ្លឺថ្ងៃនេះ ពួកគេនៅតែចង់ដើរលេងផ្សេងដដែល ដែលនៅក្នុង សម័យនៃភាពងងឹត ពួកគេពីមុនបានបោកបញ្ឆោតមនុស្សសាមញ្ញ ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ មិនចង់ចំណាយកម្លាំងច្រើនក្នុងការបដិសេធរឿងទាំងនេះទេ ដែលក្នុងភាពមិន ទំនងទាល់តែសោះរបស់ពួកគេបដិសេធដោយចំហ ។ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា សំបុត្រ ពិតរបស់សម្តេចប៉ាបសម័យដើម ក៏ជាវិសាលភាពដែលពួកគេបានអះអាងជាមួយ នឹងចំណងជើងដ៏អស្ចារ្យនៃភាពអស្ចារ្យនៃការមើលឃើញរបស់ពួកគេ ។ ទាំងនេះ គឺជាអក្សរមួយចំនួនរបស់ Leo ។ ព្រោះបុរសនោះចូលចិត្តភាពរុងរឿង និង ការគ្រប់គ្រងដោយមិនចេះចប់តាមដែលខ្លួនបានរៀន និងពូកែ ។ ប៉ុន្តែសំណួរ សួរថាតើពួកជំនុំទាំងឡាយបានជឿទីបន្ទាល់នេះឬអត់ នៅពេលទ្រង់លើកតម្កើង ខ្លួនដូច្នេះដែរឬទេ ។ លើសពីនេះ វាហាក់បីដូចជាមនុស្សជាច្រើនបានអាក់អន់ ចិត្តចំពោះមហិច្ឆិតារបស់គាត់ ហើយក៏បានទប់ទល់នឹងការលោភលន់ចង់បាន អំណាចផងដែរ ។ នៅពេលមួយ គាត់បានតែងតាំងប៊ីស្ស្វេក្រុងថៃស្យាឡូនីច ជាអនុប្រធានសម្រាប់ប្រទេសក្រិច និងតំបន់ជិតខាងផ្សេងទៀត ។ នៅមួយ ទៀត ប៊ីស្ស្វេរបស់ Arles ឬនរណាម្នាក់ផ្សេងទៀតសម្រាប់ Gaul ។ ដូច្នេះ ហើយ គាត់បានតែងតាំង Hormisdas ដែលជាប៊ីស្ស្វេរបស់ Seville ជា ចៅហ្វាយនាយរបស់គាត់នៅក្នុងប្រទេសអេស្ប៉ាញ ប៉ុន្តែនៅគ្រប់ទីកន្លែងដែល គាត់ធ្វើឱ្យមានការលើកលែងនេះ ដែលគាត់ផ្តល់ការតែងតាំងប្រភេទនេះក្នុង លក្ខខណ្ឌដែលឯកសិទ្ធិពីបុរាណនៃទីក្រុងនៅមានទាំងស្រុង និងគ្មានការប៉ះពា ល់ ។ ប៉ុន្តែ Leo ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់បានប្រកាសថាឯកសិទ្ធិមួយក្នុងចំណោមសិទ្ធិ ទាំងនោះគឺថាប្រសិនបើមានការសង្ស័យកើតឡើងលើអ្វីនោះទីក្រុងនឹងត្រូវពិគ្រោះ ជាមុនសិន ។ ហេតុដូច្នេះហើយ វិចារណកថាទាំងនេះត្រូវបានប្រគល់ឱ្យក្នុង

លក្ខខណ្ឌដែលថាមិនមានបីស្ស្សពណ៌មួយត្រូវបានរាវាំងនៅក្នុងយុត្តាធិការធម្មតា
 របស់គាត់ ឬទីក្រុងក្នុងសវនាការសវនាការ ឬក្រុមប្រឹក្សាខេត្តក្នុងការដោះ
 ស្រាយជាមួយព្រះវិហារ ។ តើនេះជាអ្វីទៅហើយ ក្រៅពីការប្រកាន់យកគ្រប់
 យុត្តាធិការ ហើយនៅតែជ្រៀតជ្រែកដើម្បីដោះស្រាយការខ្វែងគំនិតគ្នាតាមតែ
 ច្បាប់ និងលក្ខណៈនៃការប្រកបសាសនាចក្រប៉ុណ្ណោះ?

12. អំណាច *Papal* នៅសម័យ *Gregory I*

មកដល់សម័យហ្គ្រេហ្គោរី វិធីសាស្ត្របុរាណត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរច្រើនរួចទៅហើយ ។
 សម្រាប់អាណាចក្រត្រូវបានរង្គោះរង្គើនិងហែកចេញខេត្តហ្គោលនិងអេស្បាញត្រូវ
 បានរងគ្រោះដោយគ្រោះមហន្តរាយម្តងហើយម្តងទៀត Illyricum បានដាក់
 កាកសំណល់ ។ ប្រទេសអ៊ីតាលីបានហត់នឿយ អាហ្វ្រិកស្ទើរតែត្រូវបានបំផ្លាញ
 ដោយគ្រោះមហន្តរាយជាបន្តបន្ទាប់ ។ ដូច្នេះហើយ ក្នុងចំណោមស្ថានភាព
 នយោបាយដ៏ច្របូកច្របល់បែបនេះ ជំនឿយ៉ាងហោចអាចនៅទាំងមូល ឬច្បាស់
 ជាមិនរលាយសាបសូន្យឡើយ បីស្ស្សពណ៌ទាំងអស់នៅគ្រប់ទិសទីបានចងសម្ព័ន្ធភាព
 ជិតស្និទ្ធជាមួយសម្តេចសង្ឃរ៉ូម៉ាំង ។ នេះបណ្តាលឱ្យមានការកើនឡើងគួរឱ្យកត់
 សម្គាល់មិនត្រឹមតែកិច្ចព្រមព្រៀងនៃអ្នកឃើញប៉ុណ្ណោះទេថែមទាំងអំណាចរបស់វា
 ផងដែរ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំមិនខ្វល់ច្រើនទេអំពីមូលហេតុដែលវាកើតឡើ
 ង ។ យ៉ាងហោចណាស់វាជាភស្តុតាងដែលថាអំណាចរបស់ជនជាតិរ៉ូម៉ាំងឃើញគឺ
 ធំជាងសម័យមុនៗ ។ ហើយប៉ុន្តែវាខុសគ្នាយ៉ាងខ្លាំងពីការត្រួតត្រាដោយពិត
 លាក់ល្ងើម ដែលបុរសម្នាក់អាចបញ្ជាអ្នកដទៃតាមការពេញចិត្តរបស់គាត់ ។
 ប៉ុន្តែ ជនជាតិរ៉ូម៉ាំងត្រូវបានប្រារព្ធឡើងក្នុងការគោរពបែបនេះ ដែលវាអាច
 ដោយអាជ្ញាធររបស់ខ្លួនបង្ក្រាប និងគាបសង្កត់មនុស្សទុច្ចរិត និងរឹងរូស ដែល

មិនអាចរក្សាទុកក្នុងកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេដោយសហការីរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ។

ដូច្នេះ ហ្គេហ្គេរី ជាឃ្លើយៗបញ្ជាក់យ៉ាងស្មោះស្ម័គ្រថាគាត់មិនតិចទេដែលរក្សាសិទ្ធិរបស់ពួកគេដោយស្មោះត្រង់ជាងការទាមទាររបស់ពួកគេផ្ទាល់ ។ «ខ្ញុំក៏មិនដែលគាត់និយាយថា "ដកហូតអ្នកណាក៏ដោយ នៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានចាត់ដោតដោយមហិច្ឆិតា នូវអ្វីដែលជាសិទ្ធិរបស់គេ ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំចង់លើកតម្កើងបងប្អូនខ្ញុំក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់» ។ មិនមានសេចក្តីថ្លែងការណ៍ណាមួយនៅក្នុងសំណេររបស់គាត់ដែលមានមោទនភាពចំពោះភាពអស្ចារ្យនៃឋានៈខ្ពង់ខ្ពស់របស់គាត់ជាងនេះទេ ៖ «ខ្ញុំដឹងថាគ្មានប៊ីស្សុពណ៍ដែលនឹងមិនចុះចូលនឹងពួកសាវ័កទេដែលគាត់ត្រូវបានគេរកឃើញថាមានកំហុស» ។ ប៉ុន្តែគាត់បានបន្ថែមភ្លាមៗថា ៖ «ពេលណាគ្មានកំហុស នោះទាំងអស់គឺស្មើគ្នាតាមលំដាប់នៃភាពរាបសា» ។

ទ្រង់ទទួលយកសិទ្ធិដើម្បីកែអ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបលើខ្លួនគាត់ ។ ប្រសិនបើអ្នកទាំងអស់គ្នាបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន គាត់ធ្វើខ្លួនឲ្យស្មើនឹងអ្នកដទៃ ។ លើសពីនេះទៅទៀត គាត់យករឿងនេះមកលើខ្លួនគាត់ថាជាសិទ្ធិ ៖ អ្នកដែលចង់បានទទួលយកវា; អ្នកផ្សេងទៀតដែលមិនចូលចិត្តវាអាចតវ៉ាប្រឆាំងនឹងវាដោយនិទណ្ឌភាព ហើយវាត្រូវបានគេដឹងយ៉ាងច្បាស់ថាពួកគេភាគច្រើនបានធ្វើដូច្នេះ ។ លើសពីនេះទៀតគាត់និយាយនៅទីនោះអំពីបុព្វជិត Byzantine ដែលបន្ទាប់ពីត្រូវបានថ្កោលទោសដោយសមាជខេត្តបានបដិសេធការសម្រេចចិត្តទាំងមូល ។ សហការីរបស់គាត់បានរាយការណ៍ពីភាពរឹងរូសរបស់គាត់ទៅកាន់អធិរាជ ។ ព្រះចៅអធិរាជបានបញ្ជាឱ្យហ្គេហ្គេរីធ្វើជាចៅក្រម ។ ដូច្នេះហើយយើងឃើញថា ហ្គេហ្គេរី កំពុងព្យាយាមអ្វី ដែលបំពានលើយុត្តាធិការធម្មតា

ហើយអ្វីដែលគាត់ធ្វើដើម្បីជួយអ្នកដទៃ
ប៉ុណ្ណោះ ។

គាត់ធ្វើតែតាមបញ្ជារបស់អធិរាជ

13. ដែនកំណត់នៃការិយាល័យនៅក្រោម Gregory

នេះគឺជាអំណាចទាំងមូលរបស់សង្ឃរាជរ៉ូម៉ាំង ដើម្បីប្រកាន់ជំហរប្រឆាំងនឹងបុព្វ
ជិតដែលរាវាំង និងគ្មានការអត់ធ្មត់ ដែលជាកន្លែងដែលត្រូវការដំណោះស្រាយ
ដ៏អស្ចារ្យមួយចំនួន ហើយថាដើម្បីជួយ ដោយមិនរាវាំងសង្ឃរាជដទៃទៀត ។
ដូច្នេះ គាត់មិនប្រកាន់អំណាចលើអ្នកដទៃលើសពីកន្លែងផ្សេងទៀត ផ្តល់ផលលើ
ខ្លួនគាត់ទាំងអស់នោះទេ នៅពេលដែលគាត់ទទួលស្គាល់ថា គាត់ត្រៀមខ្លួនជា
ស្រេចដើម្បីកែតម្រូវដោយទាំងអស់គ្នា ។ នៅក្នុងសំបុត្រមួយទៀត គាត់ពិតជា
បានដេញសង្ឃរាជរបស់ Aquileia ឱ្យមកទីក្រុងរ៉ូម ដើម្បីសុំរឿងរបស់គាត់
នៅក្នុងជម្លោះខាងគោលលទ្ធិដែលបានកើតឡើងរវាងខ្លួនគាត់ និងអ្នកដទៃ ។
សម្តេចព្រះសង្ឃរាជមិនបញ្ជាគាត់មកតាមអំណាចរបស់ខ្លួនទេ ប៉ុន្តែដោយសារ
អធិរាជបានបញ្ជា ។ គាត់ក៏មិនប្រកាសថាគាត់នឹងធ្វើជាចៅក្រមតែម្នាក់ដែរ
ប៉ុន្តែគាត់សន្យាថានឹងកោះប្រជុំមួយដើម្បីសម្រេចរឿងទាំងមូល ។ ប៉ុន្តែការ
សម្របសម្រួលនៅតែមានលក្ខណៈបែបនេះ ដែលអំណាចនៃការមើលឃើញរបស់រ៉ូម
ម្យ៉ាងមានដែនកំណត់យ៉ាងច្បាស់ដែលវាមិនអាចលើសបាន ហើយបីសូព័ររ៉ូម៉ាំង
ខ្លួនឯងមិនបានឈរនៅខាងលើលើសពីក្រោមអ្វីផ្សេងទៀតឡើយ ។ យ៉ាងណាក៏
ដោយ ស្ថានភាពបែបនេះទំនងជាមិនពេញចិត្តប្រហែលជាខ្លាំង ។ ត្បិតគាត់
ត្អូញត្អែរម្តងហើយម្តងទៀតថា ក្រោមការដឹកនាំរបស់បីសូព័រ គាត់ត្រូវបានទាញ
ត្រឡប់ទៅក្នុងពិភពលោកវិញ ហើយថាគាត់ជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងការយកចិត្តទុកដាក់
ខាងលោកិយច្រើនជាងគាត់ធ្លាប់ធ្វើជាឧបាសក ។ ថានៅក្នុងតំណែងខ្ពស់នោះ

គាត់ត្រូវបានសង្កត់ដោយភាពអ្វីអរនៃកិច្ចការខាងលោកិយ ។ ក្នុងវគ្គមួយទៀត ៖ «បន្ទុករដ្ឋបាលដ៏ធំបែបនេះ» គាត់មានប្រសាសន៍ថា «ដាក់ទម្ងន់ខ្ញុំចុះ ដើម្បីកុំឲ្យចិត្តខ្ញុំឡើងទៅស្ថានសួគ៌ទាំងស្រុង ។ ខ្ញុំត្រូវបានបោះចោលដោយរលកនៃមូលហេតុជាច្រើន; ហើយបន្ទាប់ពីស្ងាត់នោះ ខ្ញុំត្រូវរងទុក្ខដោយព្យុះនៃជីវិតដ៏លំបាក ។ ដូច្នេះខ្ញុំអាចនិយាយបានត្រឹមត្រូវថា “ខ្ញុំបានចូលទៅក្នុងជម្រៅសមុទ្រហើយខ្យល់ព្យុះបានបោកបក់មកលើខ្ញុំ” ។ ពីនេះអ្នកអាចសន្និដ្ឋានបានថា តើគាត់នឹងនិយាយយ៉ាងណាប្រសិនបើវាបានកើតឡើងនៅក្នុងសម័យនេះ! បើគាត់មិនបំពេញតំណែងត្រួតង្វាលទេ គាត់នៅតែបំពេញវា! គាត់បានឈប់ពីរដ្ឋបាលស៊ីវិល ហើយបានសារភាពថាខ្លួនបានចុះចូលនឹងអធិរាជដូចអ្នកដទៃទៀតដែរ ។ គាត់មិនបានជ្រៀតជ្រែកក្នុងការថែរក្សាព្រះវិហារផ្សេងទៀតទេ លុះត្រាតែមានការបង្ខំដោយតម្រូវការ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារគាត់មិនអាចលះបង់ខ្លួនឯងទាំងស្រុងទៅការិយាល័យរបស់ប៊ីស្ស៊ុបបាន គាត់ហាក់ដូចជាគាត់នៅក្នុងលំហ ។

14. Rome និង Constantinople មានជម្លោះលើអំណាចកំពូល

នៅពេលនោះ ដូចដែលបាននិយាយរួចមកហើយ សង្ឃរាជនៃ Constantinople កំពុងឈ្មោះប្រកែកគ្នាជាមួយប៊ីស្ស៊ុបនៃទីក្រុងរ៉ូម អំពីភាពជាអ្នកដឹកនាំ ។ ត្បិតបន្ទាប់ពីរាជបល្ល័ង្កត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅ Constantinople ភាពរុងរឿងនៃចក្រភពហាក់ដូចជាទាមទារឱ្យព្រះវិហារក៏គួរតែមានកន្លែងកិត្តិយសទីពីរទៅព្រះវិហាររ៉ូម ។ ប្រាកដណាស់ ដើម្បីចាប់ផ្តើមជាមួយ គ្មានអ្វីបានធ្វើបន្ថែមទៀតដើម្បីផ្តល់ឱ្យ primacy លើទីក្រុងរ៉ូមជាងរាជធានីនៃចក្រភពនៅពេលនោះនៅទីនោះ ។ មាននៅក្នុង Gratian អក្សរចារឹកក្រោមឈ្មោះរបស់សម្តេចប៉ាប

Lucious ដែលគាត់បាននិយាយថាទីក្រុងដែលទីក្រុងនិងបុព្វបុរសគួរតែធ្វើជា
អធិបតីត្រូវបានសម្គាល់ដោយយោងទៅតាមគ្រោងការណ៍នៃរដ្ឋាភិបាលស៊ីរីល
ដែលពីមុនក៏មានការសរសេរឡើងវិញស្រដៀងគ្នាមួយទៀតនៅក្រោមឈ្មោះរបស់
Pope Clement ដែលគាត់និយាយថាបុព្វបុរសត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងទី
ក្រុងទាំងនោះដែលមានភ្លើងឆេះចាស់ ។ ទោះបីជានេះជាការបំភាន់ក៏ដោយ វា
ត្រូវបានដកចេញពីអ្វីដែលជាការពិត ។ សម្រាប់វាជាភស្តុតាងដែលថា ដើម្បីធ្វើ
ឲ្យមានការផ្លាស់ប្តូរតិចតួចបំផុត ខេត្តត្រូវបានរៀបចំឡើងស្របតាមស្ថានភាពនៃ
វត្ថុដែលមាននៅពេលនោះ ហើយបុព្វការី និងទីប្រជុំជនត្រូវបានបែងចែកទៅឱ្យ
ទីក្រុងទាំងនោះដែលហួសពីសេសសល់ក្នុងកិត្តិយស និងអំណាច ។ ដូច្នេះ វា
ត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សានៃទីក្រុង Turin ថាទីក្រុងនានាដែលធ្លាប់
មានមុននៅក្នុងរដ្ឋាភិបាលស៊ីរីលនៃខេត្តនីមួយៗ គឺជាការមើលឃើញដ៏សំខាន់
របស់ប៊ីស្សុព ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអាទិភាពនៃរដ្ឋប្បវេណីកើតឡើងត្រូវផ្ទេរពីទីក្រុង
មួយទៅទីក្រុងមួយទៀត សិទ្ធិនៃទីក្រុងត្រូវផ្ទេរពីទីក្រុងមួយទៅទីក្រុងមួយទៀត ។
បុព្វជិត្យម៉ាំង Innocent បានឃើញសេចក្តីថ្លៃថ្នូរបុរាណនៃទីក្រុងរបស់គាត់ធ្លាក់
ចុះបន្ទាប់ពីអាសនៈនៃចក្រភពត្រូវបានផ្ទេរទៅ Constantinople ។ ដោយ
ខ្លាចគាត់មើលឃើញ គាត់បានប្រកាសឱ្យប្រើច្បាប់ផ្ទុយ ដែលគាត់ចែងថា វា
មិនចាំបាច់សម្រាប់ ecclesiastical metropolitan មើលឃើញថានឹងត្រូវបាន
ផ្លាស់ប្តូរនៅពេលណាដែលទីក្រុងអធិរាជត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ ។ ប៉ុន្តែសិទ្ធិអំណាចនៃ
ការប្រជុំមួយគឺត្រឹមត្រូវដែលត្រូវបានគេពេញចិត្តតាមគំនិតរបស់មនុស្សតែមួយ ។
ដូច្នេះហើយ យើងគួរតែមិនទុកចិត្ត Innocent ខ្លួនឯងក្នុងករណីផ្ទាល់ខ្លួនរបស់
គាត់ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រហែលជាគាត់បង្ហាញដោយការផ្តល់ផ្ទាល់ខ្លួន

របស់គាត់ថាការរៀបចំតាំងពីដំបូងគឺថា ទីក្រុងគួរតែត្រូវបានចាត់ចែងតាម
លំដាប់បណ្តោះអាសន្ននៃចក្រភព ។

15. របៀបដែល Leo អន់ចិត្តចំពោះការទទួលស្គាល់ Constantinople

បន្ទាប់ពីពិធីបរិសុទ្ធបុរាណនេះ វាត្រូវបានសម្រេចនៅក្រុមប្រឹក្សាទីមួយនៃទីក្រុង
Constantinople ថាសង្ឃរាជនៃទីក្រុងនោះគួរតែមានឯកសិទ្ធិនៃកិត្តិយសបន្ទាប់
ពីបុព្វជិត្យម៉ាង ចាប់តាំងពី Constantinople គឺជាទីក្រុងរ៉ូមថ្មី ។ ប៉ុន្តែយូរ
ក្រោយមក នៅពេលដែលក្រឹត្យស្រដៀងគ្នានេះត្រូវបានអនុម័តនៅ Chalcedon
លោក Leo បានតវ៉ាយ៉ាងខ្លាំង ។ គាត់មិនត្រឹមតែទទួលយកខ្លួនឯងថាគ្មាន
តម្លៃអ្វីដែលសង្ឃរាជប្រាំមួយរយឬច្រើននាក់បានបង្គាប់នោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំង
បានស្តីបន្ទោសពួកគេយ៉ាងជូរចត់ដោយបានបង្កត់ការមើលឃើញផ្សេងទៀតនៃ
កិត្តិយសនោះ ដែលពួកគេហ៊ានផ្តល់ដល់ព្រះវិហារ Constantinople ។ តើ
មានអ្វីក្រៅពីមហិច្ឆតាដ៏មុតមាំ ខ្ញុំអធិស្ឋានអាចជំរុញបុរសនោះឱ្យមានបញ្ហាពិភព
លោកជាមួយនឹងបញ្ហាតូចតាចបែបនេះ? គាត់និយាយថា អ្វីដែលក្រុមប្រឹក្សា
ណាណាសធ្លាប់បានប្រកាសគួរតែជាការមិនអាចបំពានបាន ។ ដូចជាជំនឿ
គ្រិស្តបរិសុទ្ធត្រូវបានជាប់គាំងប្រសិនបើក្រុមជំនុំមួយត្រូវបានគេពេញចិត្តជាង
ក្រុមជំនុំផ្សេងទៀត ។ ឬហាក់ដូចជាបុព្វបុរសនៅទីនោះត្រូវបានសម្គាល់សម្រាប់
គោលបំណងផ្សេងទៀតក្រៅពីអង្គការព្រះវិហារ ។ ប៉ុន្តែយើងដឹងថា អង្គការ
សាសនាចក្រទទួលស្គាល់ មិនមែនទាមទារទេ យោងទៅតាមលក្ខខណ្ឌនៃសម័យ
កាល ការផ្លាស់ប្តូរផ្សេងៗ ។ ដូច្នេះហើយ Futile គឺជាការអះអាងរបស់ Leo
ថាកិត្តិយសដែលបានផ្តល់ឱ្យ Alexandria ដោយសិទ្ធិអំណាចនៃក្រុមប្រឹក្សា
Nicaea មិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យតាមការមើលឃើញរបស់ Constantinople នោះ

ទេ ។ សម្រាប់សុភវិនិច្ឆ័យកំណត់ថា ក្រឹត្យនេះអាចនឹងត្រូវនិរាករណ៍តាម លក្ខខណ្ឌនៃសម័យកាល ។ ហេតុអ្វីបានជាគ្មានសង្ស័យដល់ខាងកើតណាម្នាក់ ប្រឆាំងនឹងវា ទោះបីជាពួកគេជាអ្នកដែលខ្វល់ខ្វាយជាចម្បង? Pretorius គឺ ពិតជាមានវត្តមាន, ដែលពួកគេបានកំណត់លើ Alexandria ជំនួស Dioscorus បុព្វបុរសផ្សេងទៀតមានវត្តមាន ដែលសេចក្តីថ្លែងរូបរបស់ពួកគេត្រូវ បានកាត់បន្ថយ ។ គឺសម្រាប់ពួកគេដើម្បីតវ៉ាមិនមែន Leo ដែលនៅតែមិន បានប៉ះទង្គិចនៅក្នុងការជំនួសរបស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេទាំងអស់ នៅស្ងៀម ជាការពិតនៅពេលដែលទាំងអស់គ្នាយល់ព្រម រ៉ូម៉ាំងគឺជាមនុស្សតែ ម្នាក់គត់ដែលជំទាស់ ។ វាងាយស្រួលក្នុងការវិនិច្ឆ័យនូវអ្វីដែលជំរុញគាត់ ៖ ជាក់ ស្តែងគាត់បានឃើញអ្វីដែលបានកើតឡើងមិនយូរប៉ុន្មានទេនៅពេលក្រោយ - ជាមួយនឹងសូរ្យគ្រាសនៃសិរីល្អនៃទីក្រុងរ៉ូមចាស់ ។ វានឹងកើតឡើងថា Constantinople ដែលមិនពេញចិត្តនឹងកន្លែងទីពីរនឹងប្រជែងជាមួយ Rome ជុំវិញភាពសំខាន់ ។ ដោយការតវ៉ារបស់លោក Leo មិនបានឈ្នះទេ ដើម្បី ការពារការបញ្ជាក់ពីក្រឹត្យរបស់ក្រុមប្រឹក្សា ។ ដូច្នេះ អ្នកស្នងមរតករបស់គាត់ ឃើញគេវាយដំ ឈប់ស្ងៀមស្ងាត់ពីភាពរឹងចចេសនោះ ។ ព្រោះពួកគេបាន អនុញ្ញាតឱ្យគេចាត់ទុកលោកជាបុព្វបុរសទីពីរ ។

16. មោទនភាពរបស់ John and Fester និងភាពថ្លៃថ្នូររបស់ Gregory

ប៉ុន្តែបន្តិចក្រោយមក លោក John ដែលបានគ្រប់គ្រងព្រះវិហារ Constantinople នៅសម័យរបស់ Gregory បានផ្ទុះឡើងដោយការអះអាងថា គាត់ជា «បុព្វបុរសសកលលោក» ។ នៅទីនេះ Gregory មិនបរាជ័យក្នុងការ ការពារបុព្វហេតុដ៏ត្រឹមត្រូវនៃការមើលឃើញរបស់គាត់ គាត់បានជំទាស់យ៉ាង

ខ្ជាប់ខ្ជួន ។ ភាពឆ្លើងឆ្លៃ ក៏ដូចជាភាពឆ្គួររបស់ John គឺពិតជាមិនអាចអត់ឱនបាន ៖ គាត់ចង់ឱ្យព្រំដែននៃប៊ីស្យូពររបស់គាត់ដូចគ្នាទៅនឹងព្រំដែននៃចក្រភព ។ ប៉ុន្តែ Gregory មិនទាមទារដោយខ្លួនឯងនូវអ្វីដែលគាត់បដិសេធចំពោះអ្នកផ្សេងទៀតទេ ផ្ទុយទៅវិញគាត់ស្អប់ខ្ពើមដូចជាមនុស្សអាក្រក់និងអាចអនុវត្តបាននូវចំណងជើងនោះដោយអ្នកណាដែលវាត្រូវបានសន្មត់ ។ គាត់សូម្បីតែនៅកន្លែងផ្សេងទៀតខឹងនឹង Eulogius ដែលជាប៊ីស្យូពររបស់ Alexandria ដែលបានលើកតម្កើងគាត់ជាមួយនឹងឋានៈស្រដៀងគ្នា ។ គាត់និយាយថា "សូមមើលនៅទីនេះ" ដោយហៅខ្ញុំថាសម្តេចប៉ាបសកល' នៅក្នុងបុព្វកថានៃសំបុត្រដែលអ្នកបានឆ្លើមកខ្ញុំ អ្នកបានយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងការសរសេរអានយដ្ឋានដែលមានមោទនភាពដែលខ្ញុំបានហាមឃាត់ ។ ខ្ញុំសូមអង្វរអ្នករាល់គ្នាកុំឱ្យធ្វើបែបនេះទៅមុខទៀតឡើយ ព្រោះពេលណាគេឱ្យច្រើនលើសពីហេតុផល នោះវានឹងដកចេញពីអ្នក ។ ខ្ញុំបាត់ទុកថា វាគ្មានកិត្តិយសទេដែលឃើញកិត្តិយសបងប្អូនខ្ញុំធ្លាក់ចុះ ។ សម្រាប់កិត្តិយសរបស់ខ្ញុំគឺជាកិត្តិយសនៃសាសនាចក្រសកល ហើយជាជីវិត និងកម្លាំងរបស់បងប្អូនរបស់ខ្ញុំ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើភាពបរិសុទ្ធរបស់អ្នកហៅខ្ញុំថា "សម្តេចប៉ាបសកល" នោះគឺជាការបដិសេធចំពោះខ្លួនអ្នកនូវអ្វីដែលអ្នកសន្មតទាំងស្រុងចំពោះខ្ញុំ ។ ករណីរបស់ហ្គ្រេហ្គោរី គឺពិតជាត្រឹមត្រូវ និងមានកិត្តិយស ។ ប៉ុន្តែ ចន ដែលបានជួយដោយការពេញចិត្តរបស់អធិរាជ Maurice មិនអាចត្រូវបានគេងាកចេញពីគោលបំណងរបស់គាត់ឡើយ ។ ដូចគ្នានេះផងដែរ Cyriacus ដែលជាអ្នកស្នងតំណែងរបស់គាត់ មិនដែលអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនគាត់មានជ័យជំនះលើបញ្ហានេះទេ ។

(យុត្តាធិការរបស់ទីក្រុងរ៉ូមត្រូវបានពង្រឹងតាមរយៈទំនាក់ទំនងជាមួយអ្នក
ឈ្មោះ Phocas និង Pepin ហើយបន្ទាប់មកបានបង្កើតឡើងចំពោះការរង
របួសនៃព្រះវិហារ 17-18)

17. ការបង្កើតជាថាហេតុនៃសម្តេចប៉ាប

ទីបំផុត Phocas ដែលបន្ទាប់ពីការសម្លាប់ Maurice បានបន្តគាត់ (ខ្ញុំមិនដឹង
ថាហេតុអ្វីបានជាគាត់មានភាពរូសរាយរាក់ទាក់ជាមួយរ៉ូម - ប្រហែលជា
ដោយសារតែគាត់ត្រូវបានគ្រងរាជ្យនៅទីនោះដោយគ្មានជម្លោះ) បានផ្តល់ទៅឱ្យ
Boniface III អ្វីដែល Gregory មិនដែលស្វែងរកដែលទីក្រុងរ៉ូមគួរតែជាប្រមុ
ខ ។ នៃព្រះវិហារទាំងអស់ ។ តាមរបៀបនេះភាពចម្រូងចម្រាសត្រូវបានបញ្ច
ប់ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ផលប្រយោជន៍របស់អធិរាជនេះនឹងធ្វើឱ្យរ៉ូម
មិនឃើញល្អទេ លើកលែងតែអ្វីដែលបានកើតឡើងនៅពេលនោះ ។ សម្រាប់
ប្រទេសក្រិច និងអាស៊ីទាំងអស់ត្រូវបានកាត់ផ្តាច់បន្តិចក្រោយមកពីការរួមរស់
ជាមួយទីក្រុងរ៉ូម ។ ហ្គោលបានគោរពដល់ប៊ីស្យុងនៃទីក្រុងរ៉ូមដល់ចំណុចនៃការ
ស្តាប់បង្គាប់គាត់រហូតដល់ពេលដែលវាពេញចិត្ត ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពី Pepin កាន់
កាប់នគរ វាត្រូវបានកាត់បន្ថយជាលើកដំបូង ។ ដោយសារនៅពេលដែល
Zacharias ដែលជាបុព្វជិតរ៉ូមបានជួយគាត់ក្នុងភាពមិនច្បាស់លាស់ និង
ចោរកម្មរបស់គាត់ ដើម្បីឱ្យគាត់បណ្តេញស្តេចស្របច្បាប់ គាត់អាចដណ្តើមយក
ព្រះរាជាណាចក្រជាការប្តូរ ។ សម្តេចប៉ាបបានទទួលជោគជ័យរបស់គាត់ដែលរ៉ូម
ឃើញយុត្តាធិការរបស់ពួកជំនុំនៃហ្គោល ។ ដូចចោរធ្លាប់ស្គាល់គ្នាក្នុងការបែង
ចែកទ្រព្យសម្បត្តិរួម ដូច្នេះសុភាពបុរសល្អទាំងនេះបានរៀបចំរវាងខ្លួនពួកគេថា
Pepin គួរតែត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យមានការគ្រប់គ្រងលើផែនដីនិងស៊ីវិលបន្ទាប់ពី

ស្តេចពិតត្រូវបានដកហូតខណៈពេលដែល Zacharias គួរតែក្លាយជាប្រធាននៃប៊ីស្សុពទាំងអស់និងកាន់ខាងវិញ្ញាណ ។ អំណាច ។ ទោះបីជាអំណាចនេះនៅខ្សោយដំបូង (ជាធម្មតាកើតឡើងជាមួយនឹងការបង្កើតថ្មី) វាត្រូវបានពង្រឹងជាបន្តបន្ទាប់ដោយអាជ្ញាធររបស់ Charlemagne សម្រាប់ហេតុផលស្ទើរតែដូចគ្នា៖ គាត់ក៏ត្រូវបានគេមើលឃើញថាជាបុព្វជិត្យម្យ៉ាងដោយសារតែគាត់បានឡើងឋានៈអធិរាជដោយការខិតខំរបស់សម្តេចប៉ាប ។ ឥឡូវនេះ ទោះបីជាវាទំនងជាថាព្រះវិហារបានធ្លាក់ចុះនៅគ្រប់ទីកន្លែងក៏ដោយ វាច្បាស់ណាស់ថានៅក្នុងហ្គោល និងប្រទេសអាឡឺម៉ង់ ទម្រង់ចាស់របស់ព្រះវិហារនៅពេលនោះត្រូវបានលុបចោលទាំងស្រុង ។ នៅក្នុងបណ្ណសារនៃតុលាការក្រុងប៉ារីស នៅតែមានកំណត់ចំណាំខ្លីៗអំពីពេលវេលាទាំងនោះ ដែលនៅពេលដែលពួកគេដោះស្រាយបញ្ហាព្រះវិហារនិយាយអំពីការរៀបចំទាំង Pepin និង Charlemagne ជាមួយបុព្វជិត្យម្យ៉ាង ។ ពីនេះគេអាចសន្និដ្ឋានថានៅពេលនោះមានការផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងការរៀបចំពីមុន ។

18. ការពុកផុយនៃព្រះវិហាររហូតដល់សម័យលោក Bernard នៃ Clarirvaux

ចាប់តាំងពីពេលនោះមក នៅពេលដែលអ្វីៗកាន់តែអាក្រក់ទៅៗជារៀងរាល់ថ្ងៃ អំពើហឹង្សារបស់ជនជាតិរ៉ូមត្រូវបានពង្រឹង និងកើនឡើងជាបន្តបន្ទាប់ ។ នេះមួយផ្នែកមកពីភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់សង្គ្រាម ដែលមួយផ្នែកទៅលើភាពខ្ជិលច្រអូសរបស់ពួកគេ ។ ត្បិតនៅពេលដែលប៊ីស្សុពម្នាក់កំពុងយកអ្វីៗទាំងអស់មកលើខ្លួនគាត់ ហើយកាន់តែប្រញាប់ប្រញាល់ជំរុញខ្លួនគាត់ប្រឆាំងនឹងច្បាប់ និងត្រឹមត្រូវនោះអ្នកផ្សេងទៀតមិនបានព្យាយាមទប់មហិច្ឆិតារបស់គាត់ដោយខ្លះខ្លួនដូចដែលពួកគេគួរមាននោះទេ ។ ហើយទោះបីជាពួកគេមិនខ្វះភាពក្លាហានក៏ដោយ ក៏ពួក

គេខ្វះចំណេះដឹងពិតប្រាកដ ដូច្នេះហើយពួកគេពិតជាមិនស័ក្តិសមក្នុងការ
ព្យាយាមកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យនោះទេ ។ ស្របតាមនោះ យើងឃើញពីចរិត និង
វិសាលភាពដ៏គួរឲ្យអួតអាងនៃការប្រមាថរបស់ទីក្រុងរ៉ូមអំពីអ្វីៗទាំងអស់ដែល
ពិសិដ្ឋ និងការរំលាយលំដាប់សាសនាចក្រទាំងមូលនៅសម័យលោក Bernard
។ គាត់បានត្អូញត្អែរថា នៅទីនោះមានមហិច្ឆតា លោភលន់ លោភលន់ ស៊ីម៉ូ
នី អ្នកលះបង់ អ្នករក្សាស្រីស្នំ បុព្វបុរស និងសត្វចម្លែកទាំងអស់នោះ ដើម្បី
ទទួលបាន ឬរក្សាកិត្តិយសព្រះវិហារដោយសិទ្ធិអំណាចសាវ័ក ។ ហើយការក្លែង
បន្លំ ការបោកប្រាស់ និងអំពើហឹង្សានោះបានយកឈ្នះ ។ ទ្រង់បានប្រកាសអំពី
វិធីសាស្ត្រនៃការវិនិច្ឆ័យដែលនៅពេលនោះត្រូវបានប្រើដោយគួរស្អប់ខ្ពើម និងមិន
មើលទៅចំពោះសាសនាចក្រ និងតុលាការដូចគ្នា ។ គាត់ស្រែកថាព្រះវិហារពោរ
ពេញដោយមនុស្សមានមហិច្ឆតា ហើយថាគ្មាននរណាម្នាក់ដែលញញើតក្នុងការ
ប្រព្រឹត្តឧក្រិដ្ឋកម្មជាងចោរនៅក្នុងរូងភ្នំ នៅពេលដែលពួកគេបែងចែកគ្នាពីចោរ
ដែលលួចពីអ្នកធ្វើដំណើរនោះទេ ។ គាត់និយាយថា "តិចតួច" គាត់និយាយថា
"យកចិត្តទុកដាក់ចំពោះមាត់របស់អ្នកច្បាប់ ។ ទាំងអស់ដល់ដែររបស់គាត់ ។
ហើយមិនមែនដោយគ្មានហេតុផលទេ! សម្រាប់ដៃទាំងនោះធ្វើអាជីវកម្មទាំងអស់
របស់សម្តេចប៉ាប ។ តើនេះជាអ្វីដែលអ្នកដែលនិយាយទៅកាន់អ្នករាល់គ្នាថា
"ធ្វើបានល្អ ធ្វើបានល្អ" ត្រូវបានគេទិញពីការលួចរបស់ពួកជំនុំ? ជីវិតអ្នកក្រ
ត្រូវសាបព្រោះនៅតាមផ្លូវអ្នកមាន; ពន្លឺពណ៌ប្រាក់នៅក្នុងភក់; បុរសប្រញាប់
ទៅវាពីគ្រប់ទិសទី មិនមែនអ្នកក្រជាងនោះទេ ប៉ុន្តែអ្នកខ្លាំងជាងយកវាចេញ ឬ
ប្រហែលជាអ្នកដែលរត់លឿនជាង ។ ប៉ុន្តែសីលធម៌នេះ—ឬផ្ទុយទៅវិញ មរណ
ភាពនេះមិនមែនមកពីអ្នកទេ ។ តើវាអាចនឹងបញ្ចប់នៅក្នុងអ្នកទេ! ក្នុង

ចំណោមរឿងទាំងនេះ អ្នកបំពេញភារកិច្ចត្រួតពិនិត្យរបស់អ្នក បំពេញដោយអាជីវជ័យ ថ្លៃថ្នូរ ប្រសិនបើខ្ញុំហ៊ាននិយាយ ទាំងនេះគឺជាវាលស្មៅរបស់អារក្សជាជាងច្រើន ម ។ ជាការពិតណាស់ ពេត្រុសបានអនុវត្តការនេះ លេងនៅប្រឹង! តុលាការ របស់អ្នកមានទម្លាប់ទទួលទំនិញជាជាងធ្វើឱ្យបុរសល្អ ។ មនុស្សអាក្រក់មិន ចំណេញនៅទីនោះទេ ។ ប៉ុន្តែមនុស្សល្អបរាជ័យនៅទីនោះ ។ ឥឡូវនេះ គ្មាន មនុស្សដែលគោរពព្រះណាអាចអានបានដោយគ្មានការរំលោភបំពាននៃការអំពាវ នាវដែលគាត់សំដៅទៅលើភាពភ័យរន្ធត់យ៉ាងខ្លាំងនោះទេ ។ ខ្ញុំបានជ្រើសរើស និយាយអំពីករណីមួយចំនួននេះពីមនុស្សជាច្រើន ដោយមួយផ្នែកដែលអ្នកអាន របស់ខ្ញុំអាចឃើញពីរបៀបដែលព្រះវិហារបានខ្វះខាតយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ហើយមួយ ផ្នែកថាពួកគេក៏អាចទទួលស្គាល់នូវទុក្ខសោកដ៏ធំធេង និងទុក្ខសោកចំពោះព្រះ ទាំងអស់ដែលត្រូវបានបំផ្លាញដោយគ្រោះមហន្តរាយនេះ ។

(ក្រោយមក Papal អះអាងផ្ទុយនឹងគោលការណ៍របស់ Gregory I និង Bernard, 19-22)

19. សម្តេចប៉ាបសម័យបច្ចុប្បន្នក្នុងការទាមទារអំណាច

ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ទោះបីសព្វថ្ងៃនេះ យើងផ្តល់អំណាចដល់បុព្វបុរសរ៉ូម៉ាំងដែលមាន ភាពលេចធ្លោ និងទូលំទូលាយនៃយុត្តាធិការ ដែលនៅក្នុងសម័យកណ្តាល (សម័យរបស់ឡេអូ និងហ្គ្រេហ្គោរី) ឃើញមាន តើនេះជាអ្វីចំពោះសម្តេចប៉ាប សព្វថ្ងៃនេះ? ខ្ញុំមិនទាន់និយាយអំពីអំណាចនៅលើផែនដី ឬអំណាចស៊ីវិលនៅ ឡើយទេ ដែលយើងនឹងមើលទៅមុខនៅពេលក្រោយ ។ ប៉ុន្តែ តើវិជ្ជាភិបាល

ខាងវិញ្ញាណដែលពួកគេអួតអាង មានស្រដៀងគ្នាយ៉ាងណាចំពោះស្ថានភាពនៃសម័យនេះ?

សម្រាប់ពួកគេកំណត់សម្តេចប៉ាបថាជាប្រមុខកំពូលនៃក្រុមជំនុំនៅលើផែនដី និងជាសង្ឃរាជសកលលោក ។ ប៉ុន្តែ សម្តេចសង្ឃខ្លួនឯង នៅពេលដែលពួកគេនិយាយអំពីសិទ្ធិអំណាចរបស់ពួកគេ ភាពក្រអឺតក្រទមដ៏ធំ ប្រកាសថា អំណាចបញ្ជាស្ថិតនៅក្នុងដៃរបស់ពួកគេ ខណៈពេលដែលអ្នកដទៃ រក្សាភាពចាំបាច់ក្នុងការគោរពប្រតិបត្តិ ។ ថាវាជាការប្រកាសរបស់ពួកគេនឹងត្រូវទទួល ដូចជាត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយសំឡេងរបស់ពេត្រុស ។ ប្រជុំថ្នាក់ខេត្ត ព្រោះពួកគេមិនមានវត្តមានសម្តេចប៉ាប គ្មានកម្លាំង ។ ថាពួកគេខ្លួនឯងមានអំណាចដើម្បីតែងតាំងបុព្វជិតសម្រាប់សាសនាចក្រណាមួយ ។ ហើយកោះហៅពួកគេទៅមើលអ្នកដែលបានតែងតាំងនៅកន្លែងផ្សេង ។ មានរឿងរាប់មិនអស់នៃប្រភេទនេះនៅក្នុង Farrago របស់ Gratian ដែលខ្ញុំមិនបានរាប់ឡើងវិញទេ ក្រែងខ្ញុំធុញទ្រាន់នឹងអ្នកអានរបស់ខ្ញុំ ។ ប៉ុន្តែពួកគេចាត់ទុកថា៖ យុត្តាធិការកំពូលនៃគ្រប់ករណីទាំងអស់នៅក្នុងកម្មសិទ្ធិរបស់បុព្វជិតរ៉ូម៉ាំងតែម្នាក់ឯង មិនថាក្នុងការវិនិច្ឆ័យ និងកំណត់គោលលទ្ធិ ឬក្នុងការដាក់ច្បាប់ ឬក្នុងការបង្កើតវិន័យ ឬក្នុងការវិនិច្ឆ័យក្តី ។ វាក៏នឹងមានរយៈពេលយូរ និងហួសហេតុផងដែរក្នុងការរាប់ឡើងវិញនូវឯកសិទ្ធិដែលពួកគេទទួលបានលើខ្លួនពួកគេនៅក្នុងអ្វីដែលពួកគេហៅថា "ការកក់ទុក" ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលមិនអាចទ្រាំទ្របានបំផុត គឺពួកគេទុកគ្មានយុត្តាធិការនៅលើផែនដី ដើម្បីគ្រប់គ្រង ឬទប់តណ្ហារបស់ពួកគេ ប្រសិនបើពួកគេបំពានអំណាចគ្មានព្រំដែនបែបនេះ ។ ដោយ សារ តែ សាសនាចក្រ រ៉ូម៉ាំង សំខាន់ ពួកគេ និយាយ ថា គ្មាន នរណា ម្នាក់ មាន សិទ្ធិ ក្នុង ការ ពិនិត្យ មើល

ការ វិនិច្ឆ័យ នេះ ទេ ។ ដូចគ្នាដែរ ៖ ក្នុងនាមជាអ្នកកាត់ក្តី វានឹងមិនត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយអធិរាជ ឬដោយស្តេច ឬដោយបព្វជិតទាំងអស់ ឬដោយប្រជាជនឡើយ ។ នេះជាកម្រិតខ្ពស់នៃភាពរឹងប៉ឹងសម្រាប់មនុស្សតែម្នាក់ក្នុងការតាំងខ្លួនជាអ្នកកាត់ក្តីទាំងអស់ ហើយទ្រាំទ្រនឹងការវិនិច្ឆ័យរបស់អ្នកណាក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែ ចុះយ៉ាងណាបើគាត់ប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតលើស្រ្តីរបស់ព្រះ ? បើគាត់ខ្ចាត់ខ្ចាយ ហើយបំផ្លាញជាណាចក្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ? បើគាត់ធ្វើឲ្យក្រុមជំនុំទាំងមូលច្របូកច្របល់ ? បើគាត់បង្វែរការិយាល័យត្រួតព្រងទៅជាចោរឬន ? ទេ ទោះបីគាត់អាក្រក់ទាំងស្រុងក៏ដោយ គាត់បដិសេធថា គាត់មិនត្រូវធ្វើគណនេយ្យទេ ។ សម្រាប់ទាំងនេះគឺជាពាក្យរបស់សម្តេចប៉ាបថា ៖ «ព្រះសព្វព្រះទ័យឲ្យករណីរបស់បុរសដទៃត្រូវបានដោះស្រាយដោយបុរស ប៉ុន្តែគាត់គ្មានសំណួរអ្វីដែលលោកបានទុកឲ្យប្តីស្វពនៃរឿងនេះមើលឃើញតាមការវិនិច្ឆ័យរបស់គាត់» ។ ដូចគ្នាដែរ ៖ «ការប្រព្រឹត្តរបស់មនុស្សត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយយើងប៉ុន្តែជារបស់យើងដោយព្រះតែមួយគត់ ។

20. ការក្លែងបន្លំតាមការទាមទារហួសហេតុ

ក្រឹត្យក្រមនៃប្រភេទនេះអាចមានទម្ងន់កាន់តែច្រើន ដែលពួកគេបានជំនួសឈ្មោះរបស់សម្តេចសង្ឃបុរាណដោយក្លែងបន្លំ ដូចជាប្រសិនបើអ្វីៗត្រូវបានបង្កើតឡើងតាំងពីដើមដំបូងមកម្ល៉េះ ។ ខណៈពេលដែលវាប្រាកដថាអ្វីដែលច្រើនទៀតត្រូវបានសន្មតថាជាបុព្វជិតរ៉ូមាំងជាងយើងបានរាយការណ៍ថាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យគាត់ដោយក្រុមប្រឹក្សាបុរាណនោះគឺជាការបង្កើតថ្មីនិងថ្មីបំផុត ។ ម៉្យាងទៀត ភាពមិនឆ្លាំឆ្លងបានឈានដល់ចំណុចដែលពួកគេបានដាក់ចេញនូវលិខិតមួយក្រោមឈ្មោះរបស់ Anastasius ដែលជាអយ្យកោនៃ Constantinople

ដែលគាត់បញ្ជាក់ថាជារឿងដែលត្រូវបានហាមឃាត់ដោយច្បាប់បុរាណ ថាគ្មានអ្វីត្រូវធ្វើ សូម្បីតែនៅក្នុងខេត្តឆ្ងាយៗដែលមិនមាន ។ ពីមុនត្រូវបានគេសំដៅទៅរៀបរៀងមើល ។ ក្រៅពីការពិតដែលថានេះគឺគ្មានមូលដ្ឋានទាំងស្រុង តើបុរសណានឹងជឿថាសត្រូវ និងគូប្រជែងខាងកិត្តិយស និងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរបានផ្ទៀងផ្ទាត់ការសរសើរដល់ជនជាតិរ៉ូម៉ាំងបែបនេះ? ប៉ុន្តែវាជាការសមរម្យដែលមេប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទទាំងនេះត្រូវបាននាំយកទៅចំណុចនៃភាពឆ្គួត និងពិការភ្នែក ដូច្នេះសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ដែលមានគំនិតល្អដែលនឹងគ្រាន់តែបើកភ្នែករបស់ពួកគេនូវអំពើអាក្រក់របស់បុរសទាំងនេះគួរតែជាក់ស្តែង ។ ប៉ុន្តែសំបុត្ររិះគន់ដែលប្រមូលបានដោយ Gregory IX ក៏ដូចជា Clementines និង Extravagantes របស់ Martin នៅតែបើកចំហ និងផ្ទុះឡើងនៅគ្រប់ទីកន្លែងនូវកំហឹង និងការយោធន៍ដែលមិនមានការអត់ធ្មត់ដូចស្តេចព្រៃ ។ ប៉ុន្តែទាំងនេះគឺជាអក្ខរាវិរុទ្ធដែលពួកគេរៀបរៀងប្រាថ្នាចង់បានសម្តេចប៉ាប! ហេតុនេះបានកើតឡើងពាក្យល្បីល្បាញ; ដែលសព្វថ្ងៃនេះអនុវត្តកម្លាំងនៃ oracles គ្រប់ទីកន្លែងនៅក្នុង papacy: ថាសម្តេចប៉ាបមិនអាចមានកំហុសថាសម្តេចប៉ាបគឺនៅពីលើក្រុមប្រឹក្សាថាសម្តេចប៉ាបជាសង្ឃរាជសកលនៃព្រះវិហារទាំងអស់និងជាប្រមុខកំពូលនៃសាសនាចក្រនៅលើផែនដី ។ ខ្ញុំសូមនិយាយមុននឹងនិយាយអំពីភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេជាច្រើនទៀត ដែលពួកគេកាណុងឆោតល្ងង់និយាយលេងក្នុងសាលារបស់ពួកគេ និងដែលអ្នកទ្រឹស្តីរ៉ូម៉ាំងនិយមលើកសរសើររូបព្រះរបស់ពួកគេមិនត្រឹមតែសរសើរប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងទះដៃផងដែរ ។

21. Gregory បានថ្កោលទោសអ្វីដែលសម្តេចប៉ាបបញ្ជាក់ឥឡូវនេះ

ខ្ញុំនឹងមិនដោះស្រាយជាមួយគេដោយតឹងរឹងបំផុត ដូចខ្ញុំអាចធ្វើបានឡើយ ។
ប្រឆាំងនឹងការប្រមាថដ៏ធំនេះ នរណាម្នាក់នឹងដកស្រង់សេចក្តីថ្លែងការណ៍ដែល
ប្រើដោយ Cyprian នៅចំពោះមុខពួកប៊ីស្យូពដែលគាត់ធ្វើជាអធិបតីនៃក្រុម
ប្រឹក្សា ៖ «គ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកយើងនិយាយថាគាត់ជាប៊ីស្យូពរបស់
ប៊ីស្យូព ឬដោយអំពើឈោរយោបង្ខំសហសេរីករបស់គាត់ឱ្យស្តាប់បង្គាប់គាត់ទេ»

1 គាត់នឹងលើកឡើងជាការជំទាស់ចំពោះអ្វីដែលត្រូវបានសម្រេចនៅពេល
ក្រោយបន្តិចនៅ Carthage: "កុំឱ្យអ្នកណាត្រូវបានគេហៅថាព្រះអង្គម្ចាស់នៃ
បូជាចារ្យឬសង្ឃរាជទីមួយ" ។ គាត់នឹងប្រមូលផ្តុំពីឧប្បត្តិហេតុប្រវត្តិសាស្ត្រទាំង
នេះ សក្ខីកម្មជាច្រើន ពី synods កាណុងជាច្រើន ពីសៀវភៅគំនិតជាច្រើន
ពីបុរាណ ដែលនឹងដាក់បុព្វជិត្យម្យ៉ាងជំនួសពួកគេ! ប៉ុន្តែខ្ញុំឆ្លងកាត់របស់ទាំង
នេះ ដើម្បីកុំឱ្យខ្ញុំហាក់ដូចជាចុចវាខ្លាំងពេក ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ សូមឲ្យ
ម្ចាស់រ៉ូមាំងដ៏ឆ្លើយទាំងនេះ ឃើញឆ្លើយមកខ្ញុំជាមួយនឹងភាពអៀនខ្មាស ដែលពួក
គេហ៊ានការពារចំណងជើងថា "សង្ឃរាជសកល" ដែលតាមពួកគេឃើញ ជារឿ
យៗត្រូវបាន ហ្គេហ្គេរី ធ្វើឱ្យខូចចិត្ត ។ ប្រសិនបើទីបន្ទាល់របស់ហ្គេហ្គេរីគួរ
តែឈ្នះ ដោយការធ្វើឱ្យបុព្វបុរសរបស់ពួកគេមានលក្ខណៈជាសកល នោះពួកគេ
ប្រកាសថាគាត់ជាមេប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ត ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះឈ្មោះ "ក្បាល" ត្រូវ
បានគេប្រើទៀតហើយ ។ ហ្គេហ្គេរីនៅកន្លែងផ្សេងទៀតនិយាយរឿងនេះថា ៖
«ពេត្រុសគឺជាសមាជិកដ៏សំខាន់នៅក្នុងរូបកាយ ។ យ៉ូហាន អាន់ដ្រូ និងយ៉ា
កុប ជាប្រធានក្រុមមនុស្សជាក់លាក់ ។ ប៉ុន្តែសមាជិកទាំងអស់នៃក្រុមជំនុំស្ថិត
នៅក្រោមក្បាលតែមួយ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ពួកបរិសុទ្ធនៅចំពោះមុខក្រិស្តវិ
ន័យ ពួកបរិសុទ្ធនៅក្រោមក្រិស្តវិន័យ ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងព្រះគុណ ទាំងអស់

ដែលធ្វើអោយរូបកាយរបស់ព្រះអម្ចាស់បានល្អឥតខ្ចោះ ត្រូវបានបង្កើតឡើងជា
សមាជិករបស់វា ។ ហើយគ្មាននរណាម្នាក់ប្រាថ្នាឱ្យខ្លួនឯងត្រូវបានគេហៅថា
"សកល" ទេ ។ ការពិតដែលថាបុព្វជិតអះអាងដោយខ្លួនឯងនូវអំណាចដើម្បី
បញ្ជាគឺតិចតួចជាមួយនឹងអ្វីដែលហ្គេរីនីយាយនៅកន្លែងផ្សេងទៀត ។
សម្រាប់ពេលដែលលោក Eulogius សង្ឃរាជនៃ Alexandria បាននិយាយថា
គាត់ត្រូវបាន "បញ្ជាដោយគាត់" Gregory បានឆ្លើយតបនៅក្នុងវិធីនេះ៖ "យក
ចេញ ខ្ញុំសូមអង្វរអ្នក ពាក្យនេះ "បញ្ជា" ពីសវនាការរបស់ខ្ញុំ ។ ព្រោះខ្ញុំដឹងថា
ខ្ញុំជានរណា ហើយអ្នកជានរណា ។ តាមកម្រិតអ្នកគឺជាបងប្អូនរបស់ខ្ញុំ ។ នៅ
ក្នុងចរិតសីលធម៌ឪពុករបស់ខ្ញុំ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំមិនបានបញ្ជាទេ ប៉ុន្តែបានយកចិត្ត
ទុកដាក់ដើម្បីបង្ហាញថាអ្វីដែលហាក់ដូចជាមានប្រយោជន៍» ។ ដូច្នេះក្នុងការ
ពង្រីកយុត្តាធិការរបស់គាត់ដោយគ្មានដែនកំណត់ សង្ឃរាជនៃទីក្រុងរ៉ូមបានធ្វើ
ឱ្យមានរបួសយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ និងគួរឱ្យភ័យខ្លាចមិនត្រឹមតែចំពោះប៊ីស្សុរផ្សេងទៀត
ប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងចំពោះព្រះវិហារជាច្រើនផងដែរ ។ ដោយរបៀបនេះគាត់
បានកាប់ និងកាប់ពួកគេ ដើម្បីឲ្យគាត់បានឃើញពីការខូចខាតរបស់ពួកគេ ។
ព្រះអង្គលើកលែងទោសទាំងអស់ ហើយប្រាថ្នានឹងគ្រប់គ្រងដោយទុច្ចរិតបែបនេះ
ដែលខ្លួនចាត់ទុកថាខ្លួនជាច្បាប់ កិរិយាប្រព្រឹត្តយ៉ាងនេះ ប្រាកដជាមិនសាប
សូន្យ ហើយជារបស់បរទេសចំពោះសតិប្បដ្ឋានដែលមិនអាចកើតឡើងបានឡើយ ។
ត្បិតវាគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើមយ៉ាងខ្លាំងមិនត្រឹមតែចំពោះការគោរពបូជាប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែក៏ជាមនុស្សជាតិដែរ ។

22. អំពើពុករលួយនៃសម្តេចប៉ាបបច្ចុប្បន្ន

ប៉ុន្តែ ដើម្បីឱ្យខ្ញុំមិនត្រូវបានបង្ខំឱ្យបន្ត និងពិនិត្យមើលចំណុចនីមួយៗ នោះខ្ញុំ
សូមអំពាវនាវម្តងទៀតដល់អ្នកដែលសព្វថ្ងៃនេះប្រាថ្នាចង់ឱ្យគេគិតថាជាបុព្វបុរស
របស់រ៉ូម៉ាំងដ៏ល្អបំផុត និងស្មោះត្រង់បំផុត ថា តើពួកគេមិនខ្មាសក្នុងការការពារ
ស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ននៃសម្តេចប៉ាប ។ ត្បិតវាច្បាស់ណាស់ថាពួកគេយល់ជាងមួយ
រយដងនៅសម័យហ្គេហ្គារី និងប៊ីណាដ ទោះបីជាវាមិនពេញចិត្តពួកបរិសុទ្ធទាំង
នោះយ៉ាងខ្លាំងក៏ដោយ ។ Gregory ត្អូញត្អែរម្តងហើយម្តងទៀតថាគាត់ត្រូវបាន
រំខានខ្លាំងពេកដោយការកាន់កាប់របស់ជនបរទេស ។ ថានៅក្រោមការក្លែងបន្លំ
នៃការិយាល័យរបស់ប៊ីស្សេតគាត់ត្រូវបានទាញត្រឡប់មកវិញនៅក្នុងពិភពលោក
ថានៅទីនោះគាត់ជាទាសករនៃការយកចិត្តទុកដាក់លើផែនដីដ៏ធំជាងអ្វីដែលគាត់
ធ្លាប់នឹកចាំថាគាត់បម្រើជាឧបាសក ។ ថាគាត់ត្រូវបានសង្កត់ដោយការរវល់នៃ
កិច្ចការខាងលោកិយ, ដូច្នេះគំនិតរបស់គាត់មិនអាចងើបឡើងទៅលើវត្ថុស្ថាន
សួត្តិទាំងអស់ ថាគាត់ត្រូវបានបោកបក់ដោយរលកនៃហេតុផលជាច្រើន និងរង
ទុក្ខដោយព្យុះនៃជីវិតដ៏លំបាក ដូច្នេះគាត់អាចនិយាយបានត្រឹមត្រូវថា "ខ្ញុំបាន
ចូលទៅក្នុងជម្រកសមុទ្រហើយ" ។ ជាការពិតដែលថា ក្នុងចំណោមមុខរបរខាង
លោកិយទាំងនោះ គាត់នៅតែអាចបង្រៀនមនុស្សតាមរយៈធម្មទាន ទូន្មានជា
ឯកជន និងកែតម្រូវអ្នកដែលត្រូវការវា គ្រប់គ្រងព្រះវិហារ ផ្តល់ដំបូន្មានដល់
សហការីរបស់គាត់ និងដាស់តឿនពួកគេឱ្យបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេ ។
លើស ពី នេះ ទៀតនៅតែមានពេលវេលាសម្រាប់ការសរសេរមួយចំនួន ប៉ុន្តែ
គាត់សោកស្តាយចំពោះមហន្តរាយរបស់គាត់ គាត់ត្រូវបានលង់ទឹកក្នុងជម្រកនៃ
សមុទ្រ ។ ប្រសិនបើការគ្រប់គ្រងនៅសម័យនោះជា "សមុទ្រ" តើត្រូវនិយាយ
អំពីសម្តេចប៉ាបបច្ចុប្បន្នយ៉ាងដូចម្តេច? តើមានភាពដូចគ្នាយ៉ាងណារវាងពួក

គេ? នៅទីនេះគ្មានការអធិប្បាយ គ្មានការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះវិន័យ គ្មាន
 ការខ្វះខ្វែងចំពោះក្រុមជំនុំ ដូច្នេះសកម្មភាពខាងវិញ្ញាណ - និយាយឱ្យខ្លី គ្មាន
 អ្វីក្រៅពីពិភពលោកទេ ។ ប៉ុន្តែផ្ទាំងថ្មនេះត្រូវបានគេសរសើរថាមិនអាចរកឃើញ
 អ្វីដែលល្អជាងនេះបានបញ្ចេញឱ្យឃើញបោះចោល ។ តើការត្អូញត្អែរអ្វីខ្លះដែល
 លោក Bernard បញ្ចេញ តើគាត់ស្រែកថ្ងូរអ្វីខ្លះ នៅពេលដែលគាត់សម្លឹងមើល
 អំពីអាក្រក់របស់គាត់? ចុះបើគាត់អាចមើលឃើញដែកនេះ ហើយបើបែបនេះ
 អាចអាក្រក់ជាងអាយុដែករបស់យើង? តើនេះជាអំពើទុច្ចរិតអ្វី មិនត្រឹមតែ
 រឹងរូសដើម្បីមើលថាជាពិសិដ្ឋ និងជាព្រះអ្វីដែលពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់បានបដិសេធ
 ជាឯកច្ឆ័ន្ទប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងប្រើទីបន្ទាល់របស់ពួកគេខុសដើម្បីការពារស
 ម្តេចប៉ាប ដែលច្បាស់ណាស់ថាពួកគេមិនស្គាល់ទាំងស្រុង? ទោះជាយ៉ាងណាក៏
 ដោយ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថានៅសម័យលោក Bernard អំពើពុករលួយនៃអ្វីៗទាំង
 អស់គឺអស្ចារ្យណាស់ ដែលវាមិនខុសពីយើងច្រើននោះទេ ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលស្វែង
 រកលេសណាមួយពីសម័យកណ្តាលនោះ (របស់ Leo និង Gregory និងផ្សេង
 ទៀត) ខ្វះការអាម៉ាស់ទាំងអស់ ។ ត្បិតពួកគេកំពុងធ្វើដូចអ្នកណាក៏ដោយ
 ដើម្បីបង្កើតជាធិបតេយ្យនៃសេសារ ដែលចង់សរសើរដល់ស្ថានភាពបុរាណនៃ
 សាធារណរដ្ឋរ៉ូមាំង ។ ពោលគឺពួកគេនឹងខ្ចីការសរសើរនៃសេរីភាពដើម្បីលម្អភាព
 ផ្តាច់ការរបស់ពួកគេ ។

(ការចាត់ចែងនៃសម្តេចប៉ាបក្រោយ ២៣-៣០)

23. តើនៅក្នុងទីក្រុងរ៉ូមមានព្រះវិហារ ឬបីស្ស្តទេ?

ទីបំផុត ទោះបីជាអ្វីៗទាំងនេះត្រូវបានទទួលស្គាល់ក៏ដោយ ក៏ជម្លោះថ្មីមួយកើតឡើងជាមួយពួកគេ នៅពេលដែលយើងនិយាយថាមិនមានព្រះវិហារនៅទីក្រុងរ៉ូមដែលអត្ថប្រយោជន៍នៃប្រភេទនេះអាចរស់នៅបាន ។ នៅពេលដែលយើងបដិសេធថាមានសង្គ្រាមណាមួយនៅទីនោះ ដើម្បីទ្រទ្រង់ឋានៈឯកសិទ្ធិទាំងនេះ ។ ឧបមាថាជឿទាំងអស់នេះជាការពិត (ដែលយើងបានបញ្ចុះបញ្ចូលរួចមកហើយថាមិនពិត) ៖ ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ពេត្រុសត្រូវបានតែងតាំងជាប្រមុខនៃក្រុមជំនុំទាំងមូល ។ ថាគាត់ដាក់ក្នុងរ៉ូម ឃើញកិត្តិយសដែលប្រគល់មកគាត់ ។ ថាវាត្រូវបានដាក់ទណ្ឌកម្មដោយអាជ្ញាធរនៃព្រះវិហារបុរាណ និងបញ្ជាក់ដោយការប្រើប្រាស់យូរ ។ ថាអំណាចកំពូលតែងតែត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដល់បុព្វជិតរ៉ូមាំងដោយឯកច្ឆន្ទដោយមនុស្សទាំងអស់ ។ ថាគាត់ជាអ្នកវិនិច្ឆ័យគ្រប់ករណីទាំងអស់ និងរបស់មនុស្សទាំងអស់ ។ ហើយថាគាត់មិនត្រូវកាត់ទោសមនុស្សឡើយ ។ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេមានកាន់តែច្រើនប្រសិនបើពួកគេនឹង ។ ខ្ញុំឆ្លើយតបតែពាក្យមួយថា ៖ គ្មានអ្វីទាំងនេះមានតម្លៃទេ លុះត្រាតែមានព្រះវិហារ និងសង្គ្រាមនៅទីក្រុងរ៉ូម ។ នេះជាការដែលពួកគេត្រូវតែទទួលស្គាល់ខ្ញុំ អ្វីដែលមិនមែនជាក្រុមជំនុំមិនអាចជាមាតានៃក្រុមជំនុំ អ្នកដែលមិនមែនជាប៊ីស្សេមិនអាចធ្វើជាសម្តេចសង្ឃបានឡើយ ។ តើពួកគេចង់ឃើញសាវ័កនៅរ៉ូមទេ? សូមឲ្យពួកគេបង្ហាញខ្ញុំនូវអ្នកក្បត់សាសនាពិត និងមានច្បាប់ ។ តើពួកគេប្រាថ្នាចង់បានសម្តេចសង្ឃទេ? អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេបង្ហាញខ្ញុំនូវប៊ីស្សេ ៣ ។ ចុះយ៉ាងណាវិញ? តើពួកគេនឹងបង្ហាញយើងនូវភាពដូចក្រុមជំនុំនៅកន្លែងណា? ពួកគេហៅវាថាមួយពិតប្រាកដ ហើយវាម្តងហើយម្តងទៀតនៅលើបបូរមាត់ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ព្រះវិហារមួយត្រូវបានទទួលស្គាល់ដោយសញ្ញា

ច្បាស់លាស់របស់វាផ្ទាល់ ។ ហើយ “សម្តេចសង្ឃ” គឺជាឈ្មោះការិយាល័យ ។ នៅទីនេះ ខ្ញុំមិននិយាយអំពីប្រជាជនទេ គឺនិយាយអំពីរដ្ឋាភិបាលខ្លួនឯង ដែលគួរតែភ្លឺនៅក្នុងព្រះវិហារជារៀងរហូត ។ តើនៅកន្លែងណាក្នុងព្រះវិហាររបស់ពួកគេមានកិច្ចបម្រើដូចជាស្ថាប័នរបស់ព្រះគ្រីស្ទ? សូមឲ្យយើងចងចាំនូវអ្វីដែលបាននិយាយរួចហើយអំពីការិយាល័យរបស់គណៈប្រធាន និងប៊ីស្សុព ។ ប្រសិនបើយើងសាកល្បងការិយាល័យរបស់ខាងដោយច្បាប់នោះ យើងនឹងទទួលស្គាល់ថា ពួកគេមិនមានអ្វីតិចជាងពួកគេជាប្រធានាធិបតីទេ ។ ខ្ញុំគួរតែចង់ដឹងថាតើអ្វីទៅជាព្រះសង្ឃមានគុណភាពអ្វីខ្លះដែលសម្តេចសង្ឃផ្ទាល់ ។ កិច្ចការទីមួយនៃការិយាល័យរបស់ប៊ីស្សុពគឺដើម្បីបង្រៀនប្រជាជនពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ទីពីរ និងបន្ទាប់គឺការគ្រប់គ្រងសាក្រាម៉ង់ ។ ទី៣ គឺទូន្មាន និងដាស់តឿនកែតម្រូវអ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាប និងរក្សាមនុស្សឲ្យស្ថិតនៅក្រោមការប្រៀនប្រដៅដ៏បរិសុទ្ធ ។ តើគាត់ធ្វើការិយាល័យអ្វីខ្លះ? តាមពិតទៅ តើគាត់ធ្វើពុតជាធ្វើអ្វី? ដូច្នេះ សូមឲ្យពួកគេនិយាយថា តើពួកគេចង់ឲ្យគាត់ចាត់ទុកប៊ីស្សុពតាមរបៀបណាដែលគាត់មិនបាននិយាយក្លែងបន្លំប៉ះផ្នែកណាមួយនៃការិយាល័យនេះដោយម្រាមដៃតូចរបស់គាត់ ។

24. ការក្បត់សាសនា

មិនមែនជាមួយនឹងសង្ឃរាជដូចជានៅជាមួយនឹងស្តេចទេ ។ សម្រាប់ស្តេចមួយអង្គ ទោះជាព្រះអង្គមិនបំពេញកាតព្វកិច្ចជាស្តេចក៏ដោយ ក៏ព្រះអង្គនៅតែរក្សាព្រះកិត្តិនាម និងឋានៈដដែល ។ ប៉ុន្តែក្នុងការវិនិច្ឆ័យប៊ីស្សុព យើងគិតដល់ការបង្កាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលគួរតែមាននៅក្នុងក្រុមជំនុំជានិច្ច ។ ទុកអោយពួកវាម្យ៉ាងនោះស្រាយចំណងនេះអោយខ្ញុំ ។ ខ្ញុំបដិសេធថាសម្តេចសង្ឃរបស់ពួកគេគឺ

ជាប្រធាននៃបីស្ស្ស ដោយសារគាត់មិនមែនជាបីស្ស្ស ។ ពួកគេត្រូវតែបញ្ជាក់ ចំណុចចុងក្រោយនេះមិនពិត ប្រសិនបើពួកគេនឹងឈ្នះជាលើកដំបូង ។ ចុះការ ពិតដែលគាត់មិនមានលក្ខណៈជាបីស្ស្សទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញគ្រប់យ៉ាងនោះ? ប៉ុន្តែឱព្រះអើយ តើខ្ញុំត្រូវចាប់ផ្តើមនៅត្រង់ចំណុចណា? ជាមួយនឹងគោលលទ្ធិឬ សីលធម៌របស់គាត់? នេះខ្ញុំនិយាយ៖ ដោយសារពិភពលោកសព្វថ្ងៃនេះគឺពោរពេញដោយលទ្ធិខុសឆ្គង និងអវិជ្ជាច្រើនយ៉ាង ពោរពេញទៅដោយអបិយជំនឿជា ច្រើនប្រភេទ បិទភ្នែកដោយកំហុសជាច្រើន លង់ក្នុងការគោរពបូជារូបព្រះដ៏អស្ចារ្យបែបនេះ គ្មានអំពើអាក្រក់ទាំងនេះនៅកន្លែងណាដែលមិនហូរចេញពី រូម៉ាំងឃើញ ឬយ៉ាងហោចណាស់ទាញកម្លាំងនៅទីនោះ ។ គ្មានហេតុផលផ្សេង ទៀតដែលថាហេតុអ្វីបានជាបុព្វជិតខឹងសម្បារនឹងភាពឆ្គួតលីលាបែបនេះប្រឆាំង នឹងគោលលទ្ធិនៃដំណឹងល្អដែលរស់ឡើងវិញ ហើយលាតសន្ធឹងគ្រប់សរសៃ ប្រសាទដើម្បីបង្ក្រាបវា ហេតុអ្វីបានជាពួកគេញ្ញះញង់ស្តេច និងចៅហ្វាយនាយ ទាំងអស់ឱ្យបៀតបៀនវាលើកលែងតែពួកគេឃើញថាវាជាណាចក្ររបស់ពួកគេ ទាំងមូលនឹងរលំ ហើយដួលរលំភ្លាមៗនៅពេលដែលដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទរីក សាយភាយ ។ Leo ហោរហៅ Clement ត្រូវបានប្រឡាក់ឈាម ប៉ុន្តែមាន ភាពច្របូកច្របល់ ។ ប៉ុន្តែបុរសទាំងនេះត្រូវបានជំរុញឱ្យតតាំងនឹងការពិតមិន ច្រើនដោយធម្មជាតិទេ ព្រោះនេះជាមធ្យោបាយតែមួយគត់ដើម្បីមើលថែអំណាច របស់ពួកគេ ។ ដូច្នេះ ដោយសារពួកគេមិនអាចមានសុវត្ថិភាពរហូតដល់ពួកគេ បានដាក់ព្រះគ្រីស្ទឲ្យហោះចេញ ពួកគេព្យាយាមក្នុងបុព្វហេតុនេះ ដូចជាពួកគេ កំពុងប្រយុទ្ធដើម្បីអាសនៈ ហេតុ និងជីវិតរបស់ពួកគេ ។ អីចឹង? កន្លែងដែល យើងឃើញគ្មានអ្វីក្រៅពីការក្បត់សាសនាដ៏គួរឱ្យរន្ធត់នោះនឹងមិនមានសារឹកបាន

ឃើញទេតើទាំងនេះឬ? គាត់នឹងមិនមែនជាអ្នកបំរើរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ ដែលដោយ
ការបៀតបៀនដំណឹងល្អដោយការប្រឹងប្រែងដោយកំហឹង ប្រកាសដោយបើក
ចំហថាខ្លួនគាត់ជាមេប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទ តើគាត់នឹង? គាត់នឹងមិនមែនជាអ្នក
ស្នងតំណែងរបស់ពេត្រុសទេ ដែលខំប្រឹងដោយភ្លើង និងដាវ ដើម្បីកម្ទេចអ្វីៗ
ទាំងអស់ដែលពេត្រុសបានសាងសង់ឡើង តើគាត់នឹងទេ? ទ្រង់នឹងមិនមែនជា
ប្រមុខនៃក្រុមជំនុំទេ តើនរណាដោយការកាត់ផ្តាច់ និងបំបែកក្រុមជំនុំចេញពី
ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះសិរសាពិតរបស់ទ្រង់ នោះទ្រង់នឹងស្រក់ទឹកភ្នែក ។ ពីសម័យ
បុរាណ រ៉ូមពិតជាម្តាយនៃក្រុមជំនុំទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីវាចាប់ផ្តើមក្លាយទៅ
ជាការមើលឃើញរបស់មេប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទ វាបានឈប់ក្លាយទៅជាអ្វីដែលវាធ្លាប់
ជា ។

25. នរកនៃមេប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទ

ចំពោះអ្នកខ្លះ យើងហាក់បីដូចជាអ្នកបង្កាច់បង្អួច និងនិយាយបង្កាច់បង្អួច នៅ
ពេលយើងហៅបុព្វជិតរ៉ូម៉ាំងថា "អាទទីងនឹងព្រះគ្រីស្ទ" ។ ប៉ុន្តែ អស់អ្នកដែល
គិតដូច្នេះ ដឹងច្បាស់ថា ពួកគេកំពុងចោទប្រកាន់ប៉ូលពីភាសាមិនសមរម្យ
បន្ទាប់ពីយើងនិយាយ ពិតប្រាកដណាស់ ដូច្នេះ ចូរនិយាយចេញពីបបួរមាត់
របស់គាត់ ។ ហើយក្រែងមានអ្នកណាជំទាស់ថាយើងបំភ្លៃពាក្យរបស់ប៉ូល (ដែល
អនុវត្តចំពោះអ្នកផ្សេង) ប្រឆាំងនឹងសម្តេចសង្ឃរ៉ូម៉ាំង នោះខ្ញុំនឹងបង្ហាញយ៉ាងខ្លី
ថា វាមិនអាចយល់បានផ្សេងពីសម្តេចប៉ាបទេ ។ ប៉ូលសរសេរថា មេប្រឆាំង
ព្រះគ្រីស្ទនឹងអង្គុយក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះ [ថៃស្យាឡូនិចទី២ ២:៤] ។ នៅ
កន្លែងមួយទៀត វិញ្ញាណដែលពណ៌នាអំពីរូបរបស់គាត់នៅក្នុងមនុស្សរបស់អាន់ទី
យ៉ូក បង្ហាញថាវាជាណាចក្ររបស់គាត់នឹងស្ថិតនៅក្នុងការអួតនិងប្រមាថព្រះ

[ដានីយ៉ែល. ៧:២៥; វិវរណៈ ៣:១០; ១៣:៥] ។ អាស្រ័យហេតុនេះ យើងសន្និដ្ឋានថា នេះគឺជាការយោរយោលើព្រលឹងជាងរូបកាយ ដែលត្រូវបានលើកឡើងប្រឆាំងនឹងនគរខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ទីពីរ ថាការជិះជាន់នេះគឺដូចជាមិនលុបចោលទាំងព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទឬនៃក្រុមជំនុំទេតែជាការប្រើខុសនូវរូបរាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទហើយលាក់ខ្លួននៅក្រោមព្រះនាមនៃក្រុមជំនុំដូចជានៅក្រោមរបាំងមុខ ។ សាសនាខុសឆ្គង និងនិកាយទាំងអស់ដែលមានតាំងពីដើមដំបូងជាកម្មសិទ្ធិរបស់នគរអាទទីងនឹងព្រះគ្រីស្ទ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ នៅពេលដែលប៉ុលបានទាយពីការធ្លាក់ចេញដែលនឹងមកដល់ [ថែស្សាឡូនិចទី២. ២:៣] ដោយការពិពណ៌នានេះ គាត់មានន័យថាកៅអីនៃសេចក្តីស្អប់ខ្ពើមនឹងត្រូវបានលើកឡើងនៅពេលដែលការក្បត់សាសនាសកលបានដណ្តើមយកព្រះវិហារទោះបីជាសមាជិកជាច្រើននៃក្រុមជំនុំដែលខ្ចាត់ខ្ចាយ តស៊ូក្នុងសាមគ្គីភាពពិតនៃសេចក្តីជំនឿក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែ ប៉ុលបន្ថែមថា នៅសម័យរបស់គាត់ អាប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទបានចាប់ផ្តើមធ្វើកិច្ចការរបស់គាត់ក្នុងអាថ៌កំបាំងនៃអំពើទុច្ចរិត [ថែស្សាឡូនិចទី២. ២:៧] ដែលបន្ទាប់មកលោកបានបញ្ចប់ដោយបើកចំហ; ដោយហេតុនេះ យើងយល់ថា មហន្តរាយនេះមិនមែនកើតឡើងដោយមនុស្សតែម្នាក់ឬក៏បញ្ចប់ដោយមនុស្សតែម្នាក់ឡើយ ។ ឥឡូវនេះ គាត់បានតាំងមេប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទដោយសញ្ញានេះថា គាត់នឹងដកហូតកិត្តិយសរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីយកវាមកលើខ្លួនគាត់ [ថែស្សាឡូនិចទី២ ២:៤] ។ ជាលទ្ធផល យើងគួរតែធ្វើតាមនេះជាសញ្ញាសំខាន់មួយក្នុងការស្វែងរកមេប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទ ជាពិសេសនៅពេលដែលមោទនភាពបែបនេះនាំទៅដល់ការខ្ចាត់ខ្ចាយជាសាធារណៈនៃព្រះវិហារ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ វាច្បាស់ណាស់ថា បុព្វជិត្យម៉ាំងបានផ្ទេរដោយឥតអៀនខ្មាស

នូវអ្វីដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះតែម្នាក់ឯង និងជាពិសេសចំពោះព្រះគ្រីស្ទ នោះ យើងមិនគួរមានការងឿងឆ្ងល់ទេថាទ្រង់គឺជាអ្នកដឹកនាំ និងជាអ្នកកាន់ស្តង់ដារ នៃនគរដ៏អាក្រក់ និងគួរឱ្យស្អប់នោះ ។

26. សម្តេចប៉ាបបានដកចេញពីលំដាប់ក្រុមជំនុំពិត

ឥឡូវនេះ សូមឲ្យពួកវ៉ូម៉ាំងទាំងនោះចេញទៅបង្កើតវត្ថុបុរាណប្រឆាំងនឹងយើង ។ ដូចជាអស្ចារ្យណាស់ក្នុងការក្រឡាប់គ្រប់យ៉ាង កិត្តិយសអ្នកមើលអាចឈរនៅ កន្លែងដែលមើលមិនឃើញ! Eusebius ប្រាប់ថា ព្រះដើម្បីធ្វើការសងសឹក របស់ទ្រង់ បានផ្ទេរព្រះវិហារដែលនៅក្រុងយេរូសាឡឹមទៅកាន់ Pella ។ អ្វី ដែលយើងឮបានកើតឡើងម្តងអាចកើតឡើងញឹកញាប់ជាង ។ ដូច្នេះ ដើម្បីចង កិត្តិនាមនៃភាពជាអ្នកដឹកនាំទៅកន្លែងមួយ ថាអ្នកណាដែលជាសត្រូវដែលស្អប់ បំផុតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាសត្រូវកំពូលនៃដំណឹងល្អ ខ្លះខ្លាយដ៏ធំបំផុត និងជាអ្នក ខ្ចាត់ខ្ចាយនៃសាសនាចក្រ ការសម្លាប់ដ៏យោធន៍យោបាយបំផុត និងជាឃាតករនៃពួក បរិសុទ្ធទាំងអស់គ្នាតែជា ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ត្រូវបានចាត់ទុកថាជាព្រះតេជ គុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាអ្នកស្ទង់តំណែងរបស់ពេត្រុស ដែលជាប៊ីស្ស៊ុបទីមួយ នៃក្រុមជំនុំ គ្រាន់តែដោយសារតែកាន់កាប់ការមើលឃើញដែលធ្លាប់ជាបាន ឃើញជាលើកដំបូងនៃអ្វីៗទាំងអស់ - នេះពិតជាគួរឱ្យអស់សំណើច និងនោក ល្ងង់ណាស់ ។ ខ្ញុំមិនបាននិយាយថាតើមានភាពខុសគ្នាប៉ុន្មានរវាងតំណែងរបស់ សម្តេចប៉ាប និងការបញ្ចេញត្រឹមត្រូវនៃព្រះវិហារ ។ ប៉ុន្តែរឿងមួយនេះអាចបំបាត់ ការសង្ស័យបានយ៉ាងល្អចំពោះសំណួរនេះ ។ សម្រាប់គ្មាននរណាម្នាក់ដែលមាន គំនិតត្រឹមត្រូវដាក់បន្ទុកការិយាល័យរបស់ប៊ីស្ស៊ុបនៅក្នុងការនាំមុខ និងការផ្សា ភ្ជាប់ តិចជាងនៅក្នុងទីស្នាក់ការកណ្តាលនៃការក្លែងបន្លំ និងការបោកបញ្ឆោត

ទាំងអស់ ដែលបញ្ជាក់ដែលរដ្ឋាភិបាលខាងវិញ្ញាណរបស់សម្តេចប៉ាបត្រូវបានគិត
 គួរ! ដូច្នេះ មាននរណាម្នាក់បាននិយាយយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា សាសនាចក្រវិម្មាម្យ៉ាង
 ដែលមនុស្សអ្នកខ្លួនតាំងពីយូរឆ្នាំមកហើយ បានប្រែក្លាយទៅជាតុលាការ
 ដែលជាវត្ថុតែមួយគត់ដែលឥឡូវនេះត្រូវបានគេឃើញនៅឯទីក្រុងរ៉ូម ។ នៅទី
 នេះ ខ្ញុំមិនបន្ទោសអំពីអាក្រក់របស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំកំពុងបង្ហាញថាសម្តេច
 ប៉ាបផ្ទាល់គឺផ្ទុយដោយផ្ទាល់ទៅនឹងសណ្តាប់ធ្នាប់ព្រះវិហារ ។

**27. អាកប្បកិរិយាទុច្ចរិត និងការបង្រៀនខុសឆ្គងរបស់សម្តេចប៉ាប ផ្ទុយ
 ស្រឡះពីការអះអាងរបស់ពួកគេ**

ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើយើងមករកបុរសពិត នោះគេដឹងយ៉ាងច្បាស់ថា តើព្រះ
 គ្រីស្ទប្រភេទណាដែលយើងនឹងរកឃើញ ៖ Julius, Leo, Clement, និង Paul
 នឹងក្លាយជាសសរស្តម្ភនៃសេចក្តីជំនឿ ដែលជាអ្នកបកប្រែសាសនាឈានមុខគេ
 ដែលមិនធ្លាប់មាន ។ ចាប់យកអ្វីទាំងអស់របស់ព្រះគ្រីស្ទ លើកលែងតែអ្វីដែល
 ពួកគេបានរៀននៅក្នុងសាលារបស់ Lucian ។ ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំចុះបញ្ជី
 សម្តេចសង្ឃបីឬបួនអង្គ? ដូចជាមានការសង្ស័យថាតើសាសនាប្រភេទណាដែល
 បុព្វជិតមានមហាវិទ្យាល័យខាងឯកទេសទាំងមូលបានប្រកាសជាយូរមកហើយនិង
 បានប្រកាសនៅថ្ងៃនេះ! នេះជាអត្ថបទទីមួយនៃទ្រឹស្តីសម្ងាត់នោះសោយរាជ្យ
 ទ្រឹស្តីដែលសោយរាជ្យក្នុងចំណោមពួកគេ ៖ គ្មានព្រះទេ ។ ទីពីរ ៖ អ្វីគ្រប់យ៉ាង
 ដែលបានសរសេរ និងបង្រៀនអំពីជីវិតមិនពិត និងការបោកប្រាស់ ។ ទី៣
 ៖ គោលលទ្ធិនៃជីវិតដែលនឹងមកដល់ និងការរស់ឡើងវិញចុងក្រោយ គឺគ្រាន់
 តែជារឿងនិទាន ។ មិនមែនគ្រប់គ្នាគិតដូច្នេះទេ ហើយមានមនុស្សតិចណាស់
 ដែលនិយាយដូច្នេះ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ ។ ប៉ុន្តែនេះជាយូរមកហើយចាប់ផ្តើមក្លាយជា

សាសនាទំនៀមទម្លាប់របស់បុព្វជិត ។ ទោះបីជាវាស្តាំទៅនឹងអ្នកទាំងអស់ដែល
ស្គាល់ទីក្រុងរ៉ូមក៏ដោយ ក៏អ្នកទ្រឹស្តីរ៉ូមាំងមិនឈប់អួតថា ដោយសារឯកសិទ្ធិ
របស់ព្រះគ្រីស្ទ វាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យថាសម្តេចប៉ាបមិនអាចធ្វើខុសបានទេ ព្រោះវា
បាននិយាយទៅកាន់ពេត្រុសថា "ខ្ញុំបានអធិស្ឋានសម្រាប់អ្នកដើម្បីកុំឱ្យជំនឿ
របស់អ្នក បរាជ័យ» [លូកា ២២:៣២] ។ ខ្ញុំសូមអង្វរអ្នក តើពួកគេទទួលបាន
ប្រយោជន៍អ្វីដោយការសើចចំអកដ៏អៀនខ្មាស លើកលែងតែឲ្យពិភពលោក
ទាំងមូលយល់ថា ពួកគេបានឈានដល់កម្រិតនៃអំពើអាក្រក់បំផុត ដូច្នេះពួកគេ
មិនកោតខ្លាចព្រះ ឬគោរពមនុស្សទេ?

28. ការក្បត់សាសនារបស់យ៉ូហាន XXII

ប៉ូន្តែ ចូរយើងស្រមៃថា ភាពមិនបរិសុទ្ធរបស់សម្តេចសង្ឃ ដែលខ្ញុំបានលើក
ឡើងនោះ ត្រូវបានលាក់ទុក ពីព្រោះពួកគេមិនបានបោះពុម្ពវាដោយការ
អធិប្បាយ ឬដោយសំណេរនោះទេ ប៉ូន្តែពួកគេបានក្បត់វាតែនៅក្នុងតុ បន្ទប់
ត្រៃ ឬយ៉ាងហោចណាស់នៅក្នុងជញ្ជាំងប៉ូណ្តោះ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ
ប្រសិនបើពួកគេប្រាថ្នាឱ្យឯកសិទ្ធិនេះ (ដែលពួកគេចោទប្រកាន់) ឱ្យរក្សាបាន
ល្អ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេដកចេញពីបញ្ជីរបស់សម្តេចប៉ាប ចន ទី XXII ដែល
បានអះអាងដោយបើកចំហថាព្រលឹងគឺជាជីវិតរមែងស្លាប់ និងស្លាប់រួមជាមួយរូប
កាយរហូតដល់ថ្ងៃរស់ឡើងវិញ ។ ហើយដើម្បីឱ្យអ្នកអាចសម្គាល់ថាទាំងមូលបាន
ឃើញជាមួយនឹងគ្រឿងសំខាន់ៗរបស់វានៅពេលនោះត្រូវបានធ្លាក់ចុះទាំងស្រុង
គ្មានខាណាប្រឆាំងនឹងភាពឆ្គួតដ៏អស្ចារ្យនេះទេ ប៉ូន្តែសាលាប៉ារីសបានជំរុញស្តេច
បារាំងឱ្យបង្ខំគាត់ឱ្យឈប់សម្រាក ។ ស្តេចហាមមិនអោយរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ទាក់ទង
ជាមួយយ៉ូហាន លុះត្រាតែទ្រង់គួរប្រែចិត្តភ្លាមៗ ហើយបោះពុម្ពផ្សាយរឿងនេះ

តាមព្រឹត្តិបត្រតាមធម្មតា ។ ដោយបង្ខំដោយភាពចាំបាច់នេះ សម្តេចប៉ាបបាន
លុបចោលកំហុសរបស់គាត់ ដូចដែលហ្សង់ ហ្គើសុន ដែលនៅរស់នៅពេលនោះ
ថ្លែងទីបន្ទាល់ ។ ឧទាហរណ៍នេះជួយបន្ថយបន្ថយខ្ញុំពីការមានជម្លោះជាមួយគូប្រជែង
របស់ខ្ញុំទៀតហើយអំពីការថ្លែងរបស់ពួកគេដែលជនជាតិរ៉ូមឃើញ ហើយបុព្វជិត
របស់ខ្លួនមិនអាចមានកំហុសក្នុងសេចក្តីជំនឿបានឡើយ ពីព្រោះវាបាននិយាយ
ទៅកាន់ពេត្រុសថា ៖ « ខ្ញុំបានអធិស្ឋានឲ្យអ្នករាល់គ្នាដើម្បីកុំឲ្យជំនឿរបស់អ្នក
បរាជ័យឡើយ » [លូកា ២២:៣២] ។ ប្រាកដណាស់ ជាមួយនឹងការធ្លាក់
ចុះដ៏អាក្រក់បែបនេះ តើយ៉ូហាន XXII បានធ្លាក់ចេញពីសេចក្តីជំនឿពិត
ដែលនេះគឺជាកត្តាដ៏គួរឱ្យកត់សម្គាល់មួយចំពោះកូនចៅជំនាន់ក្រោយ ដែល
មិនមែនទាំងអស់សុទ្ធតែជាពេត្រុសដែលស្នងតំណែងរបស់ពេត្រុសនៅក្នុង
ការិយាល័យរបស់ប៊ីស្សេននោះទេ ។ ប៉ុន្តែខ្លួនវាផ្ទាល់ការអះអាងនេះគឺជាក្មេងពេក
វាមិនត្រូវការចម្លើយ ។ ប្រសិនបើពួកគេចង់អនុវត្តចំពោះអ្នកស្នងតំណែងរបស់
ពេត្រុសនូវអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលបាននិយាយទៅកាន់ពេត្រុស នោះវានឹងធ្វើតាមថា
ពួកគេសុទ្ធតែជាសាតាំង ព្រោះព្រះអម្ចាស់ក៏មានបន្ទូលនឹងពេត្រុសដែរថា ៖ «
សាតាំងអើយ ចូរថយចេញពីខ្ញុំទៅ អ្នករាល់គ្នាជាឧបសគ្គចំពោះខ្ញុំ» [ម៉ាថាយ.
១៦:២៣] ។ ប្រាកដណាស់ វានឹងមានភាពងាយស្រួលសម្រាប់ពួកយើងក្នុង
ការបង្វែរពាក្យចុងក្រោយនេះមកលើពួកគេ ដូចជាសម្រាប់ពួកគេដើម្បីដេញ
ម្ខាងទៀតប្រឆាំងនឹងយើង ។

29. ការលះបង់សីលធម៌របស់សម្តេចប៉ាប

ប៉ុន្តែខ្ញុំគ្មានទំនោរចង់ប្រជែងជាមួយពួកគេក្នុងការលេងមនុស្សល្ងង់នោះទេ ។
ដូច្នេះ ខ្ញុំត្រឡប់មកវិញនៅកន្លែងណាដែលខ្ញុំបានខូចចិត្ត ។ ដើម្បីចងព្រះគ្រិស្ត

វិញ្ញាណ និងក្រុមជំនុំនៅនឹងកន្លែងមួយ ដើម្បីអោយអ្នកណាដែលគ្រប់គ្រងទី
នោះ ទោះបីជាគាត់ជាអារក្សក៏ដោយ ក៏នៅតែត្រូវបានចាត់ទុកថាជាអ្នកបម្រើ
របស់ព្រះគ្រីស្ទ និងជាប្រមុខនៃក្រុមជំនុំ ព្រោះវាធ្លាប់ជាពេលដែលពេត្រុសបាន
ឃើញ ។ និយាយថា មិនមែនគ្រាន់តែជាការប្រមាថ និងប្រមាថដល់ព្រះគ្រីស្ទ
ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពិតជាមិនសមហេតុផល និងខុសពីសុភវិនិច្ឆ័យ! បុព្វជិត្យម៉ាង
មានអស់មួយរយៈកាលណាស់មកហើយគឺពិតជាគ្មានសាសនា ឬជាសត្រូវដ៏ធំ
បំផុតរបស់ខ្លួន ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេលែងក្លាយជាអ្នកបំរើរបស់ព្រះគ្រីស្ទទៀត
ហើយ ដោយសារការមើលឃើញដែលពួកគេកាន់កាប់ជាជាងរូបព្រះ នៅពេល
ដែលគេដាក់ក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺត្រូវយកសម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់ [ថៃ
ស្យាឡូនិចទី២ ២:៤] ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើសីលធម៌របស់ពួកគេត្រូវបានកាត់
ទោស ទុកអោយពួកបុព្វជិតឆ្លើយដោយខ្លួនឯងអំពីលក្ខណៈដែលអាចសម្គាល់
បាននៃបីស្ស្រព្វដែលពួកគេមាន ។ ទីមួយ ការដែលបុរសរស់នៅក្នុងទីក្រុងរ៉ូម
តាមរបៀបនេះ ខណៈពេលដែលសម្តេចសង្ឃមិនត្រឹមតែដាក់ក្បាល ហើយមិន
និយាយអ្វីនោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងយល់ព្រមជាមួយនឹងវា ដោយដាក់ក្បាលស្ងៀម
គឺមិនសក្តិសមជាសង្ឃទាំងស្រុង ។ សម្រាប់ការិយាល័យរបស់ពួកគេគឺទប់ស្កាត់
អាជ្ញាប័ណ្ណប្រជាពលរដ្ឋដោយមានវិន័យធ្ងន់ធ្ងរ ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំនឹងមិនពិបាកនឹងពួក
គេដូចការចោទប្រកាន់ពួកគេពីអំពើរំលងរបស់មនុស្សដទៃឡើយ ។ ប៉ុន្តែ
ដោយសារពួកគេផ្ទាល់ រួមជាមួយនឹងគ្រួសាររបស់ពួកគេ ជាមួយនឹងមហាវិទ្យាល័យ
ស្ទើរតែទាំងមូល និងជាមួយហ្វូងបុព្វជិតទាំងមូលរបស់ពួកគេ ត្រូវបានពេស្យា
នូវអំពើទុច្ចរិត ភាពស្មោកគ្រោក និងភាពស្មោកគ្រោក និងឧក្រិដ្ឋកម្ម និង
អំពើទុច្ចរិតគ្រប់ប្រភេទ ដូច្នេះហើយ ពួកវាស្រដៀងនឹងសត្វចម្លែកជាង

មនុស្ស - ជាការពិត ពួកគេបង្ហាញខ្លួនឯងថាជាអ្វីក្រៅពីបីស្ស្វព! ព្រោះការដើរឆ្លងទៅលើភក់ដឹកខ្វក់បែបនេះ ជាការមិនពេញចិត្ត ហើយត្រូវទុកត្រចៀកស្អាតបរិសុទ្ធ ។ ហើយវាហាក់ដូចជាខ្ញុំថា ខ្ញុំបានបញ្ជាក់ឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់នូវអ្វីដែលខ្ញុំចង់បាន ៖ ទោះបីជាទីក្រុងរ៉ូមធ្លាប់ជាប្រមុខនៃក្រុមជំនុំក៏ដោយ សព្វថ្ងៃនេះ វាមិនសមនឹងត្រូវបានចាត់ទុកក្នុងចំណោមម្រាមជើងតូចបំផុតនៃជើងព្រះវិហារនោះទេ ។

30. ផ្នែកសំខាន់

ចំពោះខាឌីណាល់ (ដូចដែលពួកគេហៅពួកគេ) ខ្ញុំមិនដឹងថាតើវាកើតឡើងដោយរបៀបណាទេដែលពួកគេបានលេចចេញជារូបរាងយ៉ាងធំ ។ នៅសម័យហ្គេណេរ៉ូ ចំណងជើងនេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់បីស្ស្វពតែម្នាក់ឯង ។ សម្រាប់នៅពេលណាដែលហ្គេណេរ៉ូនិយាយអំពីខា គាត់បានប្រគល់ពួកគេមិនមែនសម្រាប់ព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំងទាំងស្រុងនោះទេ ប៉ុន្តែចំពោះអ្នកផ្សេងទៀតទាំងអស់ផងដែរ ។ ដូច្នេះ សរុបមក បូជាចារ្យខា គឺគ្មានអ្វីក្រៅពីបីស្ស្វពទេ ។ ខ្ញុំរកមិនឃើញចំណងជើងនេះក្នុងចំណោមការសរសេរនៃសម័យមុនទេ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ខ្ញុំឃើញថាពួកគេកាលពីពេលនោះមានឋានៈទាបជាងបីស្ស្វព ខណៈដែលឥឡូវនេះពួកគេលើសពីពួកគេ ។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ Augustine ត្រូវបានគេស្គាល់យ៉ាងច្បាស់ ៖ ទោះបីជាយោងទៅតាមឈ្មោះការិយាល័យដែលប្រើរួចហើយនៅក្នុងព្រះវិហារក៏ដោយ ការិយាល័យរបស់បីស្ស្វពគឺធំជាង presbyter ប៉ុន្តែនៅក្នុងរឿងជាច្រើន Augustine គឺតិចជាង Jerome ។ នេះប្រាកដណាស់ដោយមិនមានន័យថា បែងចែកគណៈប្រធាននៃសាសនាចក្ររ៉ូម៉ាំងពីអ្នកផ្សេងទៀតនោះទេ ប៉ុន្តែទាំងអស់គឺស្មើគ្នានៅក្រោមសង្ឃរាជ ។ ហើយនេះត្រូវបានគេ

សង្កេតឃើញក្នុងកម្រិតដែលនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សានៃ Carthage ខណៈពេលដែល អ្នកតំណាងពីរនាក់នៃរ៉ូម៉ាំងឃើញមានវត្តមាន ម្នាក់ជាប៊ីស្យូព ម្នាក់ទៀតជាគណៈប្រធាន- អ្នកចុងក្រោយត្រូវបានកាត់ចេញពីកន្លែងចុងក្រោយ ។ ប៉ុន្តែ មិនមែនដើម្បីដេញតាមរឿងចាស់ហួសហេតុពេកទេ ក្រុមប្រឹក្សាមួយត្រូវបាន ប្រារព្ធឡើងនៅទីក្រុងរ៉ូមក្រោម ហ្គេហ្គារី ដែលក្នុងនោះគណៈអធិបតីអង្គុយនៅ កន្លែងចុងក្រោយ ហើយចុះហត្ថលេខាដោយខ្លួនឯង ។ ឪកុនមិនមានកន្លែងចុះ ហត្ថលេខាទេ ។ តាមពិតទៅ ពួកគេគ្មានមុខងារអ្វីក្រៅពីវត្តមាន ហើយស្ថិតនៅ ក្រោមប៊ីស្យូពក្នុងការបម្រើគោលលទ្ធិ និងសាក្រាម៉ង់ ។ ឥឡូវនេះ លាភរបស់ ពួកគេត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរយ៉ាងខ្លាំង ដែលពួកគេបានក្លាយទៅជាបងប្អូនជីដូនមួយ របស់ស្តេច និងអធិរាជ ។ ហើយគ្មានការរឿងឆ្ងល់ទេដែលថាពួកគេធំឡើង បន្តិចម្តងៗជាមួយនឹងក្បាលរបស់ពួកគេ រហូតដល់ពួកគេត្រូវបានគេនាំយកទៅ កាន់កំពូលនៃសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនេះ ។ ជាការប្រសើរណាស់ ខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តប៉ះ នេះផងដែរក្នុងរយៈពេលខ្លី ដូច្នេះអ្នកអានរបស់ខ្ញុំអាចយល់បានកាន់តែច្បាស់ថារ៉ូម៉ាំង ឃើញដូចដែលវាមាននាពេលបច្ចុប្បន្ននេះគឺខុសគ្នាខ្លាំងណាស់ពីការមើល ឃើញបុរាណនោះដោយមានសិទ្ធិការពារនិងការពារខ្លួន ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលពួកគេ ធ្លាប់ជាពីមុនមក ដរាបណាពួកគេឥឡូវនេះមិនមានការិយាល័យពិត និងស្រប ច្បាប់នៅក្នុងព្រះវិហារ ពួកគេរក្សាបានតែពណ៌ និងសំបកទេ ។ ពិតប្រាកដ ណាស់ ដរាបណាពួកគេមានអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងស្អាតស្អំ ផ្ទុយពីព្រះវិហារ អ្វីដែលហ្គេ ហ្គារីតែងតែសរសេរអំពីត្រូវតែកើតឡើងចំពោះពួកគេ ។ គាត់និយាយថា “យំ ខ្ញុំនិយាយ ។ “ថ្ងៃ” ខ្ញុំសូមប្រកាសថា ៖ តាំងពីបញ្ចប់របស់សង្ឃបានធ្លាក់ក្នុង ខ្លួន វាមិនអាចឈរបានយូរអង្វែងទេ» ។ ផ្ទុយទៅវិញ ត្រូវតែសម្រេចនូវអ្វីដែល

ម៉ាឡាគីនិយាយអំពីពួកសង្ឃបែបនេះ ៖ «អ្នកបានងាកចេញពីផ្លូវ អ្នកបានធ្វើឱ្យ
មនុស្សជាច្រើនជំពប់ដួលក្នុងក្រឹត្យវិន័យ ។ ដូច្នេះ អ្នកបានធ្វើជាមោឃៈនូវ
សម្ពន្ធមេត្រីរបស់លើវី នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ «ដូច្នេះ ខ្ញុំបាន
បង្ខំអ្នករាល់គ្នា ហើយមើលងាយមនុស្សទាំងអស់» ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំទុកឲ្យអ្នក
គោរពព្រះទាំងអស់សញ្ជឹងគិតថាតើកំពូលនៃឋានានុក្រមរ៉ូម៉ាំងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ប៉ុណ្ណា
ដែលពួកប៉ាបស្ទាក់មិនស្ទាក់ស្មើរ ដោយភាពអៀនខ្មាសដ៏ទុច្ចរិតរបស់ពួកគេ
ដើម្បីចុះចូលសូម្បីតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដែលគួរតែគោរព ។ ហើយបរិសុទ្ធនៅ
ស្ថានសួគ៌ និងនៅលើផែនដី សម្រាប់មនុស្ស និងទេវតា ។

ជំពូកទី VIII

**អំណាចនៃក្រុមជំនុំ ទាក់ទងនឹងអត្ថបទនៃសេចក្តីជំនឿ និងរបៀបដែលនៅ
ក្នុង papacy ជាមួយនឹងអាជ្ញាប័ណ្ណ unbridled សាសនាចក្រត្រូវបានដឹកនាំ
ដើម្បីបង្កូចសេចក្តីបរិសុទ្ធទាំងអស់នៃគោលលទ្ធិ**

(អំណាចសាសនាកំណត់ដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះ, ១-៩)

1. ភារកិច្ច និងដែនកំណត់នៃសិទ្ធិអំណាចខាងគោលលទ្ធិរបស់ក្រុមជំនុំ

ឥឡូវនេះមានផ្នែកទីបី អំពីអំណាចនៃក្រុមជំនុំ ខណៈដែលមួយផ្នែកនៅក្នុង
បុគ្គលសង្ឃរាជ និងមួយផ្នែកនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សាទាំងខេត្ត ឬទូទៅ ។ ខ្ញុំនិយាយ
តែពីអំណាចខាងវិញ្ញាណ ដែលត្រឹមត្រូវចំពោះក្រុមជំនុំ ។ លើសពីនេះទៅទៀត
វាមានទាំងនៅក្នុងគោលលទ្ធិ ឬនៅក្នុងយុត្តាធិការ ឬក្នុងការបង្កើតច្បាប់ ។
ផ្នែកខាងគោលលទ្ធិមានពីរផ្នែក ៖ សិទ្ធិអំណាចក្នុងការដាក់អត្ថបទនៃសេចក្តី
ជំនឿ និងសិទ្ធិអំណាចដើម្បីពន្យល់ពួកគេ ។ មុននឹងយើងចាប់ផ្តើមពិភាក្សាគ្នា
ជាពិសេសនោះ ខ្ញុំចង់ព្រមានអ្នកអានដ៏បរិសុទ្ធថា ពួកគេត្រូវតែចងចាំនូវអ្វីដែល
ត្រូវបានបង្រៀនអំពីអំណាចនៃក្រុមជំនុំទៅនឹងគោលបំណងដែលយោងទៅតាមប៉ុ
ល វាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ នោះគឺ សម្រាប់ការសាងសង់និងមិនមែនសម្រាប់ការ
បំផ្លិចបំផ្លាញ [កូរិនថូសទី២. ១០:៨; ១៣:១០] ។ អស់អ្នកដែលប្រើវាដោយ
ច្បាប់ចាត់ទុកខ្លួនឯងថាមិនលើសពីអ្នកបម្រើឬព្រះគ្រីស្ទឡើយ ហើយក្នុងពេល
ដំណាលគ្នានោះក៏ជាអ្នកបម្រើក្នុងព្រះគ្រីស្ទដែរ [កូរិនថូសទី. ៤:១] ។ ឥឡូវនេះ
មធ្យោបាយតែមួយគត់ដើម្បីកសាងព្រះវិហារគឺសម្រាប់អ្នកបម្រើខ្លួនឯងដើម្បី
ព្យាយាមរក្សាសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះគ្រីស្ទស ។ នេះអាចធានាបានលុះត្រាតែអ្វី

ដែលគាត់បានទទួលពីព្រះវរបិតារបស់គាត់ត្រូវបានទុកអោយគាត់ ពោលគឺគាត់ តែម្នាក់ឯងគឺជាគ្រូនៃក្រុមជំនុំ ។ ពីព្រោះវាមិនមែនសរសេរអំពីអ្នកណាផ្សេង ទៀតទេ គឺពីព្រះមានបន្ទូលថា “ស្តាប់តាមចុះ” [ម៉ាថាយ ១៧:៥] ។ ដូច្នេះ ហើយ អំណាចនៃក្រុមជំនុំគឺមិនត្រូវបានបង្ហាញដោយកំហឹងនោះទេ ប៉ុន្តែនៅតែ ត្រូវរក្សាទុកក្នុងដែនកំណត់ច្បាស់លាស់ ដើម្បីកុំឱ្យវាអូសទាញមកទីនេះ ហើយ ទៅទីនោះតាមការចង់បានរបស់មនុស្ស ។ ដោយហេតុផលនេះ វានឹងមាន ប្រយោជន៍ជាពិសេសក្នុងការសង្កេតមើលពីរបៀបដែលវាត្រូវបានពិពណ៌នាដោយ សាវ័ក និងសាវ័ក ។ តួរិតប្រសិនបើយើងគ្រាន់តែផ្តល់អំណាចដល់មនុស្ស ដូចដែលពួកគេចង់យក នោះវាច្បាស់ណាស់ថា ការធ្លាក់ចូលទៅក្នុងរបបផ្តាច់ ការ ដែលគួរតែនៅឆ្ងាយពីក្រុមជំនុំរបស់ព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងច្រងូនប៉ុណ្ណា ។

2. សិទ្ធិអំណាចខាងលទ្ធិរបស់ម៉ូសេ និងពួកសម្តេចសង្ឃ

អាស្រ័យហេតុនេះ យើងត្រូវតែចងចាំនៅទីនេះថា សិទ្ធិអំណាច និងសេចក្តី ថ្លៃថ្នូរណាក៏ដោយ ដែលវិញ្ញាណនៅក្នុងបទគម្ពីរស្របនឹងសម្តេចសង្ឃ ឬហោរា ឬសាវ័ក ឬអ្នកស្នងសាវ័ក វាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យទាំងស្រុង មិនមែនសម្រាប់បុរស ផ្ទាល់នោះទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់កិច្ចការដែលពួកគេត្រូវបានតែងតាំង ឬ (និយាយឱ្យ ខ្លីជាងនេះ) ចំពោះពាក្យដែលបេសកកម្មត្រូវបានប្រគល់ឱ្យពួកគេ ។ ប្រសិនបើ យើងពិនិត្យមើលពួកគេទាំងអស់តាមលំដាប់លំដោយ នោះយើងនឹងមិនអាចរក ឃើញថាពួកគេបានទទួលសិទ្ធិអំណាចណាមួយដើម្បីបង្រៀន ឬឆ្លើយនោះទេ លើកលែងតែនៅក្នុងព្រះនាម និងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ ។ ដ្បិត នៅកន្លែងដែលគេត្រូវបានហៅឲ្យមកកាន់តំណែង នោះគឺនៅពេលជាមួយគ្នានឹង បង្គាប់ពួកគេមិនឲ្យយកអ្វីមកពីខ្លួនគេឡើយ គឺត្រូវនិយាយចេញពីព្រះឱស្ឋរបស់

ព្រះអម្ចាស់ ។ ព្រះអង្គផ្ទាល់មិនបាននាំគេចេញមកឲ្យប្រជាជនស្តាប់មុននឹង
បង្រៀនគេអំពីអ្វីដែលត្រូវនិយាយឡើយ គឺមិនត្រូវនិយាយអ្វីក្រៅពីពាក្យរបស់ព្រះ
អង្គឡើយ ។ លោកម៉ូសេផ្ទាល់ ជាមេដឹកនាំនៃហោរាទាំងអស់ ត្រូវឮលើសពីអ្នក
ដទៃទៀតៗ ។ ប៉ុន្តែ គាត់ត្រូវបានណែនាំពីមុនលើការបញ្ជារបស់គាត់ ហើយមិន
អាចប្រកាសអ្វីបានទាល់តែសោះ លើកលែងតែពីព្រះអម្ចាស់ [និក្ខមនំ ៣:៤]

។ ដូច្នេះ ប្រជាជនដែលឱបក្រសោបការបង្រៀនរបស់ទ្រង់ «បានជឿ» មាន
ន័យថា «ក្នុងព្រះ និងក្នុងលោកម៉ូសេជាអ្នកបម្រើទ្រង់» [និក្ខមនំ ១៤:៣១]

។ ដើម្បីកុំឲ្យសិទ្ធិអំណាចរបស់សង្ឃមិនត្រូវបានគេមើលងាយនោះទេ វាត្រូវ
បានដាក់ទណ្ឌកម្មដោយទោសធ្ងន់បំផុត [ចោទិយកថា ១៧:៩-១៣] ។ ប៉ុន្តែនៅ
ពេលជាមួយគ្នានោះ ព្រះអម្ចាស់បង្ហាញពីលក្ខខណ្ឌអ្វីដែលពួកគេត្រូវស្តាប់ ពេល
ទ្រង់មានបន្ទូលថាទ្រង់បានធ្វើសម្ពន្ធមេត្រីនឹងលេវី ដើម្បីឲ្យក្រិត្យវិន័យនៃសេចក្តី
ពិតនៅលើបបូរមាត់ទ្រង់ [ម៉ាឡាគី ២:៤; ៦] ។ ហើយបន្តិចក្រោយមក គាត់
បន្ថែមថា ៖ «បបូរមាត់របស់សង្ឃគួរតែជាអ្នកនាំសាររបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភព
ទាំងមូល» ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើបូជាចារ្យចង់ស្តាប់ ចូរឲ្យគាត់បង្ហាញខ្លួនថាជា
អ្នកនាំសាររបស់ព្រះ ។ នោះគឺឲ្យគាត់និយាយដោយស្មោះត្រង់នូវបទបញ្ជាដែល
គាត់បានទទួលពីអ្នកនិពន្ធរបស់គាត់ ។ ហើយតាមការស្តាប់របស់ពួកគេទាក់ទង
ទៅនឹងវាត្រូវបានកំណត់យ៉ាងច្បាស់ថាពួកគេត្រូវឆ្លើយតាមច្បាប់របស់ព្រះ ។ [
ចោទិយកថា ១៧:១០-១១] ។

3. សិទ្ធិអំណាចខាងគោលលទ្ធិរបស់ពួកហោរា

អេសេគាលពិពណ៌នាយ៉ាងក្បោយអំពីលក្ខណៈទូទៅនៃអំណាចរបស់ពួកការី
៖ «ឱកូនមនុស្ស» ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា ៖ «យើងបានតែងតាំងអ្នកជា

អ្នកយាមសម្រាប់វង្សអ៊ីស្រាអែល ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នានឹងឮពាក្យពីមាត់ខ្ញុំ ហើយ
នឹងប្រកាសប្រាប់គេពីខ្ញុំ» [អេសេគាល ៣:១៧] ។ តើអ្នកដែលត្រូវបានគេ
បង្គាប់ឲ្យព្រះបន្ទូលពីព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះអម្ចាស់ហាមមិនឲ្យបង្កើតអ្វីជារបស់ខ្លួន
ឬ? តើអ្វីទៅជាការនាំដំណឹងពីព្រះអម្ចាស់? ដូច្នេះ ដើម្បីនិយាយឲ្យអ្នកណា
ហ៊ានអួតដោយមានទំនុកចិត្តថា ពាក្យដែលខ្លួននាំមកមិនមែនជារបស់ខ្លួនទេ គឺ
ជារបស់ព្រះយេស៊ូវ ។ យេរេមាបង្ហាញការគិតដូចគ្នាក្នុងពាក្យផ្សេងទៀតថា ៖
«ទុកឲ្យហោរាដែលមានសុបិនប្រាប់ពីសុបិន ហើយឲ្យអ្នកណាដែលមានពាក្យខ្ញុំ
និយាយពាក្យពិតរបស់ខ្ញុំចុះ» [យេរេមា. ២៣:២៨] ។ ប្រាកដណាស់ គាត់
កំពុងចែងច្បាប់សម្រាប់ពួកគេទាំងអស់គ្នា ។ ម្យ៉ាងទៀត ព្រះមិនអនុញ្ញាតឲ្យ
អ្នកណាបង្រៀនលើសជាងលោកបានបង្គាប់នោះទេ ។ ហើយបន្ទាប់មក គាត់
ហៅអ្វីដែលមិនបានចេញមកពីខ្លួនគាត់តែម្នាក់ឯងថា “ច្រែះ” [យេរេមា. ២៣:
២៨] ។ ដូច្នេះ គ្មានហោរាណាម្នាក់បើកមាត់គាត់ឡើយ លុះត្រាតែព្រះអម្ចាស់
បានគិតទុកជាមុននូវពាក្យរបស់គាត់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ វាកើតមានឡើងថា
ការបញ្ចេញមតិទាំងនេះត្រូវបានគេរកឃើញជាញឹកញាប់ក្នុងចំណោមពួកគេ ៖ «
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់» «បន្ទុករបស់ព្រះអម្ចាស់» «ព្រះអម្ចាស់មានព្រះ
បន្ទូលដូច្នេះ» «ព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល» ។ ហើយត្រូវ! ដ្បិត
អេសាយបានលាន់មាត់ថា បបូរមាត់របស់គាត់មិនបរិសុទ្ធ [អេសាយ. ៦:៥] យេ
រេមាបានទទួលស្គាល់ថាគាត់មិនចេះនិយាយទេ ដ្បិតគាត់នៅក្មេង [យេរេមា. ១:
៦] ។

4. សិទ្ធិអំណាចខាងគោលលទ្ធិរបស់ពួកសាវ័ក

ឥឡូវនេះ បើអ្នកមើលទៅលើពួកសាវ័ក ពួកគេពិតជាត្រូវបានគេសរសើរដោយ មានងារជាច្រើនគួរឲ្យកត់សម្គាល់ ។ ពួកគេជា«ពន្លឺនៃលោកីយ៍»និង«អំបិលនៃ ផែនដី» [ម៉ាថាយ. ៥:១៣-១៤] ពួកគេត្រូវស្តាប់ដោយយល់ដឹងព្រះគ្រីស្ទ [លូកា ១០:១៦]; អ្វីក៏ដោយដែលពួកគេ«ចង ឬស្រាយនៅលើផែនដី នោះនឹងត្រូវ បានចង ឬស្រាយនៅស្ថានសួគ៌» [ម៉ាថាយ ១៦:១៩; ១៨:១៨; យ៉ូហាន ២០: ២៣] ។ តើអ្វីអាចចេញមកពីមាត់ដ៏សៅហ្មងរបស់អេសាយ និងមាត់ដ៏ល្អឆ្ងើ របស់យេរេមា ប៉ុន្តែជាពាក្យស្នេហាគ្រោកនិងភាពល្អឆ្ងើ ប្រសិនបើពួកគេនិយាយ ពាក្យរបស់ខ្លួន? ប៉ុន្តែពួកគេមានបបួរមាត់បរិសុទ្ធ និងបរិសុទ្ធ នៅពេលពួកគេ ចាប់ផ្តើមធ្វើជាឧបករណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ នៅពេលដែលពួកហោរាត្រូវ បានចងភ្ជាប់ដោយការគោរពនេះ មិនឱ្យប្រគល់អ្វីក្រៅពីអ្វីដែលពួកគេបានទទួល នោះពួកគេត្រូវបានតុបតែងដោយអំណាចដ៏អស្ចារ្យ និងឋានៈដ៏អស្ចារ្យ ។ ដ្បិត នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់ថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ទ្រង់បានតាំងពួកគេឲ្យត្រួតលើប្រជា ជាតិ និងនគរ ដើម្បីដកយកឬស បំផ្លាញ និងរំលំ សង់ និងដាំ» [យេរេមា ១:១០] គាត់បានបន្ថែមមូលហេតុភ្លាមថា: ដោយសារតែគាត់បានដាក់ពាក្យរបស់ គាត់នៅក្នុងមាត់របស់ពួកគេ [យេរេមា ១:៩] ប៉ុន្តែពួកគេបង្ហាញឈ្មោះថាចំនួន ប៉ុន្មានត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេនៅក្នុងការិយាល័យរបស់ពួកគេ ។ នោះគឺ ប្រសិនបើពួកគេជា “សាវ័ក” ពួកគេមិនត្រូវសរសើរតាមអ្វីដែលពួកគេពេញចិត្ត នោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវរាយការណ៍ដោយស្មោះត្រង់ដើម្បីរាយការណ៍ពីបទបញ្ញត្តិរបស់ ទ្រង់ដែលពួកគេបានបញ្ជូនមក ។ ហើយពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់បាន កំណត់បេសកកម្មរបស់ពួកគេគឺសាមញ្ញគ្រប់គ្រាន់ហើយ ៖ ទ្រង់បានបញ្ជាពួកគេ ឲ្យទៅបង្រៀនគ្រប់ជាតិសាសន៍នូវអ្វីៗទាំងអស់ដែលទ្រង់បានបង្គាប់ [ម៉ាថាយ

២៨:១៩-២០] ។ ប៉ុន្តែ គាត់បានទទួលច្បាប់នេះក្នុងខ្លួនគាត់ ហើយអនុវត្តវា ចំពោះខ្លួនគាត់ ដើម្បីជាការខុសច្បាប់សម្រាប់អ្នកណាម្នាក់បដិសេធ ។ ៖ ការ បង្រៀនរបស់ខ្ញុំមិនមែនជារបស់ខ្ញុំទេ គឺជាអ្នកដែលចាត់ខ្ញុំឲ្យមក» របស់ព្រះវរបិតា [យ៉ូហាន ៧:១៦] ។ គាត់គឺជាទីប្រឹក្សាតែមួយគត់ និងដ៏អស់កល្បរបស់ ព្រះវរបិតា ហើយត្រូវបានតែងតាំងជាព្រះអម្ចាស់ និងជាចៅហ្វាយនៃអ្វីៗទាំង អស់ដោយព្រះបិតា ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារគាត់ធ្វើកិច្ចបម្រើផ្សាយតាមរយៈគំរូរបស់ គាត់ គាត់បានបង្ហាត់ដល់អ្នកបម្រើទាំងអស់របស់គាត់នូវច្បាប់ដែលពួកគេគួរធ្វើ តាមក្នុងការបង្រៀន ។ ដូច្នេះ អំណាចនៃសាសនាចក្រគឺមិនស្ថិតស្ថេរឡើយ ប៉ុន្តែជាកម្មវត្ថុនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយដូចដែលវាបានរុំព័ទ្ធក្នុង នោះ ។

5. ការរួបរួម និង ភាពច្រើននៃការបើកសម្តែង

ប៉ុន្តែទោះបីជាគោលការណ៍នេះបានឈ្នះនៅក្នុងក្រុមជំនុំតាំងពីដើមដំបូង ហើយ គួរតែឈ្នះនៅថ្ងៃនេះក៏ដោយ ថាអ្នកបំរើរបស់ព្រះមិនគួរបង្រៀនអ្វីដែលពួកគេ មិនបានរៀនពីគាត់នៅឡើយ យោងទៅតាមភាពចម្រុះនៃសម័យកាល ពួកគេ មានវិធីផ្សេងៗគ្នានៃ ការរៀន ។ ប៉ុន្តែលំដាប់បច្ចុប្បន្ននេះខុសគ្នាខ្លាំងពីអ្វីដែល មាននៅសម័យមុន ។ ទីមួយ ប្រសិនបើអ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលគឺជាការ ពិត«គ្មានអ្នកណាឃើញព្រះវរបិតាឡើយ លើកលែងតែព្រះរាជបុត្រា និងអ្នក ណាដែលព្រះរាជបុត្រាជ្រើសរើសបើកសម្តែងឲ្យឃើញ» [ម៉ាថាយ. ១១:២៧]

។ ប្រាកដណាស់ អស់អ្នកដែលនឹងទទួលបានចំណេះអំពីព្រះគួរតែត្រូវបាន ដឹកនាំដោយប្រាជ្ញាដ៏អស់កល្បនោះ ។ តើពួកគេអាចយល់អាទិកំបាំងរបស់ព្រះ ដោយរបៀបណាក្នុងគំនិត ឬបាននិយាយចេញ លើកលែងតែតាមរយៈការ

បង្រៀនរបស់ទ្រង់ដល់អ្នកណាម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ អាថ៌កំបាំងនៃព្រះវរបិតាត្រូវបាន
 បើកសម្តែង? ដូច្នេះ មនុស្សបរិសុទ្ធពីបុរាណបានស្គាល់ព្រះដោយគ្រាន់តែមើល
 គាត់នៅក្នុងកូនរបស់គាត់ដូចជាកញ្ចក់ [កូរិនថូសទី១ ៣:១៨] ។ នៅពេលខ្ញុំ
 និយាយដូច្នេះ ខ្ញុំចង់មានន័យថា ព្រះមិនដែលបង្ហាញអង្គទ្រង់ដល់មនុស្សក្នុងវិធី
 ផ្សេងក្រៅពីតាមរយៈកូនប្រុសនោះទេ ពោលគឺប្រាជ្ញា ពន្លឺ និងសេចក្តីពិតតែ
 មួយគត់របស់ទ្រង់ ។ ពីប្រភពទឹកនេះ អ័ដាម ណូអេ អ័ប្រាហាំ អ៊ីសាក យ៉ា
 កុប និងអ្នកផ្សេងទៀតបានផឹកអ្វីៗទាំងអស់ដែលពួកគេបានបង្រៀនពីស្ថានសួ
 គី ។ ពីប្រភពទឹកដូចគ្នា ហោរាទាំងអស់ក៏បានទាញគ្រប់ព្រះអក្ខរនៃស្ថានសួគី
 ដែលពួកគេបានប្រទានមក ។ ប្រាជ្ញានេះមិនមែនតែងតែបង្ហាញខ្លួនក្នុងផ្លូវមួយ
 នោះទេ ។ ក្នុងចំណោមបុព្វបុរស ព្រះបានប្រើការបើកសម្តែងសម្ងាត់ ប៉ុន្តែ
 ទន្ទឹមនឹងនេះដើម្បីបញ្ជាក់អំពីការទាំងនេះ ទ្រង់បានបន្ថែមទីសំគាល់បែបនេះ
 ដែលពួកគេអាចមានការសង្ស័យថាជាព្រះដែលកំពុងមានបន្ទូលទៅពួកគេ ។ អ្វី
 ដែលបុព្វបុរសបានទទួលបានប្រគល់ជូនកូនចៅរបស់ខ្លួន ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់បាន
 ទុកវានៅជាមួយនឹងពួកគេក្នុងលក្ខខណ្ឌនេះ ដើម្បីឱ្យគេផ្សាយវាដូច្នេះ ។ កុមារ
 និងកូនរបស់កុមារបានដឹងនៅពេលដែលព្រះកំណត់ក្នុងចិត្តថា អ្វីដែលពួកគេ
 បានឮគឺមកពីស្ថានសួគី មិនមែនមកពីផែនដីទេ ។

6. បទគម្ពីរនៃមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀងចាស់

ប៉ុន្តែនៅពេលដែលវាគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ក្នុងការលើកឡើងនូវទម្រង់
 ដែលអាចមើលឃើញកាន់តែច្បាស់នៃក្រុមជំនុំ នោះទ្រង់សុខចិត្តដាក់ព្រះបន្ទូល
 របស់ទ្រង់ចុះ ហើយបោះត្រាជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ ដើម្បីឲ្យសង្ឃរបស់ទ្រង់អាច
 ស្វែងរកវាពីអ្វីដែលត្រូវបង្រៀនប្រជាជន ហើយថាវាលំដោលលទ្ធិដែលត្រូវ

បង្រៀនគួរតែ អនុលោមតាមច្បាប់នោះ ។ ដូច្នេះ បន្ទាប់ពីច្បាប់នេះត្រូវបាន
 គេបោះពុម្ពផ្សាយ នោះសង្ឃត្រូវបានគេស្នើឲ្យបង្រៀន « ចេញពីព្រះឱស្ឋនៃ
 ព្រះអម្ចាស់ » [ម៉ាឡាគី ២:៧ ។ នេះមានន័យថា ពួកគេមិនគួរបង្រៀនអ្វី
 ចម្លែក ឬចម្លែកចំពោះគោលលទ្ធិនោះ ដែលព្រះបានរួមបញ្ចូលនៅក្នុងច្បាប់ ។
 ពិតប្រាកដណាស់ វាគឺជាការខុសច្បាប់សម្រាប់ពួកគេក្នុងការបន្ថែមវា ឬយក
 ចេញពីវា [ចោទិយកថា ៤:២; ១៣:១] ។ ហេតុដូច្នេះហើយ រូបកាយ
 ទាំងមូល ដែលដាក់បញ្ចូលគ្នាចេញពីច្បាប់ ទំនាយទំនុកតម្កើង និងប្រវត្តិ គឺជា
 ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់សម្រាប់ប្រជាជនពីបុរាណ ។ ហើយចំពោះស្តង់ដារនេះ
 បូជាចារ្យ និងគ្រូបង្រៀន សូម្បីតែដល់ការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទ ត្រូវតែធ្វើ
 តាមការបង្រៀនរបស់ពួកគេ ។ ហើយវាមិនមានច្បាប់សម្រាប់ពួកគេក្នុងការបែរ
 ទៅខាងស្តាំឬទៅឆ្វេងឡើយ [ចោទិយកថា. ៥:៣២], សម្រាប់ការិយាល័យ
 ទាំងមូលរបស់ពួកគេត្រូវបានកំណត់ដើម្បីឆ្លើយប្រជាជនចេញពីព្រះឱស្ឋរបស់
 ព្រះ ។ នេះត្រូវបានសន្និដ្ឋានចេញពីវគ្គបទគម្ពីរដ៏ល្បីមួយរបស់ម៉ាឡាគី ជា
 កន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់បង្គាប់ពួកគេឲ្យចងចាំអំពីក្រឹត្យវិន័យ ហើយត្រូវយកចិត្ត
 ទុកដាក់រហូតដល់ការផ្សាយដំណឹងល្អ [ម៉ាឡាគី ៤:៤] ។ ហេតុនេះហើយបាន
 ជាលោកការពារពួកគេពីគោលលទ្ធិប្រលោមលោកទាំងអស់ ហើយមិនអនុញ្ញាត
 ឲ្យពួកគេងាកចេញសូម្បីតែសក់ត្រង់ពីរបៀបដែលលោកម៉ូសេបានបង្ហាញពួកគេ
 ដោយស្មោះត្រង់ ។ ហើយនេះជាមូលហេតុដែលដាវីឌប្រកាសយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់អំពី
 ភាពល្អឥតខ្ចោះនៃក្រឹត្យវិន័យ ហើយបានរំលឹកឡើងវិញនូវការសរសើរជាច្រើនពី
 ច្បាប់នេះ [ទំនុកដំកើង១៩:៧] : ជនជាតិយូដាមិនគួរប្រាថ្នាចង់បានរបស់សាស
 ន៍ដទៃព្រោះភាពល្អឥតខ្ចោះទាំងអស់ ។

7. ព្រះបន្ទូលបានក្លាយជាសាច់ឈាម

ប៉ុន្តែនៅពេលដែលប្រាជ្ញារបស់ព្រះបានបើកបង្ហាញយ៉ាងយូរនៅក្នុងសាច់ឈាម នោះប្រាជ្ញានោះបានប្រកាសយ៉ាងអស់ពីចិត្តដល់យើងនូវអ្វីៗទាំងអស់ដែលអាច យល់បាន ហើយគួរតែពិចារណាអំពីព្រះវរបិតាស្ទើរដោយគំនិតរបស់មនុស្ស ។ ឥឡូវនេះ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទ ជាព្រះអាទិត្យនៃសេចក្តីសុចរិត បានភ្លឺឡើង ខ ណៈពេលដែលពីមុនមានពន្លឺតិចៗ យើងមានរស្មីដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៃសេចក្តីពិតដ៏ទេវ ភាព ដូចជាពន្លឺនៃពន្លឺកណ្តាល ។ តាមពិត សាវ័កចង់ប្រកាសគ្មានអ្វីធម្មតាទេ ពេលគាត់សរសេរថា «តាមរបៀបជាច្រើនដែលព្រះបានមានបន្ទូលពីបុរាណដល់ បុព្វបុរសតាមរយៈហោរា ។ ប៉ុន្តែនៅថ្ងៃចុងក្រោយនេះ គាត់បានចាប់ផ្តើម និយាយមកយើងតាមរយៈកូនប្រុសជាទីស្រឡាញ់របស់គាត់» (ហេព្រើរ ១:១- ២) ។ តាមពិតប៉ុលមានន័យថាប្រកាសដោយចំហថា ព្រះនឹងមិនមានព្រះ បន្ទូលនៅពេលនេះដូចជាគាត់បានធ្វើពីមុនជាបន្តបន្ទាប់តាមរយៈអ្នកខ្លះ និង តាមរយៈអ្នកផ្សេងទៀតឡើយ ។ គាត់ក៏នឹងមិនបន្ថែមការទស្សនាទៅនឹងការ ព្យាករណ៍ ឬវិវរណៈចំពោះវិវរណៈដែរ ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់បានបំពេញមុខងារ ទាំងអស់នៃការបង្រៀនដល់កូនប្រុសរបស់គាត់ ដែលយើងត្រូវតែចាត់ទុកថានេះ ជាទីបន្ទាល់ចុងក្រោយ និងអស់កល្បជានិច្ចពីគាត់ ។ តាមរបៀបនេះ ពេល វេលានៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីទាំងមូល ចាប់ពីពេលដែលព្រះគ្រីស្ទបានលេចមក ឲ្យយើង ជាមួយនឹងការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ សូម្បីតែដល់ថ្ងៃជំនុំជំរះ ត្រូវ បានកំណត់ដោយ «ម៉ោងចុងក្រោយ» [យ៉ូហានទី១ ២:១៨] «ត្រាចុងក្រោយ បង្អស់» ។ [ខ្ញុំ ធីម ។ ៤:១; ពេត្រុសទី១ ១:២០] « ថ្ងៃចុងក្រោយបង្អស់ » [កិច្ចការ. ២:១៧; ធីម៉ូថេទី២ ៣:១; ពេត្រុសទី២ ៣:៣] ។ នេះត្រូវបានធ្វើ

រួច ដោយស្តាប់ស្តាប់ជាមួយនឹងភាពល្អឥតខ្ចោះនៃការបង្រៀនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ យើងអាចរៀនមិនធ្វើអ្វីដែលថ្មីសម្រាប់ខ្លួនយើងលើសពីនេះ ឬដើម្បីទទួលយកអ្វី ដែលបានសមគំនិតដោយអ្នកដទៃ ។ ដូច្នេះ វាជាហេតុផលដ៏ល្អដែលព្រះវរបិតា ដោយអង្គឯកបានតែងតាំងបុត្រាជាគ្រូរបស់យើង ដោយបង្គាប់ឱ្យគាត់ស្តាប់ មិនមែនមនុស្សណាម្នាក់ឡើយ ។ គាត់ពិតជាមានពាក្យពីរបីម៉ាត់បានសរសើរព្រះ គ្រីស្ទជាគ្រូរបស់យើង នៅពេលគាត់និយាយថា “ស្តាប់ទ្រង់” [ម៉ាថាយ. ១៧:៥] ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងពាក្យទាំងនេះ មានទម្ងន់ និងកម្លាំងច្រើនជាងពាក្យធម្មតា ។ ព្រោះវាប្រៀបបាននឹងការដឹកនាំយើងឱ្យឆ្ងាយពីគោលលទ្ធិទាំងអស់របស់មនុស្ស គាត់គួរតែនាំយើងទៅរកកូនប្រុសរបស់គាត់តែម្នាក់ឯង ។ ស្នើឱ្យយើងស្វែងរក ការបង្រៀនទាំងអស់អំពីសេចក្តីសង្គ្រោះពីទ្រង់តែម្នាក់ឯង ។ ពីងផ្នែកលើគាត់ ជាប់នឹងគាត់និយាយឱ្យខ្លី (ដូចពាក្យខ្លួនឯងនិយាយ) ស្តាប់សំឡេងរបស់គាត់តែ ម្នាក់ឯង ។ ហើយតើឥឡូវនេះ យើងគួរតែរំពឹង ឬសង្ឃឹមពីមនុស្សបែបណា នៅពេលដែលព្រះបន្ទូលនៃជីវិតបានលាតត្រដាងយ៉ាងស្ម័គ្រស្មាល និងបើកចំហ ចំពោះយើង? ប៉ុន្តែមាត់របស់មនុស្សទាំងអស់គួរត្រូវបានបិទ នៅពេលដែលទ្រង់ បានមានព្រះបន្ទូលហើយ ដែលព្រះវរបិតាស្តីសព្វព្រះទ័យនឹងលាក់ទុកនូវទ្រព្យ សម្បត្តិទាំងអស់នៃចំណេះដឹង និងប្រាជ្ញាដើម្បីលាក់ខ្លួន [កូឡូស.២:៣] ហើយ ពិតជាបាននិយាយដូចជាមានប្រយោជន៍ដល់ប្រាជ្ញារបស់ព្រះ (យ៉ូហាន ១៩: ២៣) និងព្រះមេស៊ី ដែលការបើកសម្តែងនៃគ្រប់ទាំងអស់ត្រូវបានរង់ចាំ [យ៉ូ ហាន ៤:២៥] នោះ គឺបន្ទាប់ពីទ្រង់នោះ មិនបានទុកអ្វីអោយអ្នកដទៃនិយាយ នោះទេ ។

8. ពួកសាវ័កត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យបង្រៀនពីអ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទបានបង្ហាត់

សូមឲ្យនេះជាគោលការណ៍ដ៏ម៉ឺងម៉ាត់ ៖ គ្មានពាក្យណាផ្សេងទៀតដែលនឹងត្រូវធ្វើឡើងជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយផ្តល់កន្លែងបែបនេះនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ជាងអ្វីដែលមាននៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យ និងពួកហោរាជាមុនសិន បន្ទាប់មកនៅក្នុងសំណេររបស់ពួកសាវ័ក ។ ហើយវិធីតែមួយគត់ដែលអនុញ្ញាតក្នុងការបង្រៀននៅក្នុងក្រុមជំនុំ គឺតាមវេជ្ជបញ្ជា និងស្តង់ដារនៃព្រះបន្ទូល ។ យើងក៏សន្និដ្ឋានថា វត្ថុតែមួយគត់ដែលបានប្រទានដល់សាវ័ក គឺរបស់ដែលហោរាមានពីបុរាណ ។ ពួកគេត្រូវពន្យល់បទគម្ពីរពីបុរាណ ហើយបង្ហាញថាអ្វីដែលត្រូវបានបង្រៀននៅទីនោះបានសម្រេចក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនបានធ្វើការនេះទេ លើកលែងតែមកពីព្រះអម្ចាស់ ពោលគឺដោយមានវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាមុនគេក្នុងវិធានការជាក់លាក់មួយដែលកំណត់ពាក្យ ។ ដោយសារលក្ខខណ្ឌនេះ ព្រះគ្រីស្ទបានកំណត់ទូទៅរបស់ពួកគេ នៅពេលដែលទ្រង់បានបង្គាប់ពួកគេឲ្យទៅ ហើយមិនបង្រៀនពីអ្វីដែលពួកគេបានប្រឌិតដោយមិនគិតនោះទេ គឺជាគ្រប់ទាំងការដែលទ្រង់បានបង្គាប់ពួកគេ [ម៉ាថាយ ២៨:១៩-២០] ។ ហើយគ្មានអ្វីអាចនិយាយបានច្បាស់ជាងអ្វីដែលគាត់និយាយនៅកន្លែងផ្សេងទៀតឡើយ ៖ «ប៉ុន្តែអ្នកមិនត្រូវហៅថាជាគ្រូបង្រៀនទេ ព្រោះអ្នកមានត្រូវតែមួយ... ។ ព្រះគ្រីស្ទ» [ម៉ាថាយ ២៣:៨, ១០] បន្ទាប់មក ដើម្បីដោះស្រាយរឿងនេះឲ្យស៊ីជម្រៅទៅលើចិត្តរបស់ពួកគេ គាត់និយាយម្តងទៀតពីរដងនៅកន្លែងដដែល [ម៉ាថាយ ។ ២៣:៩-១០] ។ ហើយដោយសារតែភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេ ពួកគេមិនអាចចាប់បាននូវអ្វីដែលពួកគេបានឮ និងបានរៀនចេញពីបបួរមាត់របស់លោកម្ចាស់ នោះព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិតត្រូវបានសន្យាចំពោះពួកគេ ដើម្បីដឹកនាំពួកគេទៅក្នុងការយល់ដឹងពិតអំពីគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់ [យ៉ូហាន ១៦:១៣] ។ ចំពោះការរឹតត្បិត

នោះត្រូវកត់សម្គាល់ដោយប្រុងប្រយ័ត្នក្នុងការដែលគាត់ប្រគល់ភារកិច្ចដល់ព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធនូវកិច្ចការដែលគាត់បានបង្រៀនពីមុនមកតាមមាត់ [យ៉ូហាន
១៤:២៦] ។

**១. សូម្បីតែសាវ័កក៏មិនមានសេរីភាពក្នុងការទៅហួសពីពាក្យ ៖ តិចជាងអ្នក
ស្នងរបស់ពួកគេ ។**

ដូច្នេះហើយ ពេត្រុសដែលត្រូវបានគ្រូបង្រៀនយ៉ាងល្អអំពីចំនួនដែលគាត់គួរធ្វើ
មិនទុកអ្វីផ្សេងសម្រាប់ខ្លួនគាត់ឬអ្នកដទៃឡើយ លើកលែងតែការចែកចាយគោល
លទ្ធិដូចដែលព្រះបានប្រគល់ចុះមកដោយ « ទុកឲ្យអ្នកណានិយាយចុះ » គាត់
និយាយថា « និយាយតែប៉ុណ្ណោះ » ។ ព្រះបន្ទូលនៃព្រះ” [ពេត្រុសទី១ ៤:១១]
ពោលគឺមិនស្ទាក់ស្ទើរ និងញាប់ញ័រដូចមនសិការអាក្រក់ត្រូវបានគេទម្លាប់
និយាយ ប៉ុន្តែដោយបញ្ជាដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ។ តើនេះជាអ្វី ប៉ុន្តែដើម្បីបដិសេធការច្នៃ
ប្រឌិតទាំងអស់នៃចិត្តមនុស្ស (ពីខួរក្បាលអ្វីក៏ដោយដែលពួកគេបានចេញ)
ដើម្បីឱ្យព្រះបន្ទូលដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះអាចត្រូវបានបង្រៀន និងរៀននៅក្នុងក្រុម
ជំនុំរបស់អ្នកជឿ? តើអ្វីទៅជាការដកចេញនូវពិធីបរិសុទ្ធ ឬជាការបង្កើតរបស់
មនុស្សទាំងអស់ (មិនថាឋានៈអ្វីក៏ដោយ) ដើម្បីឱ្យក្រឹត្យរបស់ព្រះតែមួយអាច
នៅជាធរមាន? ទាំងនេះគឺជាខាងវិញ្ញាណ អាវុធដែលមានឬទ្ធានុភាពមកពីព្រះ
ដើម្បីវាយកម្ទេចបន្ទាយ ។ ដោយពួកគេ ទាហានដ៏ស្មោះត្រង់របស់ព្រះ «
បំផ្លាញគន្លង និងគ្រប់កម្ពស់ដែលងើបឡើងប្រឆាំងនឹងការស្គាល់ព្រះ ហើយចាប់
គ្រប់គំនិតទាំងអស់ឲ្យធ្វើជាឈ្លើយ ដើម្បីស្តាប់បង្គាប់ព្រះគ្រីស្ទ» [២កូរិនថូស
១០:៤-៥] ដូច្នេះហើយគឺជាអំណាចអធិបតេយ្យដែលត្រួតង្វាលនៃពួកជំនុំត្រូវបាន
គេហៅតាមឈ្មោះណាក៏ដោយ គួរតែត្រូវបានប្រទានឲ្យ ។ នោះគឺថាពួកគេអាច

នឹងហ៊ានធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ៖ អាចបង្ខំគ្រប់អំណាចនៃ
លោកិយ សិរីល្អ ប្រាជ្ញា និងភាពតម្កើងឡើងដើម្បីទទួលយក និងគោរពតាម
ព្រះចេស្ដារបស់ទ្រង់ ។ គាំទ្រដោយអំណាចរបស់គាត់ អាចបញ្ជាទាំងអស់ពីខ្ពស់
បំផុតរហូតដល់ចុងក្រោយ ។ អាចសង់គ្រួសាររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយទម្លាក់សាតាំង
។ អាចចិញ្ចឹមចៀម ហើយបណ្តេញចចកចេញ ។ អាចណែនាំ និង
ដាស់តឿនអ្នកដែលអាចបង្រៀនបាន អាចចោទប្រកាន់ ស៊ីបន្នោស និងប
ង្ក្រាបពួកបះបោរ និងរឹងរូស ។ ទីបំផុត ប្រសិនបើចាំបាច់ អាចបាញ់
ផ្នែកបន្ទោរ និងផ្នែកបន្ទោរ ។ ប៉ុន្តែ ចូរធ្វើគ្រប់យ៉ាងតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។
ប៉ុន្តែនេះដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយ គឺជាភាពខុសគ្នារវាងសាវ័ក និងអ្នកស្នង
តំណែងរបស់ពួកគេ ៖ ពីមុនគឺជាអ្នកប្រាជ្ញពិតប្រាកដ និងពិតប្រាកដនៃព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយដូច្នេះការសរសេររបស់ពួកគេត្រូវបានចាត់ទុកថាជាព្រះ
បន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែមុខងារតែមួយគត់របស់អ្នកដទៃគឺបង្រៀនពីអ្វីដែលត្រូវ
បានផ្តល់ឱ្យ និងបិទត្រានៅក្នុងបទគម្ពីរបរិសុទ្ធ ។ ដូច្នេះហើយ យើងបង្រៀនថា
ឥឡូវនេះ អ្នកបម្រើដ៏ស្មោះត្រង់មិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យបង្កើតគោលលទ្ធិថ្មីណា
មួយឡើយ ប៉ុន្តែថាពួកគេគ្រាន់តែប្រកាន់ខ្ជាប់នូវគោលលទ្ធិនោះ ដែលព្រះបាន
ចុះចូលមនុស្សទាំងអស់ដោយគ្មានករណីលើកលែង ។ នៅពេលខ្ញុំនិយាយនេះ ខ្ញុំ
ចង់បង្ហាញពីអ្វីដែលត្រូវបានអនុញ្ញាតមិនត្រឹមតែចំពោះបុរសម្នាក់ៗប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែចំពោះក្រុមជំនុំទាំងមូលផងដែរ ។ តាមការព្រួយបារម្ភរបស់បុរសម្នាក់ៗ
ដោយព្រះអម្ចាស់ ប៉ុលប្រាកដជាត្រូវបានតែងតាំងជាសាវ័កនៅក្រុងកូរិនថូស
ប៉ុន្តែគាត់បដិសេធថាគាត់មិនមានអំណាចលើជំនឿរបស់ពួកគេ [២ កូរិនថូស
១:២៤] ។ ឥឡូវនេះ តើអ្នកណាហ៊ានទាមទារអំណាចដែលប៉ុលបញ្ជាក់ថាមិន

មែនជាប់រស់គាត់? ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់បានទទួលស្គាល់អាជ្ញាប័ណ្ណបែបនេះដើម្បី
 បង្រៀនថាអ្នកគង្វាលអាចតម្រូវឱ្យបុរសចុះឈ្មោះដោយសេចក្តីជំនឿដោយគ្មាន
 សំណួរចំពោះអ្វីៗទាំងអស់ដែលគាត់អាចបង្រៀនគាត់នឹងមិនដែលបានទាក់ទង
 ជាមួយកូរិនថូសដូចគ្នាទាំងនេះនូវបទប្បញ្ញត្តិដែលនៅពេលដែលព្យាករណ៍វិជ្ជាជីវៈ
 នាក់និយាយ "អនុញ្ញាតឱ្យ អ្នកផ្សេងទៀតរើសអើង ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើមានវិវរ
 ណៈដល់អ្នកដែលអង្គុយក្បែរនោះ ចូរឱ្យអ្នកទីមួយនៅស្ងៀមទៅ» [កូរិនថូសទី១.
 ១៤:២៩-៣០] ។ ហេតុនេះហើយបានជាគាត់មិនទុកចិត្តនរណាម្នាក់ឡើយ ហើយ
 បានចុះចូលនូវសិទ្ធិអំណាចរបស់មនុស្សទាំងអស់ក្នុងកាត់ទោសតាមព្រះបន្ទូល
 របស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែនរណាម្នាក់នឹងនិយាយថា សម្រាប់ក្រុមជំនុំសកល ករណីនេះ
 គឺខុសគ្នា ។ មេនឹងឆ្លើយថា ប៉ុលក៏ប្រមើលមើលការសង្ស័យនេះក្នុងវត្តមានទៀត
 ដែរ ពេលគាត់និយាយថា៖ «សេចក្តីជំនឿកើតចេញពីអ្វីដែលបានឮ ប៉ុន្តែអ្វី
 ដែលបានឮមកពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ» [រ៉ូម. ១០:១៧] ។ មែនហើយ
 ប្រសិនបើសេចក្តីជំនឿពីផ្នែកលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះតែមួយគត់ ប្រសិនបើវាអនុ
 វត្តចំពោះវា ហើយដាក់នៅក្នុងវាតែម្នាក់ឯង តើកន្លែងណាដែលនៅសេសសល់
 សម្រាប់ព្រះបន្ទូលនៃពិភពលោកទាំងមូល? ហើយអ្នកណាដែលដឹងច្បាស់ថា
 ជំនឿជាអ្វី មិនអាចសង្ស័យនៅទីនេះបានទេ ។ សម្រាប់សេចក្តីជំនឿគួរតែត្រូវ
 បានគាំទ្រដោយភាពរឹងប៉ឹងដូចជាដើម្បីឈរដោយឥតមានសណ្តាប់ធ្នាប់និងមិន
 អាក់អន់ប្រឆាំងនឹងសាតាំងនិងឧបករណ៍ទាំងអស់នៃនរកនិងពិភពលោកទាំងមូ
 ល ។ យើងនឹងរកឃើញភាពរឹងមាំនេះតែក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ។
 បន្ទាប់មក នេះគឺជាច្បាប់សកលមួយដែលយើងគួរតែស្តាប់៖ ព្រះដកមនុស្ស
 ចេញពីសមត្ថភាពដើម្បីដាក់ចេញនូវគោលលទ្ធិថ្មី ដើម្បីឱ្យទ្រង់តែម្នាក់គត់អាច

ធ្វើជាគ្រួសារលាបសំយើងក្នុងគោលលទ្ធិខាងវិញ្ញាណ ដូចដែលទ្រង់តែម្នាក់ឯងគឺ ពិត [រ៉ូម. ៣:៤] ដែលមិនអាចកុហក ឬបោកបញ្ឆោតបាន ។ ច្បាប់នេះពាក់ព័ន្ធនឹងក្រុមជំនុំទាំងមូលចំពោះអ្នកជឿម្នាក់ៗ ។

(ការបដិសេធការអះអាងអំពីភាពខុសឆ្គងខាងគោលលទ្ធិ ក្រៅពីព្រះបន្ទូល 10-16)

10. ការទាមទាររបស់រ៉ូម៉ាំង

ប៉ុន្តែឧបមាថាយើងប្រៀបធៀបអំណាចនៃក្រុមជំនុំដែលយើងបាននិយាយជាមួយ នឹងអំណាចនោះ ដែលពួកអ្នកខាងវិញ្ញាណទាំងនោះដែលបានហៅខ្លួនឯងថាជាប៊ីស្សុព និងបុព្វជិត ឬសាសនាបានសរសើរខ្លួនឯងឥឡូវនេះសម្រាប់សតវត្សខ្លះ ក្នុងចំណោមប្រជាជននៃព្រះ ។ កិច្ចព្រមព្រៀងរបស់ពួកគេនឹងមិនប្រសើរជាង ការដែលព្រះគ្រីស្ទនឹង Belial [កូរិនថូសទី២. ៦:១៥] ។ វាមិនមែនជាគោល បំណងរបស់ខ្ញុំនៅទីនេះដើម្បីពន្យល់ពីរបៀប និងវិធីដែលមិនសក្តិសមដែលពួក គេបានប្រើអំពើហិង្សារបស់ពួកគេ ។ ខ្ញុំនឹងសំដៅលើការបង្រៀនរបស់ពួកគេ ប៉ុណ្ណោះ ដែលសព្វថ្ងៃនេះពួកគេការពារជាមុនដោយការសរសេរ បន្ទាប់មក ដោយដាវ និងភ្លើង ។ ពួកគេយល់ឃើញថា ក្រុមប្រឹក្សាសកល គឺជារូបភាព ពិតនៃព្រះវិហារ ។ ដោយបានទទួលយកគោលការណ៍នេះ ពួកគេបច្ចុប្បន្ន សន្និដ្ឋានដោយមិនស្ទាក់ស្ទើរថា ក្រុមប្រឹក្សាទាំងនេះត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធដោយផ្ទាល់ ដូច្នេះហើយមិនអាចមានកំហុសបានឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ចាប់តាំងពីបុរសទាំងនេះគ្រប់គ្រង និងសូម្បីតែបង្កើតក្រុមប្រឹក្សា ពួកគេពិតជា ទាមទារដោយខ្លួនឯងនូវអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលពួកគេជំទាស់នឹងក្រុមប្រឹក្សា ។ ហេតុ

ដូច្នេះហើយ ពួកគេនឹងមានជំនឿរបស់យើងឈរលើការសម្រេចចិត្តរបស់ពួកគេ ៖
 ដូច្នេះអ្វីដែលពួកគេបានកំណត់នៅខាងណាមួយអាចតាំងចិត្តបានយ៉ាងរឹងមាំនៅ
 ក្នុងគំនិតរបស់យើង ហើយដូច្នេះថាអ្វីដែលពួកគេបានយល់ព្រមអាចត្រូវបាន
 យល់ព្រមដោយយើងលើសពីសំណួរ ឬអ្វីដែលពួកគេ បានថ្កោលទោសក៏អាច
 ចាត់ទុកថាជាការថ្កោលទោសផងដែរ ។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ ដោយមើលងាយព្រះ
 បន្ទូលរបស់ព្រះ ពួកគេបានបង្កើតច្បាប់ចម្លងតាមបំណងរបស់ពួកគេ ដែល
 ស្របតាមច្បាប់នេះ ក្រោយមកពួកគេតម្រូវឱ្យចុះឈ្មោះជាអត្ថបទនៃសេចក្តីជំនឿ
 នៅ ។ ដ្បិតគេមិនរាប់មនុស្សម្នាក់ជាគ្រីស្ទានទេ លុះត្រាតែគាត់យល់ព្រមយ៉ាង
 ម៉ឺងម៉ាត់ចំពោះទង្វើរបស់ខ្លួនទាំងអស់ ទោះជាបញ្ជាក់ឬអវិជ្ជមានក្តីប្រសិនបើមិន
 មានជំនឿជាក់លាក់ ឬយ៉ាងហោចណាស់ដោយបង្កប់ន័យ ។ សម្រាប់ក្រុមជំនុំ
 មានអំណាចក្នុងការបង្កើតអត្ថបទថ្មីនៃសេចក្តីជំនឿ ។

**11. វត្តមានរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងក្រុមជំនុំរបស់ព្រះមិនលុបចោលចំណងព្រះ
 បន្ទូលនោះទេ ។**

ជាដំបូង សូមឲ្យយើងស្តាប់ដោយអំណះអំណាងដែលពួកគេបញ្ជាក់ថា សិទ្ធិ
 អំណាចនេះត្រូវបានប្រគល់ឱ្យក្រុមជំនុំ ។ បន្ទាប់មក យើងនឹងឃើញថាតើពួក
 គេត្រូវជួយប៉ុន្មាន ដោយអ្វីដែលទាមទារអំពីក្រុមជំនុំ ។ ពួកគេនិយាយថា ក្រុម
 ជំនុំមានការសន្យាដ៏អស្ចារ្យ ដែលមិនដែលត្រូវបោះបង់ចោលដោយព្រះគ្រីស្ទ
 ដែលជាប្តីប្រពន្ធរបស់នាង ប៉ុន្តែត្រូវបានដឹកនាំដោយវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ទៅក្នុង
 សេចក្តីពិតទាំងអស់ [យ៉ូហាន ១៦:១៣] ។ ប៉ុន្តែតាមការសន្យា ពួកគេតែងតែ
 ចោទប្រកាន់ថា មនុស្សជាច្រើនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យច្រើនដូចទៅនឹងអ្នកជឿម្នាក់ៗ
 ចំពោះក្រុមជំនុំទាំងមូល ។ ត្បិតទោះជាព្រះអម្ចាស់កំពុងមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់

សាក៏ដបំពីរនាក់នៅពេលទ្រង់មានបន្ទូលថា «មើលចុះ ខ្ញុំនៅជាមួយនឹងអ្នក
រហូតដល់ទីបញ្ចប់នៃយុគសម័យ» [ម៉ាថាយ ២៨:២០] "ខ្ញុំនឹងអធិស្ឋានដល់
ព្រះវរបិតា ហើយទ្រង់នឹងប្រទានឱ្យអ្នកនូវអ្នកតស៊ូមតិមួយផ្សេងទៀត ... សូម្បី
តែវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិត" [យ៉ូហាន ១៤:១៦-១៧] គាត់បានសន្យាថាវាមិនត្រឹម
តែចំពោះពួកដបំពីរនាក់រួមគ្នាប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងចំពោះពួកគេម្នាក់ៗផងដែរ
ចំពោះអ្នកកាន់តាមផ្សេងទៀត មិនថាអ្នកដែលគាត់បានទទួលរួចហើយ ឬអ្នក
ដែលនឹងត្រូវបន្ថែមបន្ទាប់មក ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេបកស្រាយការសន្យា
បែបនេះ ពោរពេញទៅដោយការល្អងចិត្តដ៏អស្ចារ្យ ហាក់បីដូចជាមិនត្រូវបានផ្តល់
ឱ្យដល់គ្រិស្តបរិស័ទម្នាក់ៗ ក្រៅពីក្រុមជំនុំទាំងមូល តើពួកគេធ្វើអ្វីក្រៅពីដក
ទំនុកចិត្តពីគ្រិស្តបរិស័ទទាំងអស់ ដែលគួរតែមកពីប្រភពនេះទៅ ធ្វើឱ្យពួកគេ
ពេញចិត្ត? ខ្ញុំមិននិយាយនៅទីនេះថា ការប្រកបរបស់អ្នកជឿទាំងមូល ដែល
បានផ្គត់ផ្គង់ដោយអំណោយដ៏សម្បូរបែបជាច្រើន មិនត្រូវបានផ្តល់ដោយទ្រព្យស
ម្បត្តិដ៏ពេញលេញ និងសម្បូរបែបនៃប្រាជ្ញាជាងម្នាក់ៗដោយឡែកពីគ្នានោះទេ ។
ខ្ញុំក៏មិនមានន័យថា នេះត្រូវបានគេនិយាយដូចគ្នាចំពោះអ្នកជឿ ហាក់ដូចជា
មនុស្សទាំងអស់ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យស្មើគ្នាដោយស្មារតីនៃការយល់ដឹង និងការណែនាំ
[អេសាយ ១១:២] ។ ប៉ុន្តែ យើងមិនត្រូវអនុញ្ញាតឱ្យខ្មាំងសត្រូវរបស់ព្រះគ្រិស្ត
បង្វែរបទគម្ពីរទៅជាអត្ថន័យក្រៅច្បាប់ ដើម្បីការពារករណីអាក្រក់របស់ពួកគេឡើ
យ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ឆ្លងកាត់រឿងនេះ ខ្ញុំគ្រាន់តែទទួលស្គាល់នូវអ្វីដែល
ជាការពិត ៖ ថាព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយប្រជាជនរបស់ទ្រង់ ហើយគ្រប់គ្រង
ពួកគេដោយវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ។ ខ្ញុំសារភាពថាវិញ្ញាណនេះមិនមែនជាវិញ្ញាណ
នៃកំហុស អវិជ្ជា ភាពមិនពិត ឬភាពងងឹតទេ ។ ប៉ុន្តែប្រាកដណាស់នូវវិវរណៈ

សេចក្តីពិតប្រកបដោយប្រាជ្ញា និងពន្លឺ ដែលពួកគេអាចនឹងរៀនដោយមិនបោក
 បញ្ឆោតនូវអ្វីដែលបានប្រទានមកពួកគេ [កូរិនថូសទី១ ២:១២]; នោះគឺ « អ្វី
 ទៅជាសេចក្តីសង្ឃឹមនៃការហៅរបស់ពួកគេ និងអ្វីដែលជាទ្រព្យសម្បត្តិនៃសិរីល្អ
 នៃមរតកដ៏ទេវភាពនៅក្នុងពួកបរិសុទ្ធ » [អេភេសូ. ១:១៨] ។ ប៉ុន្តែអ្នកជឿ
 សូម្បីតែអ្នកដែលបានទទួលអំណោយដ៏អស្ចារ្យជាងអ្វីផ្សេងទៀតក្នុងសាច់ឈាម
 នេះទទួលបានតែផ្លែដំបូងនិងរសជាតិខ្លះនៃវិញ្ញាណរបស់គាត់ [រ៉ូម. ៨:២៣] ។
 អាស្រ័យហេតុនេះ ការដឹងពីភាពទន់ខ្សោយរបស់ខ្លួន គ្មានអ្វីល្អជាងសម្រាប់ពួក
 គេឡើយ គឺត្រូវរក្សាខ្លួនដោយប្រយ័ត្នប្រយោជន៍ក្នុងដែនកំណត់នៃព្រះបន្ទូលរបស់
 ព្រះ ក្រែងលោប្រសិនបើពួកគេរង្វេងឆ្ងាយតាមទំនាយរបស់ខ្លួន ពួកគេនឹងរង្វេង
 ចេញពីផ្លូវត្រឹមត្រូវ ទោះបី ពួកគេគ្មានវិញ្ញាណនោះទេ ដោយការបង្រៀនតែ
 មួយគត់នូវសេចក្តីពិតដែលញែកចេញពីការមិនពិត ។ សម្រាប់ទាំងអស់គ្នា
 សារភាពជាមួយប៉ូលថាពួកគេមិនទាន់បានទៅដល់គោលដៅ [ក្រីស៊ី. ៣:១២]
 ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេខិតខំឆ្ពោះទៅរកភាពរីកចម្រើនប្រចាំថ្ងៃ ច្រើនជាងពួក
 គេអ្នកពីភាពល្អឥតខ្ចោះ ។

12. ក្រុមជំនុំគឺមិនអាចខ្វះបាន

ប៉ុន្តែពួកគេនឹងជំទាស់ថា អ្វីក៏ដោយដែលត្រូវបានសន្មតដោយផ្នែកណាមួយនៃ
 ពួកបរិសុទ្ធណាមួយជាកម្មសិទ្ធិទាំងស្រុងរបស់ក្រុមជំនុំ ។ ទោះបីជានេះមានភាព
 ដូចគ្នានៃការពិតមួយចំនួនខ្ពុំបដិសេធថាវាជាការពិត ។ ពិតណាស់ ព្រះទ្រង់
 ចែកចាយអំណោយទាននៃវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ដល់សមាជិកម្នាក់ៗតាមរង្វាស់ [អេ
 ភេសូ. ៤:៧] ដូច្នេះ ពេលដែលអំណោយត្រូវបានផ្តល់ឲ្យជាទូទៅ រូបកាយ
 ទាំងមូលប្រហែលជាមិនខ្វះអ្វីដែលសំខាន់ឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួក

ជំនុំតែងតែនៅឆ្ងាយពីភាពល្អឥតខ្ចោះដែលសត្រូវរបស់យើងអ្នក ។ មិនមែនថា ព្រះវិហារមានលក្ខណៈទុក្ខិតពេកទេដែលមិនមានគ្រប់គ្រាន់ ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ ជ្រាបពីតម្រូវការរបស់វា ប៉ុន្តែ ដើម្បីរក្សាវាឱ្យស្ថិតស្ថេរក្នុងភាពរាបទាប និង សុភាពរាបសារបស់ព្រះ ទ្រង់មិនបានប្រទានឱ្យវាលើសពីអ្វីដែលគាត់ដឹងថាជា ការចាំបាច់នោះទេ ។ ខ្ញុំដឹងពីអ្វីដែលពួកគេតែងតែជំទាស់នៅទីនេះផងដែរ ៖ ថា ក្រុមជំនុំត្រូវបានសម្អាត «ដោយការលាងទឹកនៅក្នុងព្រះបន្ទូលនៃជីវិត ដើម្បីឲ្យ ក្លាយជា... ដោយគ្មានស្នាមប្រឡាក់ គឺគ្មានកន្លែងបន្ទោសបាន» [អេភេសូ. ៥: ២៦-២៧] ។ ដូច្នេះហើយបានជាកន្លែងផ្សេងទៀតហៅថា « តាំងពីក្មេងមក អ្នកបានស្គាល់បទកម្ពីរទាំងប៉ុន្មានដែលអាចនេនាំអោយនាក់មានប្រាជ្ញាដល់ទី សង្គ្រោះ » [ធីម៉ូថេទី២. ៣:១៥] ។

ប៉ុន្តែវគ្គមុននេះបង្រៀនពីអ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទធ្វើជារៀងរាល់ថ្ងៃនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ជា ជាងអ្វីដែលទ្រង់បានសម្រេចរួចហើយ ។ ប្រសិនបើទ្រង់បានញែកប្រជាជនទាំង អស់ជាបរិសុទ្ធជារៀងរាល់ថ្ងៃ សម្អាត និងដុសខាត់ពួកគេ ហើយជូតស្នាម ប្រឡាក់របស់ពួកគេ វាច្បាស់ណាស់ថាពួកគេនៅតែត្រូវបានបោះដោយពិការ ភាព និងចំណុចមួយចំនួន ហើយមានអ្វីមួយខ្វះខាតចំពោះការរាប់ជាបរិសុទ្ធ របស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែដើម្បីចាត់ទុកព្រះវិហារទាំងស្រុងរួចទៅហើយក្នុងគ្រប់ការ ទាំងអស់ជាបរិសុទ្ធ និងគ្មានកន្លែងណាដែលសមាជិកទាំងអស់ត្រូវបានគេប្រទះ ឃើញ ហើយមិនបរិសុទ្ធបន្តិចសោះ នេះជារឿងមិនសមហេតុផល និងល្ងង់! ដូច្នេះ វាជាការពិតដែលថាសាសនាចក្រត្រូវបានញែកជាបរិសុទ្ធដោយព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែមានតែការចាប់ផ្តើមនៃការរាប់ជាបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះដែលអាចមើលឃើញនៅទី នេះ ។ ទីបញ្ចប់ និងការបញ្ចប់ដ៏ល្អឥតខ្ចោះនឹងលេចមកនៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទ

ជាបរិសុទ្ធនៃបរិសុទ្ធ [ហេព្រើរ. ជំពូកទី ៩; ១០] ពិតជានិងឥតខ្ចោះបំពេញព្រះ
វិហារដោយភាពបរិសុទ្ធរបស់គាត់ ។ វាក៏ជាការពិតដែរ ដែលចំណុច និងស្នាម
ជ្រើវជ្រួញរបស់ព្រះវិហារត្រូវបានលុបចោល ប៉ុន្តែនេះគឺជាដំណើរការប្រចាំថ្ងៃ
រហូតដល់ព្រះគ្រីស្ទដោយការយាងមករបស់ទ្រង់បានលុបចោលនូវអ្វីដែលនៅ
សេសសល់ ។ ប្រសិនបើយើងទទួលយកការនេះ វានឹងចាំបាច់សម្រាប់ពួកយើង
ដើម្បីបញ្ជាក់ជាមួយនឹង Pelagians ថាភាពសុចរិតនៃអ្នកជឿត្រូវបានធ្វើឱ្យល្អ
ឥតខ្ចោះនៅក្នុងជីវិតនេះ ដូចគ្នានេះដែរជាមួយនឹង Cathari និង Donatists
ដើម្បីទប់ស្កាត់ភាពទន់ខ្សោយនៅក្នុងព្រះវិហារ ។ វគ្គផ្សេងទៀត ដូចដែលយើង
បានឃើញនៅកន្លែងផ្សេងទៀត មានអត្ថន័យខុសគ្នាទាំងស្រុងពីអ្វីដែលពួកគេធ្វើ
ពុត ។ ដ្បិតពេលប៉ុលបានណែនាំធីម៉ូថេ ហើយបានបង្ហាត់គាត់សម្រាប់តំណែង
ជាសង្ឃពិតប្រាកដ គាត់បាននិយាយថា គាត់បានធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីគាត់អាចដឹង
ពីរបៀបប្រព្រឹត្តនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ។ ហើយដើម្បីឲ្យគាត់មានចិត្តអាណិតអាសូរ
និងចិត្តខ្ពះខ្ពែងកាន់តែខ្លាំងឡើងចំពោះកិច្ចការនេះ ប៉ុលថាក្រុមជំនុំជា « សសរ
និងជានឹងផ្តល់របស់សេចក្តីពិត » [ធីម៉ូថេទី ១ ៣:១៥] ។ ប៉ុន្តែ តើ
ពាក្យទាំងនេះមានន័យអ្វីទៀតជាងថាសេចក្តីពិតរបស់ព្រះត្រូវបានរក្សាទុកក្នុង
ក្រុមជំនុំ នោះគឺដោយកិច្ចបម្រើផ្សាយ ? ឬដូចដែលគាត់បង្រៀននៅកន្លែង
ផ្សេងទៀតថា “ព្រះគ្រីស្ទបានប្រទាន... សាវ័ក...ត្រួតង្វាល និងត្រូវ” [អេភេសូ.
៤:១១] « ដើម្បីកុំឲ្យយើងរាល់គ្នាត្រូវបានខ្យល់នៃគោលលទ្ធិ ឬត្រូវបានបោក
បញ្ឆោតដោយមនុស្សទៀតហើយ » [ខ.១៤] ។ ផ្ទុយទៅវិញ បំភ្លឺ «ដោយ
ចំណេះពិតអំពីបុត្រនៃព្រះ យើងគួរតែជួបជុំគ្នាក្នុងសេចក្តីជំនឿតែមួយ » [ខ
.១៣] ។ ដូច្នេះ សេចក្តីពិតមិនរលត់ទៅក្នុងលោកទេ ប៉ុន្តែនៅតែមានសុវត្ថិភាព

ព្រោះមានព្រះវិហារជាអ្នកថែរក្សាដ៏ស្មោះត្រង់របស់ខ្លួន ដែលការងារ និងកិច្ចបម្រើនោះទ្រទ្រង់ ។ ហើយប្រសិនបើការឃុំឃាំងនេះស្ថិតនៅក្នុងការព្យាករណ៍ និងកិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនា វាកើតឡើងថាការរក្សាសេចក្តីពិតនេះទាំងស្រុង គឺអាស្រ័យទៅលើថាតើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានរក្សាទុកយ៉ាងស្មោះត្រង់ និងរក្សានៅក្នុងភាពបរិសុទ្ធ ។

13. ព្រះបន្ទូលនិងព្រះវិញ្ញាណជាកម្មសិទ្ធិរួមគ្នាដោយមិនអាចដាច់ពីគ្នា

ដើម្បីឱ្យអ្នកអានរបស់ខ្ញុំអាចយល់កាន់តែច្បាស់ពីចំណុចសំខាន់នៃសំណួរនេះ ខ្ញុំនឹងពន្យល់ជាពាក្យពីរបីអំពីអ្វីដែលសត្រូវរបស់យើងទាមទារ ហើយយើងប្រឆាំងនឹងពួកគេ ។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ពួកគេដែលថាក្រុមជំនុំមិនអាចមានកំហុសលើចំណុចនេះ ហើយនេះជារបៀបដែលពួកគេបកស្រាយ ដរាបណាក្រុមជំនុំត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ វាអាចដំណើរការដោយសុវត្ថិភាពដោយគ្មានពាក្យ ។ មិនថាទៅទីណាទេ វាអាចគិត ឬនិយាយបានតែអ្វីដែលពិតអាស្រ័យហេតុនេះ ប្រសិនបើវាគួរតែតាំងអ្វីលើសពី ឬក្រៅពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នោះត្រូវតែចាត់ទុកជាគ្មានអ្វីក្រៅពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។

ប្រសិនបើយើងផ្តល់ចំណុចទីមួយ ថាក្រុមជំនុំមិនអាចមានកំហុសក្នុងរឿងចាំបាច់ដើម្បីសេចក្តីសង្គ្រោះទេ នេះគឺជាអ្វីដែលយើងចង់មានន័យដោយវា ៖ សេចក្តីថ្លែងការណ៍គឺជាការពិត រហូតមកដល់ពេលនេះ ក្រុមជំនុំបានលះបង់ប្រាជ្ញាទាំងអស់របស់ខ្លួន អនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនត្រូវបានបង្រៀនដោយ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ តាមរយៈព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ នេះគឺជាការខុសគ្នា ។ គូប្រជែងរបស់យើងស្វែងរកសិទ្ធិអំណាចនៃក្រុមជំនុំនៅខាងក្រៅព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែយើងទទួលថាវា

ត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលនេះ ហើយមិនអនុញ្ញាតឱ្យត្រូវបានបំបែកចេញបាន ។ ហើយអ្វីដែលងឿងឆ្ងល់ថា តើកូនក្រមុំ និងសិស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវចុះចូលនឹងប្តី/ប្រពន្ធ និងត្រូវបស់នាង ដើម្បីឲ្យនាងយកចិត្តទុកដាក់ជានិច្ច និងប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះពាក្យរបស់ទ្រង់! នេះជាការរៀបចំផ្ទះដែលមានការគ្រប់គ្រងល្អ ប្រពន្ធគោរពតាមអំណាចរបស់ប្តី ។ នេះជាផែនការរបស់សាលាដែលមានរបៀបរៀបរយល្អដែលមានការបង្រៀនរបស់នាយកសាលាតែម្នាក់ឯង ។ ដោយហេតុផលនេះ ក្រុមជំនុំមិនគួរមានប្រាជ្ញាដោយខ្លួនឯង មិនគួរបង្កើតអ្វីដោយខ្លួនឯងឡើយ ប៉ុន្តែគួរតែកំណត់ដែនកំណត់នៃប្រាជ្ញារបស់ខ្លួន ដែលព្រះគ្រីស្ទបានបញ្ចប់ការនិយាយ ។

តាមរបៀបនេះ ក្រុមជំនុំនឹងមិនទុកចិត្តលើគំនិតទាំងអស់នៃហេតុផលរបស់ខ្លួន ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងរឿងទាំងនោះ ដែលពីងផ្អែកលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នោះក្រុមជំនុំនឹងមិនរើរវាយជាមួយនឹងការមិនទុកចិត្ត ឬមន្ទិលសង្ស័យណាមួយឡើយ ប៉ុន្តែនឹងស្តារឡើងវិញដោយការធានាដ៏អស្ចារ្យ និងស្ថិរភាព ។ ដូច្នេះ ការជឿជាក់លើភាពពេញលេញនៃការសន្យាដែលខ្លួនមាន នោះក្រុមជំនុំនឹងមានមធ្យោបាយដ៏ប្រសើរក្នុងការទ្រទ្រង់ជំនឿរបស់ខ្លួន ។ ដូច្នេះវានឹងមិនសង្ស័យថាវិញ្ញាណបរិសុទ្ធតែងតែនៅជាមួយវា ជាការណែនាំដ៏ល្អបំផុតរបស់វានៅក្នុងផ្លូវត្រូវ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលជាមួយគ្នានោះ វានឹងចងចាំនូវអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រើ ដើម្បីឲ្យយើងទទួលបានពីព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ។ « ព្រះវិញ្ញាណ » មានបន្ទូលថា « ដែលខ្ញុំនឹងចាត់ឲ្យមកពីព្រះវរបិតា » [យ៉ូហាន ១៦:៧] « នឹងនាំអ្នកទៅរកសេចក្តីពិតទាំងអស់ » [យ៉ូហាន ១៦:១៣] ។ តែពេលនេះ? ដោយសារព្រះមានបន្ទូលថាថា « វិញ្ញាណនឹងនឹកចាំពីការទាំងអស់ដែលខ្ញុំបានប្រាប់អ្នក

រាល់គ្នា» [យ៉ូហាន ១៤:២៦] ។ ដូច្នេះ លោកប្រកាសថា យើងនឹងមិនរំពឹងអ្វី
 ទៀតពីព្រះវិញ្ញាណរបស់លោក ជាងការដែលលោកនឹងបំភ្លឺគំនិតរបស់យើងឲ្យ
 យល់ឃើញពីសេចក្តីពិតនៃការបង្រៀនរបស់លោក ។ ដូច្នេះហើយ
 Chrysostom និយាយយ៉ាងច្បាស់បំផុតថា ៖ «មនុស្សជាច្រើនអ្នកអំពីព្រះវិញ្ញាណ
 បរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែអស់អ្នកដែលនិយាយគំនិតរបស់គេបានអះអាងថាទ្រង់មិនពិត ។
 ដូចដែលព្រះគ្រីស្ទបានថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ទ្រង់មិនបាននិយាយចេញពីខ្លួនគាត់
 [យ៉ូហាន ១២:៤៩; ១៤:១០] ដោយសារលោកបាននិយាយចេញពីក្រិក្យវិន័យ
 និងពួកហោរា [យ៉ូហាន ១២:៥០] ដូច្នេះ សូមកុំឲ្យយើងជឿនូវអ្វីដែលជំរុញឲ្យ
 ស្ថិតនៅក្រោមព្រះនាមនៃព្រះវិញ្ញាណក្រៅពីដំណឹងល្អឡើយ ។ ដ្បិតដូចជាព្រះគ្រី
 ស្ទជាអ្នកសម្រេចនៃក្រិក្យវិន័យ [រ៉ូម. ១០:៤] ហើយពួកហោរាក៏ដូចជាវិញ្ញាណ
 ដែលបានសម្រេចតាមដំណឹងល្អ» ។

ឥឡូវនេះ វាងាយស្រួលក្នុងការសន្និដ្ឋានថា តើពួកប្រឆាំងរបស់យើងប្រព្រឹត្តខុស
 យ៉ាងណា នៅពេលដែលពួកគេអួតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធតែមួយគត់ដើម្បីសរសើរ
 ដោយព្រះនាម គោលលទ្ធិចម្លែកខុសពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ខណៈដែលព្រះ
 វិញ្ញាណចង់ភ្ជាប់ជាមួយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយចំណងដែលមិនអាចរំលាយបាន
 ហើយព្រះគ្រីស្ទបានប្រកាសអំពីរឿងនេះ ។ នៅពេលដែលទ្រង់សន្យានឹង
 វិញ្ញាណនៃក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ ។ ប្រាកដណាស់ នេះគឺដូច្នេះ ។ ភាពអត់ធ្មត់
 នោះ ដែលព្រះអម្ចាស់ធ្លាប់បានបង្គាប់សម្រាប់ក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ [១ពេត្រុស ១:
 ១៣; ៤:៧; ៥:៨] គាត់សុខចិត្តរក្សាទុកជារឿងរហូត ។ ប៉ុន្តែ គាត់ហាមមិនឲ្យ
 បន្ថែមអ្វីទៅក្នុងពាក្យរបស់គាត់ ឬដកចេញពីវា [ចោទិយកថា. ៤:២; វិវរណៈ
 ២២:១៨-១៩] វាគឺជាក្រឹត្យដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបាននៃព្រះ និងនៃព្រះវិញ្ញាណ

បរិសុទ្ធ ដែលសត្រូវរបស់យើងកំពុងព្យាយាមបំបែកនៅពេលដែលពួកគេធ្វើពុត
ថាជាក្រុមជំនុំត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយវិញ្ញាណក្រៅពីព្រះបន្ទូល ។

14. ទំនៀមទំលាប់ក្រោមបទគម្ពីរ

នៅទីនេះពួកគេនិយាយម្តងទៀតថា ក្រុមជំនុំត្រូវការបន្ថែមរឿងខ្លះទៅក្នុងសំណេរ
របស់សាវ័ក ឬថាសាវ័កខ្លួនឯងក្រោយមកបានផ្គត់ផ្គង់យ៉ាងត្រឹមត្រូវតាមរយៈ
សំឡេងរស់នូវអ្វីដែលពួកគេមិនបានបង្រៀនយ៉ាងច្បាស់ ។ ជាការពិតណាស់
ព្រះគ្រីស្ទបានមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកសាវ័កថា «ខ្ញុំនៅមានសេចក្តីជាច្រើនទៀត
និងប្រាប់ដល់អ្នករាល់គ្នា តែឥឡូវនេះអ្នករាល់គ្នាពុំអាចទទួលបានទេ » [យ៉ូ
ហាន ១៦:១២] ។ ពួកគេពន្យល់ថា ទាំងនេះគឺជាក្រឹត្យដែលក្រៅពីបទគម្ពីរ
ត្រូវបានទទួលយកដោយការប្រើប្រាស់ និងទំនៀមទម្លាប់ប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែតើនេះ
ជាអ្វី? ខ្ញុំសូមសារភាពថា ពួកសិស្សនៅតែមិនបានបង្រៀន ហើយយប់ជ្រៅមិន
អាចបង្រៀនបាន នៅពេលពួកគេបានឮការនេះពីព្រះអម្ចាស់ ។ ប៉ុន្តែនៅពេល
ដែលពួកគេបានធ្វើតាមគោលនិមិត្តរបស់ពួកគេក្នុងការសរសេរ តើពួកគេថែមទាំង
ត្រូវបានរំខានដោយភាពល្ងង់ខ្លៅបែបនេះ ដែលក្រោយមកពួកគេត្រូវការដើម្បី
ផ្គត់ផ្គង់សំឡេងរស់នូវអ្វីដែលពួកគេបានលុបចោលពីការសរសេររបស់ពួកគេតាមរ
យៈកំហុសនៃភាពល្ងង់ខ្លៅឬ? ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើពួកគេត្រូវបានដឹកនាំទៅក្នុង
សេចក្តីពិតទាំងអស់ដោយព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិត [យ៉ូហាន ១៦:១៣] នៅ
ពេលពួកគេសរសេរឡើង តើអ្វីបានរារាំងពួកគេពីការឱបក្រសោប និងចាក
ចេញជាលាយលក្ខណ៍អក្សរជាចំណេះដឹងដ៏ល្អឥតខ្ចោះ និងច្បាស់លាស់នៃគោល
និមិត្តដ៏ល្អ ? ប៉ុន្តែមកឥឡូវនេះ ចូរយើងផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវអ្វីដែលពួកគេ
ស្វែងរក គ្រាន់តែអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេចង្អុលបង្ហាញពីអ្វីដែលគួរតែត្រូវបានបង្ហាញ

ក្រៅពីការសរសេរ ។ ប្រសិនបើពួកគេហ៊ានសាកល្បងវា ខ្ញុំនឹងប្រឆាំងនឹងពាក្យ
របស់ Augustine ពោលគឺ « នៅពេលព្រះអម្ចាស់មិនមានព្រះបន្ទូលថា តើ
នរណាក្នុងចំណោមយើងអាចនឹងនិយាយថា « របស់ទាំងនេះ ឬរបស់ទាំងនោះ
? ឬបើអ្នកណាហ៊ាននិយាយដូច្នេះ តើគាត់ផ្តល់ភស្តុតាងអ្វី » ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបាន
ជាខ្ញុំឈ្មោះប្រកែករឿងអ្វីដែលហួសហេតុ? សម្រាប់សិស្សសាលាគ្រប់រូបដឹងថា
នៅក្នុងសំណេររបស់ពួកសាវ័ក ដែលពួកសាវ័កទាំងនេះ ដូចបានរៀបរាប់រួចមក
ហើយ នោះមានផលផ្លែនៃវិវរណៈនោះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាដល់ពួកសាវ័
ក ។

15. ភាពផ្ទុយគ្នានៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យនៃក្រុមជំនុំ

អ្វីដែលពួកគេនិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទមិនបានធ្វើឲ្យហួសពីការទាស់ទែងគ្នានឹងអ្វី
ដែលពួកជំនុំបង្រៀននិងក្រឹត្យក្រមនោះទេ នៅពេលដែលទ្រង់បង្គាប់យើងឲ្យ
ចាត់ទុកថាជាសាសន៍ដទៃ និងជាអ្នកយកពន្ធអ្នកណាដែលហ៊ានប្រឆាំងនឹង [ម៉ា
ថាយ. ១៨:១៧] ទីមួយ ព្រះគ្រីស្ទមិននិយាយអំពីគោលលទ្ធិនោះទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់
តែអះអាងពីសិទ្ធិអំណាចនៃក្រុមជំនុំក្នុងការកែតម្រូវអំពីអាក្រក់ ដើម្បីកុំឱ្យអ្នក
ដែលត្រូវបានដាស់តឿន ឬស្តីបន្ទោស មិនអាចប្រឆាំងនឹងការកាត់ទោស ។
ប៉ុន្តែឆ្លងផុតចំណុចនេះ វាពិតជាងឿ្រងឆ្ងល់ណាស់ ដែលជនអៀនខ្មាស់ទាំងនេះ
ហ៊ានបណ្តោយខ្លួនឱ្យរង្វេងលើចំណុចនេះ ។ តើការសន្និដ្ឋានចុងក្រោយរបស់ពួក
គេនឹងទៅជាយ៉ាងណា លើកលែងតែអ្នកដែលមិនត្រូវមើលងាយការមូលមតិគ្នា
នៃក្រុមជំនុំ ដែលស្ថិតនៅលើការពិតនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះតែប៉ុណ្ណោះ? ពួកគេ
ត្រូវតែស្តាប់ក្រុមជំនុំ ។ តើអ្នកណាបដិសេធរឿងនេះ? មូលហេតុគឺថាក្រុមជំនុំ
មិនប្រកាសចេញពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ទេ ។ ប្រសិនបើពួកគេត្រូវការអ្វី

បន្ថែមទៀត សូមប្រាប់ពួកគេថា ពាក្យទាំងនេះរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនអាចជួយពួកគេបានទេ ។ ហើយខ្ញុំមិនគួរមើលទៅដូចជាឈ្មោះគ្នាខ្លាំងពេកទេ ពីព្រោះខ្ញុំទទួលបានយ៉ាងខ្លាំងថាសាសនាចក្រមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យបង្កើតគោលលទ្ធិថ្មីណាមួយនោះទេ ពោលគឺបង្រៀន ហើយដាក់ចេញជាការអធិប្បាយអ្វីដែលច្រើនជាងព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្តែងក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ទៅទៀត ។ សម្រាប់បុរសដែលមានប្រាជ្ញាយល់ឃើញថា វាជាគ្រោះថ្នាក់យ៉ាងណាប្រសិនបើបុរសធ្លាប់ត្រូវបានផ្តល់សិទ្ធិអំណាចបែបនេះ ។ ពួកគេក៏ឃើញផងដែរនូវរបៀបដែលបង្អួចដ៏អស្ចារ្យមួយត្រូវបានបើកទៅកាន់យ៉ាងច្បាស់ និង បន្ទោស នៃគ្មានការប្រន័យប្រសិនបើយើងនិយាយថាអ្វីដែលមនុស្សបានសម្រេចចិត្តគឺត្រូវបានយកជាទំនាយក្នុងចំណោមពួកគ្រីស្ទាន ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់មានបន្ទូលស្របតាមពេលវេលារបស់ទ្រង់ ផ្តល់ភាពខុសគ្នានេះដល់ក្រុមប្រឹក្សាជំនុំជំរះ [ម៉ាថាយ ៥: ២២] ដើម្បីឱ្យពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ក្រោយមករៀនគោរពដល់ការប្រជុំដ៏ពិសិដ្ឋនៃក្រុមជំនុំ ។ ក្នុងករណីនោះ ទីក្រុង និងភូមិនីមួយៗនឹងមានសេរីភាពស្មើគ្នាក្នុងការរកលុយកាក់ ។

16. ភាពទន់ខ្សោយនៃគំរូរបស់គូប្រជែងរបស់យើង

ឧទាហរណ៍ដែលគូប្រជែងរបស់យើងប្រើបានជួយពួកគេមិនបានបន្តិច ។ ពួកគេនិយាយថា ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់ទារក បានកើតឡើងមិនច្រើនទេ ពីអាណត្តិច្បាស់លាស់នៃបទគម្ពីរ ដូចជាក្រឹត្យរបស់ពួកជំនុំ ។ ប៉ុន្តែវានឹងក្លាយជាទីជម្រកដ៏ក្រខ្វះតំបំផុត ប្រសិនបើគ្មានការការពារពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់ទារកនោះទេ យើងត្រូវបានគេបង្ខំឱ្យរៀនសូត្រទៅកាន់អំណាចនៃក្រុមជំនុំតែមួយ! ប៉ុន្តែ កន្លែងផ្សេងទៀតនឹងត្រូវបានបង្ហាញគ្រប់គ្រាន់ថាការពិតគឺនៅ

ឆ្ងាយបើមិនដូច្នេះទេ ។ ដូចគ្នាដែរ វត្ថុដែលគេរកមិនឃើញក្នុងបទគម្ពីរអ្វីដែល
ត្រូវបានប្រកាសនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សារ គឺថាព្រះរាជបុត្រាជាអ្នករួមចំណែកជាមួយ
នឹងព្រះវរបិតា ។ ក្នុងរឿងនេះ ពួកគេធ្វើអំពើអយុត្តិធម៌យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរដល់ឪពុក
ដូចជាពួកគេបានថ្កោលទោស ដោយឥតមូលដ្ឋាន ពីព្រោះគាត់នឹងមិនស្បថនឹង
ពាក្យរបស់ពួកគេ ទោះបីជាគាត់បានប្រកាសការបង្រៀនទាំងមូលដែលមាននៅ
ក្នុងសំណេរទំនាយ និងសាវ័កក៏ដោយ ។ ពាក្យថា "ច្រើនសន្លឹកសន្លាប់" ខ្ញុំ
ទទួលស្គាល់ថា មិនមាននៅក្នុងបទគម្ពីរទេ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលវាត្រូវបាន
អះអាងជាញឹកញាប់នៅក្នុងបទគម្ពីរថាមានព្រះតែមួយ ហើយបន្ថែមទៀតនៅ
ពេលដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានហៅជាញឹកញាប់ថាជាព្រះដ៏ពិត និងអស់កល្បជានិច្ច
ជាព្រះមួយជាមួយនឹងព្រះវរបិតា—តើឪពុករបស់នីសេនធ្វើអ្វីទៀតនៅពេលដែល
ពួកគេប្រកាសអំពីខ្លឹមសារតែមួយ ប៉ុន្តែ គ្រាន់តែពន្យល់អត្ថន័យពិតនៃបទ
គម្ពីរ?

រៀបរាប់ថាវិធីមាំ បានធ្វើសេចក្តីថ្លែងការណ៍បឋមនេះនៅក្នុងសន្និបាតរបស់ពួក
គេ: "នៅក្នុងជម្លោះ" គាត់និយាយថា "លើបញ្ហាដ៏ទៃវាមានការបង្រៀនតាម
វេជ្ជបញ្ជារបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ សៀវភៅរបស់អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ និងពួកសា
វ័ក ជាមួយនឹងអក្ខរាវិរុទ្ធរបស់ហោរា បង្ហាញយើងយ៉ាងពេញលេញនូវឆន្ទៈដ៏ទៃវា
ភាព ។ ដូច្នេះហើយ ការបញ្ឈប់ការមិនចុះសម្រុងគ្នា ចូរយើងយកការពន្យល់
នៃសំណួរចេញពីពាក្យនៃវិញ្ញាណ» ។ នៅពេលនោះ គ្មានអ្នកណាប្រឆាំងនឹង
ការដាស់តឿនដ៏បរិសុទ្ធទាំងនេះឡើយ ។ គ្មាននរណាម្នាក់ជំទាស់នឹងការយល់
ឃើញដែលថា ព្រះវិហារអាចបន្ថែមអ្វីមួយដោយខ្លួនឯងបានទេ ។ ថាវិញ្ញាណ
មិនបានបើកសម្តែងរឿងទាំងអស់ដល់ពួកសាវ័ក ឬយ៉ាងហោចណាស់ក៏មិនបាន

ប្រាប់អ្នកស្នងរបស់ពួកគេដែរ ។ ឬរឿងបែបនេះ ។ ប្រសិនបើអ្វីដែលសត្រូវ
របស់យើងនឹងមានជាការពិត ទីមួយ បានធ្វើអំពើអាក្រក់ក្នុងការដកហូត
អំណាចរបស់ពួកជំនុំ ។ ទីពីរ ដោយសារគ្មានបីស្ស្តពណ៌ម្នាក់ក្រោកឡើងការពារ
វា ភាពស្ងៀមស្ងាត់របស់ពួកគេនេះជាការបំពានលើសេចក្តីជំនឿ ។ ហេតុនេះ
ហើយបានជាពួកគេក្បត់សិទ្ធិរបស់ពួកជំនុំ ។ ប៉ុន្តែចាប់តាំងពី Theodoret
រៀបរាប់ថាពួកគេមានឆន្ទៈទទួលយកនូវអ្វីដែលព្រះចៅអធិរាជបានថ្លែងនោះ វា
ប្រាកដណាស់ថា dogma ថ្មីនេះមិនត្រូវបានដឹងទាំងស្រុងនោះទេ ។

ជំពូកទី IX

ក្រុមប្រឹក្សា និងសិទ្ធិអំណាចរបស់ពួកគេ

(សិទ្ធិអំណាចពិតនៃក្រុមប្រឹក្សាក្រុមជំនុំ, ១-២)

1. សុន្ទរកថាមុនពីរ

ឥឡូវនេះ ឧបមាថា ខ្ញុំបានផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវរាល់ចំណុចទាំងអស់របស់ពួកគេនៅលើព្រះវិហារ សូម្បីតែនេះក៏នឹងមិនមានការសន្និដ្ឋានសំខាន់របស់ពួកគេបន្ថែមទៀតដែរ ។ សម្រាប់អ្វីទាំងអស់ដែលត្រូវបាននិយាយអំពីព្រះវិហារ ពួកគេនៅពេលតែមួយផ្ទេរទៅក្រុមប្រឹក្សា ដោយសារនៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេ ទាំងនេះតំណាងឱ្យក្រុមជំនុំ ។ ពិតហើយ ពួកគេរឹងចចេសយ៉ាងខ្លាំងលើអំណាចនៃក្រុមជំនុំដោយគ្មានគោលបំណងអ្វីផ្សេងក្រៅពីផ្តល់អ្វីៗទាំងអស់ដែលពួកគេអាចជំរិតលើសម្តេចសង្ឃ្យម៉ាង និងបក្ខពួករបស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែមុននឹងខ្ញុំចាប់ផ្តើមពិភាក្សាសំណួរនេះ ខ្ញុំត្រូវតែធ្វើការកត់សម្គាល់ខ្លីៗចំនួនពីរ ៖ « ការដែលខ្ញុំនៅទីនេះឆ្ងន់ឆ្ងរជាងនេះ មិនមែនមានន័យថាខ្ញុំគោរពក្រុមប្រឹក្សាបុរាណតិចជាងអ្វីដែលខ្ញុំគួរនោះទេ ។ ដ្បិតខ្ញុំសូមកោតខ្លាចគេអស់ពីចិត្ត ហើយប្រាថ្នាចង់ឲ្យគេគោរពទាំងអស់គ្នា ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ បទដ្ឋានគឺថា គ្មានអ្វីដែលអាចបង្អាក់ព្រះគ្រីស្ទបានទេ ។ ឥឡូវនេះ វាជាសិទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងការធ្វើជាអធិបតីលើក្រុមប្រឹក្សាទាំងអស់ ហើយមិនមានអ្នកណាចែកចាយសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់ខ្លួនឡើយ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំនិយាយថា ព្រះធ្វើជាអធិបតីតែនៅពេលដែលសន្និបាតទាំងមូលត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះបន្ទូល និងវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ។

ទីពីរ ការដែលខ្ញុំចាត់ទុកក្រុមប្រឹក្សាពិតជាងការអះអាងរបស់ក្រុមប្រឆាំងមិនមែនមានន័យថាខ្ញុំខ្លាចក្រុមប្រឹក្សាទេ ដូចជាពួកគេគាំទ្រខាងពួកគេ និងប្រឆាំងយើង ។ ដោយសារយើងត្រូវបានបំពាក់ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងពេញលេញសម្រាប់ភស្តុតាងពេញលេញនៃការបង្រៀនរបស់យើង និងសម្រាប់ការផ្តល់រំលឹកនៃទាំងអស់ ដូច្នេះហើយមិនមានតម្រូវការអ្វីច្រើនដើម្បីទាមទារអ្វីបន្ថែមទេ ដូច្នេះប្រសិនបើបញ្ហាគួរតែទាមទារវា ក្រុមប្រឹក្សាបុរាណនឹងផ្តល់ឱ្យយើងនូវភស្តុតាងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ទាំងពីរនេះ ។

2. ក្រុមប្រឹក្សាពិតនិងមិនពិត

ឥឡូវនេះ ចូរយើងនិយាយអំពីបញ្ហានេះដោយខ្លួនឯង ។ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ស្វែងរកនៅក្នុងបទគម្ពីរថាតើសិទ្ធិអំណាចនៃក្រុមប្រឹក្សាគឺជាអ្វី នោះគ្មានការសន្យាណាដែលច្បាស់លាស់ជាងនៅក្នុងសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ព្រះគ្រីស្ទនេះទេ ៖ «កន្លែងដែលពីរប្លឺនាក់ត្រូវបានប្រមូលផ្តុំគ្នាក្នុងឈ្មោះខ្ញុំ នោះខ្ញុំនៅក្នុងចំណោមអ្នកទាំងនោះដែរ» [ម៉ាថាយ. ១៨:២០] ។ ប៉ុន្តែយ៉ាងណាក៏ដោយ នោះសំដៅទៅលើការប្រជុំពិតតូច ដូចជាក្រុមប្រឹក្សាសកល ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ភាពលំបាកនៃសំណួរនេះមិនស្ថិតនៅត្រង់ចំណុចនេះទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងលក្ខខណ្ឌបន្ថែមថា ព្រះគ្រីស្ទនឹងគង់នៅកណ្តាលក្រុមប្រឹក្សាមួយ លុះត្រាតែប្រជុំគ្នាក្នុងព្រះនាមទ្រង់ ។ ជាលទ្ធផល វានឹងផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍ដល់សត្រូវរបស់យើងប៉ុន្តែពិតតូចណាស់ក្នុងការនិយាយអំពីក្រុមប្រឹក្សានៃបីស្ស័រមួយពាន់ដង ។ ពួកគេក៏នឹងមិនបញ្ចុះបញ្ចូលយើងឱ្យជឿនូវអ្វីដែលពួកគេជំទាស់ ថាក្រុមប្រឹក្សាត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ—មុនពេលពួកគេបញ្ចុះបញ្ចូលយើងដែលបានប្រមូលផ្តុំនៅក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ សម្តេចសង្ឃដែលមិនគោរពព្រះ

និងអាក្រក់អាចឃុបឃិតគ្នាប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទបានច្រើនដូចដែលមនុស្សល្អ និងទៀងត្រង់អាចរួមគ្នាក្នុងព្រះនាមទ្រង់ ។ យើងមានភស្តុតាងច្បាស់លាស់នៃ ការពិតនេះនៅក្នុងក្រឹត្យជាច្រើនដែលបានចេញមកពីក្រុមប្រឹក្សាបែបនេះ ។

ប៉ុន្តែវានឹងបង្ហាញអក្សរ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំបានឆ្លើយតបតែពាក្យមួយថាៈ ព្រះគ្រីស្ទ មិនសន្យាអ្វីឡើយ លើកលែងតែអ្នកដែលបានប្រមូលផ្តុំនៅក្នុងព្រះនាមទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ចូរយើងកំណត់អត្ថន័យ ។ ខ្ញុំបដិសេធថាពួកគេត្រូវបានគេប្រមូលនៅក្នុង ព្រះនាមទ្រង់ ដែលបានបោះបង់ចោលបញ្ញត្តិរបស់ព្រះដែលហាមមិនឱ្យបន្ថែមឬ ដកចេញពីព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ [ចោទិយកថា ១២:៣២; សុភាសិត. ៣០:៦; វិវ រណៈ ២២:១៤-១៩] តែងតាំងអ្វីក៏ដោយតាមការសម្រេចចិត្តរបស់ពួកគេ, ដែល មិនពេញចិត្តនឹងទំនាយ នៃបទគម្ពីរ, នោះគឺជាច្បាប់តែមួយគត់នៃប្រាជ្ញាល្អឥត ខ្មោះ ថ្វីមួយចំនួនចេញពីក្បាលរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ។ ប្រាកដណាស់ ដោយសារ ព្រះគ្រីស្ទបានសន្យាថា ទ្រង់នឹងមិនមានវត្តមាននៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សាទាំងអស់នោះ ទេ ប៉ុន្តែបានដាក់សញ្ញាសម្គាល់ពិសេសមួយ ដែលបុគ្គលពិត និងស្របច្បាប់ អាចត្រូវបានសម្គាល់ពីអ្នកដទៃ នោះវាធ្វើឱ្យយើងមិនភ្លេចពីភាពខុសគ្នានេះ ។

នេះជាសេចក្តីសញ្ញាដែលព្រះបិតាបុរាណបានធ្វើជាមួយនឹងពួកសង្ឃលេវី ដែលត្រូវ បង្រៀនពីបបូរមាត់របស់ទ្រង់ [ម៉ាឡាគី. ២:៧] ។ ទ្រង់តម្រូវឲ្យហោរាគ្រប់ ពេល យើងឃើញថាច្បាប់នេះក៏ត្រូវបានដាក់លើពួកសាវ័កដែរ ។ អ្នកណាដែល បំពានលើសេចក្តីសញ្ញានេះ ព្រះចាត់ទុកថាសក្តិសមទាំងកិត្តិយសបព្វជិតភាព ឬ សិទ្ធិអំណាចណាមួយ ។ សូមឲ្យគូប្រជែងរបស់ខ្ញុំដោះស្រាយការលំបាកនេះ សម្រាប់ខ្ញុំ ប្រសិនបើពួកគេនឹងចង់ជំនឿរបស់ខ្ញុំទៅនឹងក្រឹត្យក្រមរបស់មនុស្ស ក្រៅពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។

(កំហុសរបស់ត្រួតង្វាលធ្វើឲ្យក្រុមប្រឹក្សារបស់ពួកគេអាចធ្លាក់ចុះ, ៣-៧)

3. ការពិតក៏អាចគាំទ្រ និងអះអាងខ្លួនឯងនៅក្នុងក្រុមជំនុំដោយគ្មាន និងប្រឆាំងនឹងត្រួតង្វាល

ពួកគេសន្មត់ថាសេចក្តីពិតមិនស្ថិតស្ថេរនៅក្នុងក្រុមជំនុំទេ លុះត្រាតែមានការព្រមព្រៀងគ្នាក្នុងចំណោមត្រួតង្វាល ។ ហើយក្រុមជំនុំខ្លួនឯងមាន លុះត្រាតែវាអាចមើលឃើញនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សាទូទៅ ។ ប៉ុន្តែ នេះគឺនៅឆ្ងាយពីការពិតជានិច្ចប្រសិនបើហោរាបានបន្ទូលទុកដល់យើងនូវទីបន្ទាល់ពិតអំពីសម័យកាលរបស់ពួកគេ ។ នៅសម័យអេសាយ មានព្រះវិហារមួយនៅក្រុងយេរូសាឡឹម ដែលព្រះមិនទាន់បោះបង់ចោល ។ ប៉ុន្តែអំពីត្រួតង្វាល គាត់និយាយយ៉ាងដូច្នេះថា ៖ « អ្នកយាមរបស់គាត់សុទ្ធតែខ្វាក់ មិនដឹងអ្វីទាំងអស់ ។ ពួកវាសុទ្ធតែជាឆ្កែឆ្កួតមិនអាចព្រមព្រៀងបាន ពួកគេដេកលក់ ហើយចូលចិត្តដេក... ហើយអ្នកកង្វាលដឹងនិងយល់អ្វីទាំងអស់ ។ ពួកគេទាំងអស់គ្នាមើលទៅតាមផ្លូវរបស់ខ្លួន » [អេសាយ. ៥៦:១០-១១] ។ « ពួកហោរារបស់វា គេគិតគូរគ្នានៅកណ្តាលនោះ ហាក់ដូចជាសិង្គ ដែលគ្រហឹមកំពុងហែករំពាស៊ី គេបានត្របាក់លេបព្រលឹងមនុស្ស គេយកទ្រព្យសម្បត្តិ នឹងរបស់មានដុំឡើងទៅ ហើយគេធ្វើឲ្យមានពួកស្រីមេម៉ាយជាច្រើននៅកណ្តាលទីក្រុង ពួកសង្ឃក៏បានធ្វើទីងងឹតក្រីក្ររំលាយរបស់អញ ព្រមទាំងបង្ហាបរបស់បរិសុទ្ធទាំងប៉ុន្មានរបស់អញ គេមិនបានចេះញែករបស់បរិសុទ្ធចេញពីរបស់ធម្មតាទេ ក៏មិនបានបង្ហាញឲ្យមនុស្សចេះសំគាល់របស់មិនស្អាត នឹងរបស់ស្អាតដែរ គេចេចភ្នែកចេញពីថ្ងៃឈប់សំរាករបស់អញ ហើយអញក៏ត្រូវអាប់ឱននៅក្នុងពួកគេ ២៧ » ។ (អេសេគាល ២២:២៥-២៦) និងអ្វីដែលលោកបន្ថែមក្នុងន័យនេះ ។ ការត្អូញត្អែរស្រដៀងគ្នានេះបានលេចឡើង

នៅក្នុងពួកហោរាម្តងទៀត តាមពិត គ្មានអ្វីផ្សេងទៀតកើតឡើងញឹកញាប់ទៀត នៅទីនោះ [អេសាយ. ៩:១៤; ២៨:៧; ២៩:១០; យេរេម. ២:៨; ២៦; ៥:១៣; ៣១; ៦:១៣; ៨:១០; ១៣:១៣; ១៤:១៤; ២៣:១; ២៧:៩] ។

4. ការលះបង់របស់ត្រួតង្វាលបានទាយទុកជាមុន

នេះជានរណាម្នាក់នឹងនិយាយថា ប្រហែលជាបានឈ្នះក្នុងចំណោមសាសន៍យូដា ៖ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ អាយុរបស់យើងរួចផុតពីអំពើអាក្រក់ដ៏ធំបែបនេះ! ពិតជាមានមែន! ប៉ុន្តែព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានប្រកាសថា វានឹងមិនដូច្នោះទេ ។ សម្រាប់ពាក្យរបស់ពេត្រុសគឺច្បាស់ណាស់ថា ៖ « ដូចជាមាន » គាត់មាន ប្រសាសន៍ថា « កាលពីដើម មានហោរាក្លែងក្លាយ នៅក្នុងពួកជន ដូចជា នឹងមានត្រូវក្លែងក្លាយក្នុងពួកអ្នករាល់គ្នាដែរ គេនឹងលួចនាំបញ្ចូលបក្សពួកដែល បង្ខូចបំផ្លាញ គេមិនព្រមស្គាល់ព្រះដ៏ជាម្ចាស់ ដែលបានលោះគេនោះឡើយ ក៏ នាំសេចក្តីវិនាសដ៏ឆាប់រហ័សឲ្យមកលើខ្លួនផង » [ពេត្រុសទី ២ ២:១] ។ តើអ្នកឃើញពីរបៀបដែលគាត់ទាយថាគ្រោះថ្នាក់នឹងគំរាមកំហែង មិនមែនមកពី មនុស្សធម្មតាទេ ប៉ុន្តែមកពីអ្នកដែលអួតអំពីងារជាគ្រូ និងត្រួតង្វាល? ជាង នេះទៅទៀត តើញឹកញាប់ប៉ុណ្ណាដែលព្រះគ្រីស្ទ និងពួកសាវ័ករបស់ទ្រង់បាន ទាយថាត្រួតង្វាលនឹងបង្កគ្រោះថ្នាក់ដ៏ធំបំផុតដល់ក្រុមជំនុំ [ម៉ាថាយ. ២៤:១១; ២៤; កិច្ចការ ២០:២៩-៣០; ១ធីម ៤:១; ធីម៉ូថេទី២ ៣:១; ៤:៣]? ពិត ប្រាកដណាស់ ប៉ុលបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា អាទទីងនឹងព្រះគ្រីស្ទនឹងអង្គុយនៅ កន្លែងផ្សេងក្រៅពីព្រះវិហារនៃព្រះ [២ថៃស្សាឡូនីច. ២:៤] ។ ដោយសារនេះ គាត់មានន័យថា គ្រោះមហន្តរាយដ៏អាក្រក់ដែលគាត់និយាយនៅទីនោះនឹងមិន មានប្រភពណាផ្សេងក្រៅពីអ្នកដែលនឹងអង្គុយជាត្រួតង្វាលក្នុងក្រុមជំនុំឡើយ ។

ហើយក្នុងវគ្គមួយទៀត បង្ហាញថា ការចាប់ផ្តើមនៃអំពើអាក្រក់ដ៏ធំនោះគឺជិតដល់ដៃហើយ ។ នៅពេលដែលគាត់និយាយទៅកាន់សង្ឃរាជអេភេសូរ គាត់និយាយថា "ខ្ញុំដឹងថាបន្ទាប់ពីការចាកចេញរបស់ខ្ញុំ ចចកដ៏កាចសាហាវនឹងចូលមកក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា ដោយមិនទុកហ្វូងចៀមឡើយ ។ ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងមានមនុស្សនិយាយពាក្យអសុរោះចេញពីខ្លួនឯង ដើម្បីទាញពួកសិស្សទៅតាមគេ» (កិច្ចការ ២០:២៩-៣០) ។ ដោយសារត្រួតង្វាលអាចធ្លាក់ខ្លួនថោកទាបក្នុងរយៈពេលដ៏ខ្លីបែបនេះ តើអំពើពុករលួយប៉ុន្មានឆ្នាំបន្តបន្ទាប់គ្នាអាចនាំមកក្នុងចំណោមពួកគេ? ហើយមិនមែនដើម្បីបំពេញទំព័រជាច្រើនក្នុងការសូត្រវាទេ យើងត្រូវបានព្រមានដោយឧទាហរណ៍ពីស្ទើរតែគ្រប់សម័យកាលថា ការពិតមិនតែងតែត្រូវបានចិញ្ចឹមបីបាច់នៅក្នុងទ្រូងរបស់ត្រួតង្វាលទេ ហើយភាពពេញលេញនៃក្រុមជំនុំមិនអាស្រ័យលើលក្ខខណ្ឌរបស់ពួកគេទេ ។ ពិតជាស័ក្តិសមដែលពួកគេជាអ្នកប្រតិបត្តិ និងអ្នករក្សាសន្តិភាព និងដោយសុវត្ថិភាពនៃព្រះវិហារចាប់តាំងពីពួកគេត្រូវបានតែងតាំងសម្រាប់ការអភិរក្ស ។ ប៉ុន្តែវាជារឿងមួយដែលអ្នកត្រូវសង់អ្វីដែលអ្នកជំពាក់មួយទៀត ជំពាក់អ្វីដែលអ្នកបរាជ័យក្នុងការបង្ហាញ ។

5. តម្រូវការវិនិច្ឆ័យពួកគេដោយការរើសអើង

ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី សូមកុំឱ្យនរណាម្នាក់យល់ពីពាក្យទាំងនេះ ហាក់ដូចជាខ្ញុំចង់ធ្វើឱ្យខូចសិទ្ធិអំណាចរបស់ត្រួតង្វាល ជាទូទៅ រញ្ជ័រញ្ជ័រ និងដោយគ្មានភាពខុសគ្នា ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែព្រមានថា ការរើសអើងត្រូវធ្វើឡើងក្នុងចំណោមត្រួតង្វាលទាំងនេះដោយខ្លួនឯង ក្រែងយើងចាត់ទុកជាត្រួតង្វាលភ្លាមៗ អ្នកដែលត្រូវបានគេហៅថា ។ ប៉ុន្តែសម្តេចប៉ាបជាមួយនឹងក្រុមទាំងមូលនៃសង្ឃារបស់គេដោយ

គ្មានហេតុផលផ្សេងទៀតលើកលែងតែពួកគេត្រូវបានគេហៅថាត្រួតង្វាលដោយ
បានរងការរងការគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដូចហើយបោះអ្វីៗទាំងអស់
តាមការពេញចិត្តរបស់ពួកគេ ។ ហើយក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ពួកគេព្យាយាម
បញ្ចុះបញ្ចូលយើងថា ពួកគេមិនអាចខ្វះពន្លឺនៃសេចក្តីពិតបានទេ ថាព្រះវិញ្ញាណ
នៃព្រះសណ្ឋិតនៅក្នុងពួកគេជានិច្ច ថាក្រុមជំនុំនៅជាប់នឹងពួកគេ ហើយស្លាប់
ជាមួយពួកគេ ។ ដូចជាឥឡូវនេះគ្មានការកាត់ទោសរបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីដាក់
ទោសពិភពលោកនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះដោយការដាក់ទោសដូចគ្នាដែលលោកធ្លាប់
បានទៅជួបនឹងអំពើទុច្ចរិតរបស់មនុស្សបុរាណនោះទេ ពោលគឺលោកបានវាយ
ប្រហារត្រួតង្វាលទាំងងងឹតងងុលទាំងងងឹតងងុល (សាការី ១១:១៧) ។
ហើយមនុស្សល្ងង់ទាំងនេះក៏មិនដឹងថាពួកគេកំពុងតែច្រៀងបទចម្រៀងដែលធ្លាប់
ច្រៀងដែលប្រឆាំងនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែរ ។ ពីព្រោះពួកខ្មាំងសត្រូវរបស់យេ
រេមាបានលើកគ្នាទាស់នឹងសេចក្តីពិតថា៖ « លំដាប់នោះ គេបបួលគ្នាថា ចូរមក
យើងរកបង្កើតឧបាយទាស់នឹងយេរេមាចុះ ដ្បិតក្រឹត្យវិន័យនឹងមិនដែលសូន្យបាត់
ពីពួកសង្ឃ ឬសេចក្តីប្រឹក្សាពីពួកអ្នកប្រាជ្ញ ឬព្រះបន្ទូលពីពួកហោរាឡើយ ចូរ
មកចុះ យើងនឹងវាយវាដោយអណ្តាត កុំឲ្យយើងស្តាប់តាមពាក្យណាមួយរបស់វា
ទៀតឡើយ ។ » យេរេមា ១៨:១៨]

6. ការពិតក៏អាចឈរប្រឆាំងនឹងក្រុមប្រឹក្សាបានដែរ

ដូច្នេះវាងាយស្រួលក្នុងការឆ្លើយថា ការជំទាស់ផ្សេងទៀតទាក់ទងនឹងក្រុមប្រឹក្សា
ទូទៅ ។ ថាជនជាតិយូដាមានព្រះវិហារពិតនៅក្រោមហោរាមិនអាចបដិសេធបានទេ ។
ប៉ុន្តែប្រសិនបើក្រុមប្រឹក្សាសង្ឃទូទៅត្រូវបានកោះប្រជុំនោះ តើក្រុម
ជំនុំនឹងមានរូបរាងបែបណា? យើងឮថាព្រះមិនបានប្រកាសដល់ពួកគេម្នាក់ឬ

អ្នកផ្សេងទៀតទេ ប៉ុន្តែចំពោះការបញ្ជាក់ទាំងមូលថា ៖ «ពួកសង្ឃនឹងក្លាយទៅជាស្លាត់ ហើយពួកហោរានឹងស្រឡាំងកាំង» [យេរេមា. ៤:៩] ។ ផងដែរ ៖ «ច្បាប់នឹងវិនាសចេញពីសង្ឃ និងក្រុមប្រឹក្សាពីពួកចាស់ទុំ» [អេសេគាល. ៧:២៦] ។ ផងដែរ ៖ «យប់នឹងក្លាយជាការនិមិត្តសម្រាប់អ្នក ហើយការទស្សន៍ទាយរបស់អ្នកនឹងងងឹត ។ ព្រះអាទិត្យនឹងធ្លាក់មកលើពួកហោរា ហើយថ្ងៃនឹងខ្មៅនៅលើពួកគេ» [មីកា ៣:៦] ។ មកឥឡូវនេះ ប្រសិនបើពួកគេបានជួបជុំគ្នាហើយ តើវិញ្ញាណអ្វីទៅជាអធិបតីក្នុងការប្រជុំរបស់ពួកគេ? យើងមានឧទាហរណ៍ដ៏គួរឲ្យកត់សម្គាល់អំពីរឿងនេះនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សាដែលបានកោះប្រជុំដោយអំបាប់ [ពង្សាវតារក្សទី១ ២២:៦,២២] ។ មានហោរាបួនរយនាក់ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារពួកគេប្រជុំដោយគ្មានគោលបំណងអ្វីក្រៅពីលើកសរសើរស្តេចអាក្រក់ នោះសាតាំងត្រូវបានព្រះយេស៊ូវចាត់ឲ្យធ្វើជាវិញ្ញាណកុហកនៅក្នុងមាត់មនុស្សទាំងអស់ ។ ការពិតគឺនៅទីនោះ ដោយសំឡេងនៃមនុស្សទាំងអស់ដែលបានថ្កោលទោស ៖ មីកាត្រូវបានថ្កោលទោសថាជាមនុស្សខុសឆ្គង វាយដំហើយត្រូវគេដាក់ក្នុងគុក [ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ២២:២៦-២៧] ។ ដូចគ្នានេះបានកើតឡើងចំពោះយេរេមា [យេរេមា. ២០:២; ៣២:២; ៣៧:១៥] និងដល់ព្យាករណ៍ផ្សេងទៀត [ម៉ាថាយ. ២១:៣៥; ២៣:២៩] ។

7. ឧទាហរណ៍ពីយ៉ូហាន 11:47

ប៉ុន្តែឧទាហរណ៍មួយ ដែលគួរឱ្យចងចាំជាងអ្វីផ្សេងទៀត នឹងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ទាំងអស់គ្នា ។ នៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សានោះ ដែលពួកសង្ឃជាន់ខ្ពស់ និងពួកផារីស៊ីបានប្រជុំនៅក្រុងយេរូសាឡឹមប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ [យ៉ូហាន ១១:៤៧] តើមានអ្វីខ្វះខាតចំពោះរូបរាងខាងក្រៅ? លុះត្រាតែមានព្រះវិហារនៅក្រុងយេរូសាឡឹម

នោះព្រះគ្រីស្ទនឹងមិនចូលរួមក្នុងយញ្ញបូជា និងពិធីផ្សេងទៀតឡើយ ។ ការប្រជុំ ដ៏ឧឡារិកកើតឡើង សម្តេចសង្ឃជាអធិបតីបទបញ្ជាបូជាចារ្យទាំងមូលមានវត្តមាន ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់គង់នៅទីនោះ ហើយការបង្រៀន របស់ទ្រង់បានបោះបង់ចោល [ម៉ាថាយ. ២៦:៥៧] ទង្វើនេះសព្វឃើញថាក្រុម ជំនុំមិនត្រូវបានទទួលនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សានោះទេ ។ ទោះបីយ៉ាងណា គូ ប្រជែងរបស់យើងអះអាងថា វាមិនមានគ្រោះថ្នាក់អ្វីដែលកើតឡើងចំពោះយើង ឡើយ ។ តើអ្នកណាបានធានាយើងអំពីរឿងនេះ? ការមិនខ្វល់ខ្វាយក្នុងរឿង សំខាន់នោះគឺការធ្វេសប្រហែសដែលមានទោស ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានបង្ហាញតាមរយៈបបួរមាត់របស់ប៉ុលថាការក្បត់ព្រះនឹងមកដល់ [ថែស្សាឡូនីថទី២. ២:៣]—ដែលមិនអាចមកបាន លុះត្រាតែត្រួតង្វាលជាអ្នក ដំបូងដែលលះចោលព្រះហេតុអ្វីបានជាយើងនៅទីនេះដោយចេតនាងងឹតភ្នែក ចំពោះការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់ខ្លួន? ដូច្នេះហើយ យើងមិនត្រូវទទួលស្គាល់ថា ព្រះវិហារមាននៅក្នុងអង្គប្រជុំរបស់ត្រួតង្វាល ដែលព្រះអម្ចាស់គ្មានកន្លែងណាស ន្ទត់ថាល្អជាងរហូតទេ ប៉ុន្តែបានប្រកាសថានឹងជួនកាលដោយអំពើអាក្រក់ ។ ប៉ុន្តែនៅកន្លែងដែលគាត់ព្រមានពីគ្រោះថ្នាក់ គាត់ធ្វើដូច្នេះដើម្បីឲ្យយើងប្រយ័ត្ន ថែមទៀត ។

(ដោយចេញពីបទគម្ពីរ ក្រុមប្រឹក្សាកាន់តែយ៉ាប់យឺន ប៉ុន្តែសូម្បីតែនីកា និង ឆាល់ស៊ីដូន ក៏មានបញ្ហា ៨-១១)

8. សុពលភាពនៃការសម្រេចចិត្តផ្សេងៗ

ចុះយ៉ាងណាវិញ? អ្នកសួរថា តើក្រុមប្រឹក្សានឹងគ្មានអំណាចកំណត់ឬ? មែន ហើយ ពិតប្រាកដណាស់ ខ្ញុំមិនប្រកែកនៅទីនេះទេ ទាំងក្រុមប្រឹក្សាទាំងអស់ ត្រូវថ្កោលទោស ឬសកម្មភាពទាំងអស់ដែលត្រូវលុបចោល ហើយ (ដូចពាក្យ ថា) នឹងត្រូវលុបចោលតែម្តង ។ ប៉ុន្តែ អ្នកនឹងនិយាយថា អ្នកបង្គាប់អ្វីៗគ្រប់ យ៉ាង ដូច្នេះបុរសគ្រប់រូបមានសិទ្ធិទទួលយក ឬបដិសេធនូវអ្វីដែលក្រុមប្រឹក្សាស ម្រេច ។ មិនមែនទាល់តែសោះ! ប៉ុន្តែនៅពេលដែលមានសេចក្តីសម្រេចនៃក្រុម ប្រឹក្សាណាមួយត្រូវបាននាំយកមកជាដំបូង ខ្ញុំគួរតែចូលចិត្តបុរសទាំងអស់ដោយ ឧស្សាហ៍សញ្ជឹងគិតថា តើនៅពេលណាដែលវាត្រូវបានប្រារព្ធឡើងនៅលើបញ្ហាអ្វី និងដោយចេតនាអ្វីបុរសប្រភេទណាដែលមានវត្តមាន ។ បន្ទាប់មកដើម្បីពិនិត្យ មើលតាមស្តង់ដារនៃបទគម្ពីរអ្វីដែលវាបានដោះស្រាយ និងដើម្បីធ្វើដូច្នេះក្នុង របៀបមួយដែលនិយមន័យនៃក្រុមប្រឹក្សាអាចមានទម្ងន់របស់វាហើយដូចជាការវិ និច្ច័យបណ្តោះអាសន្នប៉ុន្តែមិនរារាំងការប្រឡងដែលខ្ញុំបានលើកឡើងនោះទេ ។

តើទាំងអស់នឹងរក្សាការសម្របសម្រួលដែល Augustine បញ្ចូលក្នុងសៀវភៅទី បីប្រឆាំងនឹង Maximinus ទេ! នៅពេលដែលគាត់ចង់បំបិទមាត់ក្នុងពាក្យពីរ បីម៉ាត់នេះ ជនទុច្ចរិតនេះឈ្មោះប្រកែកគ្នាលើក្រឹត្យរបស់ក្រុមប្រឹក្សា គាត់ និយាយថា៖ «ខ្ញុំមិនគួរទម្លាក់ក្រុមប្រឹក្សារបស់ Nicaea ប្រឆាំងនឹងអ្នកទេ ហើយអ្នកក៏ប្រឆាំងនឹងខ្ញុំដែរ ក្រុមប្រឹក្សា Ariminum ដែលជាអ្នកគិតទុកជាមុ ន ។ ដ្បិតខ្ញុំមិនចុះចូលនឹងអំណាចនៃអ្នកទីពីរ ឬអ្នករាល់គ្នាទៅលើអ្នកទីមួយឡើ យ ។ ចូរឲ្យបញ្ហាទាស់ទែងនឹងបញ្ហា មូលហេតុដោយហេតុផល ហេតុផល ដោយអាជ្ញាធរបទគម្ពីរ មិនមែនជារឿងចម្លែកចំពោះអ្នកណាមួយនោះទេ ប៉ុន្តែ ជារឿងធម្មតាសម្រាប់អ្នកទាំងពីរ» ។ ដូច្នេះ ក្រុមប្រឹក្សាទាំងឡាយនឹងមកដើម្បី

មានសិរីរុងរឿងដែលត្រូវកំណត់ ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងពេលនេះ បទគម្ពីរនឹងលេចធ្លោ នៅក្នុងកន្លែងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ជាមួយនឹងអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងតាមស្តង់ដាររបស់វា ។ តាម វិធីនេះ យើងស្ម័គ្រចិត្តទទួលយក និងគោរពជាក្រុមប្រឹក្សាដ៏បរិសុទ្ធភាពពីដើម ដូចជា នីកា ក្នុងស្ថានទីណូប អេភេសូរទី 1 ឆាលសេដូន និងអ្វីៗផ្សេងទៀត ដែលខ្វល់ខ្វាយនឹងការបដិសេធកំហុស រហូតដល់ពួកគេទាក់ទងនឹងការបង្រៀន នៃសេចក្តីជំនឿ ។ ដ្បិតវាគ្មានអ្វីក្រៅពីការបង្ហាញដ៏បរិសុទ្ធ និងពិតនៃបទគម្ពីរ ដែលពួកបិតាបរិសុទ្ធបានអនុវត្តដោយការប្រុងប្រយ័ត្នខាងវិញ្ញាណ ដើម្បីវាយ កម្ទេចខ្លាំងសត្រូវនៃសាសនាដែលបានកើតឡើងនៅពេលនោះ ។ នៅក្នុងក្រុម ប្រឹក្សាមួយចំនួននៅពេលក្រោយ យើងក៏ឃើញពន្លឺចែងចាំងពីភាពខ្ពះខ្ពង់ពិត សម្រាប់ការគោរពបូជា និងសញ្ញាច្បាស់លាស់នៃការយល់ដឹង គោលលទ្ធិ និង ការប្រុងប្រយ័ត្ន ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារកិច្ចការជាធម្មតាកាន់តែអាក្រក់ទៅៗ ត្រូវ បានគេមើលឃើញពីក្រុមប្រឹក្សាថ្មីៗបន្ថែមទៀតថា តើព្រះវិហារបានធ្លាក់ចុះពី ភាពបរិសុទ្ធនៃសម័យនោះប៉ុន្មាន ។

9. ក្រុមប្រឹក្សាប្រឆាំងនឹងក្រុមប្រឹក្សា

តើខ្ញុំត្រូវការរំលឹកឡើងវិញពីរបៀបដែលក្រុមប្រឹក្សាមិនយល់ស្របជាមួយក្រុម ប្រឹក្សា? ហើយគ្មានមូលដ្ឋានសម្រាប់អ្នកណាអ្វីទាំងនឹងខ្ញុំថា ក្នុងចំណោមពីរ នាក់ដែលមិនយល់ស្របម្នាក់មិនស្របច្បាប់ ។ តើយើងនឹងវិនិច្ឆ័យករណីបែបនេះ ដោយរបៀបណា? ដោយហេតុនេះ លុះត្រាតែខ្ញុំត្រូវបានបញ្ជាក់ថា យើង នឹងកំណត់ពីបទគម្ពីរដែលក្រឹត្យរបស់អ្នកណាមិនមែនជាគ្រិស្តអូស្ត្រូដក់ ។ សម្រាប់នេះគឺជាគោលការណ៍ប្រាកដតែមួយគត់ដែលត្រូវបែងចែក ។ ឥឡូវនេះ វាមានរយៈពេលប្រហែលប្រាំបួនរយឆ្នាំហើយចាប់តាំងពីក្រុមប្រឹក្សានៃ

Constantinople ដែលបានកោះប្រជុំនៅក្រោមអធិរាជ Leo បានសម្រេចចិត្ត ថារូបភាពដែលបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងព្រះវិហារគួរតែត្រូវបានទាញចុះក្រោមនិង កម្ទេចចោល ។ បន្តិចក្រោយមក ក្រុមប្រឹក្សារបស់នីកា ដែលព្រះចៅអធិរាជអ៊ី ផែន មានការស្អប់ខ្ពើមចំពោះក្រុមប្រឹក្សាទីមួយ បានជួបប្រជុំគ្នា បានសម្រេច ការស្តារឡើងវិញនូវរូបភាព ។ តើមួយណាក្នុងចំណោមពីរនេះដែលយើងត្រូវ ទទួលស្គាល់ថាស្របច្បាប់? ក្រោយមកទៀតដែលផ្តល់រូបភាពជាកន្លែងនៅក្នុង ព្រះវិហារបានយកឈ្មោះជាបន្តបន្ទាប់ក្នុងចំណោមប្រជារាស្ត្រ ។ ប៉ុន្តែ Augustine និយាយថាការអនុវត្តនេះជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងគ្រោះថ្នាក់នៃការគោរពបូជារូបព្រះ ។ Epiphanius ពិសម័យមុននិយាយខ្លាំងជាងនេះទៅទៀត ត្បិតគាត់និយាយថាវា ខុសច្បាប់ និងគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមសម្រាប់រូបភាពដែលអាចមើលឃើញនៅក្នុងព្រះ វិហាររបស់ពួកគ្រីស្ទាន ។ តើពួកគេដែលនិយាយបែបនេះនឹងអនុម័តក្រុមប្រឹក្សា នេះឬទេ បើពួកគេនៅមានជីវិតសព្វថ្ងៃនេះ? ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រ និយាយការពិត ហើយការប្រព្រឹត្តរបស់ពួកគេត្រូវបានគេជឿនោះ មិនត្រឹមតែរូប ភាពខ្លួនឯងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែការថ្វាយបង្គំរបស់ពួកគេក៏ត្រូវបានអនុម័តនៅទីនោះ ផងដែរ ។ ច្បាស់ណាស់ថាក្រឹត្យបែបនេះបានចេញមកពីសាតាំង ។ ចុះយ៉ាង ណាចំពោះការបំភាន់ និងបំភ្លេចទតម្តីទាំងមូល បង្ហាញថាវាជាការសើចចំអក ដល់ពួកគេ? នេះខ្ញុំបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់នៅខាងលើ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ ដោយ ប្រហែលជាយើងមិនអាចបែងចែករវាងក្រុមប្រឹក្សាដែលមានភាពផ្ទុយគ្នា និងការមិនចុះសម្រុងគ្នាដែលមានច្រើននោះទេ លុះត្រាតែយើងថ្លឹងទម្ងន់ពួកគេ ទាំងអស់ ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយនៅក្នុងតុល្យភាពនៃមនុស្ស និងទេវតាទាំងអស់ នោះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ដូច្នេះ យើងទទួលយក Chalcedon

ប៉ុន្តែបដិសេធ Ephesus II ពីព្រោះនៅក្នុងនោះ សាសនាខុសឆ្គងរបស់ Eutychian ត្រូវបានបញ្ជាក់ ដែល Chalcedon បានថ្កោលទោស ។ មនុស្ស បរិសុទ្ធបានវិនិច្ឆ័យរឿងនេះដោយបទគម្ពីរតែប៉ុណ្ណោះ ហើយយើងក៏ធ្វើតាមពួកគេ ដោយវិនិច្ឆ័យថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលបានបំភ្លឺនៅចំពោះមុខពួកគេ ឥឡូវ នេះអាចភ្លឺនៅចំពោះមុខយើងផងដែរ ។ ឥឡូវនេះ សូមឲ្យពួកគេម្យ៉ាងទៅអ្នក (ដូចដែលពួកគេធ្លាប់ស្គាល់) ថាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានតម្កល់ និងចងក្លាប់ ទៅនឹងក្រុមប្រឹក្សារបស់ពួកគេ ។

10. ការបរាជ័យរបស់មនុស្សនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សា

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សាបុរាណ និងបរិសុទ្ធទាំងនោះ មនុស្ស ម្នាក់អាចរាប់បញ្ចូលអ្វីដែលខ្វះខាត ។ សម្រាប់ទាំងអ្នកចេះដឹង និងអ្នកប្រាជ្ញ ដែលមានវត្តមាន កាន់កាប់មុខជំនួញក្នុងដៃ មិនបានគិតទុកជាមុនអំពីរឿងជា ច្រើនទៀត ។ ឬរឿងមួយចំនួនដែលមិនសូវសំខាន់បានគេចផុតពីពួកគេ កាន់ កាប់ដូចដែលពួកគេនៅជាមួយបញ្ហាធ្ងន់ធ្ងរ និងបញ្ហាធ្ងន់ធ្ងរជាងនេះ ។ ឬសាមញ្ញ ក្នុងនាមជាបុរស ពួកគេអាចត្រូវបានគេបញ្ឆោតដោយការខ្វះខាត ។ ឬពេលខ្លះពួកគេឈឺក្បាលខ្លាំងពេក ។ នៃចុងក្រោយនេះ (ដែលហាក់ដូចជា ពិបាកបំផុត) មានឧទាហរណ៍ដ៏គួរឱ្យកត់សម្គាល់មួយនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សានៃ Nicaea ដែលភាពល្បីល្បាញត្រូវបានទទួលស្គាល់ដោយការយល់ព្រមពីមនុស្ស ទាំងអស់ដោយការគោរពខ្ពស់បំផុត ដូចដែលវាសមនឹងទទួលបាន ។ សម្រាប់ ពេលដែលអត្ថបទសំខាន់នៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើងនៅពេលនៅទីនោះ ខ្មាំង សត្រូវ Arius បានត្រៀមខ្លួនរួចជាស្រេចសម្រាប់ការប្រយុទ្ធ ហើយពួកគេត្រូវ តែប្រយុទ្ធជាមួយគាត់មួយដៃ ដូច្នេះវាមានសារៈសំខាន់បំផុតដែលគួរតែមានការ

ព្រមព្រៀងគ្នាក្នុងចំណោមអ្នកដែលត្រៀមខ្លួនប្រយុទ្ធ ។ កំហុសរបស់ Arius ទោះបីយ៉ាងនេះក៏ដោយ ដោយមិនខ្វល់ពីគ្រោះថ្នាក់ដ៏ធំបែបនេះ សូម្បីតែភ្លេច អំពីទំនាញផែនដី សុភាពរាបសារ និងអរិយធម៌ទាំងអស់ក៏ដោយ ពួកគេបាន បណ្តោយឱ្យការប្រយុទ្ធដែលមាននៅក្នុងដែនរបស់ពួកគេ ដូចជាពួកគេមានចេតនា មកទីនោះ ដើម្បីបំពេញចិត្ត Arius ។ ពួកគេចាប់ផ្តើមជេរគ្នាទៅវិញទៅមក ដោយមានការខ្វែងគំនិតគ្នាផ្ទៃក្នុង ហើយងាកមកចាប់បិទដែលគួរត្រូវបានកាន់ ប្រឆាំងនឹង Arius ។ ការរើសអើងអាក្រក់ត្រូវបានឮខិតប៉ុណ្ណោះចោទប្រកាន់ បានហោះទៅមក ហើយការឈ្លោះប្រកែកគ្នានឹងមិនបានបញ្ចប់រហូតទាល់តែពួក គេចាក់និងរបួសគ្នាទៅវិញទៅមកប្រសិនបើអធិរាជ Constantine មិនបានលូក ដៃចូល ។ គាត់ដោយប្រកាសថាការស៊ើបអង្កេតលើជីវិតរបស់ពួកគេគឺជាបញ្ហា ដែលហួសពីសមត្ថភាពរបស់គាត់ គាត់បានដាក់ទោសភាពអត់ធ្មត់បែបនេះដោយ ការសរសើរជាជាងបន្ទោស ។ តើមានទិដ្ឋភាពប៉ុន្មានដែលក្រុមប្រឹក្សាផ្សេងទៀត ដែលបានធ្វើតាមនេះក៏បរាជ័យ? រឿងនេះមិនត្រូវការភស្តុតាងយូរទេ សម្រាប់ អ្នកណាម្នាក់អានតាមរយៈការប្រព្រឹត្តរបស់ខ្លួន គាត់នឹងកត់សម្គាល់ឃើញនូវ ចំណុចខ្វះខាតជាច្រើននៅទីនោះ ពោលគឺមិនចង់និយាយរឿងធ្ងន់ធ្ងរជាងនេះ ទេ!

11. ការបរាជ័យរបស់មនុស្សនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សា

Leo ដែលជាបុព្វជិតរ៉ូម៉ាំងមិនស្នាក់នៅក្នុងការចោទប្រកាន់ក្រុមប្រឹក្សា Chalcedon (ដែលគាត់ទទួលស្គាល់ថាជាគ្រិស្តអូស្សូដក់ក្នុងគោលលទ្ធិ) ជាមួយ នឹងមហិច្ឆិតានិងកន្ទួលដែលមិនបានណែនាំ ។ ពិតមែនលោកមិនបដិសេធថាវា ស្របច្បាប់ទេ ប៉ុន្តែលោកប្រកាសដោយចំហថាវាអាចមានកំហុស ។ ប្រហែលជា

មាននរណាម្នាក់គិតថាយើងល្ងង់ ដោយសារខ្ញុំប្រឹងបង្ហាញកំហុសបែបនេះ ចាប់តាំងពីគូប្រជែងរបស់យើងទទួលស្គាល់ថាក្រុមប្រឹក្សាអាចធ្វើខុសក្នុងរឿងទាំង នោះដែលមិនចាំបាច់ចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះ ។ ប៉ុន្តែនេះមិនមែនជាកម្លាំងពលកម្មដែលនាំឲ្យមានភាពធូរស្រាលទេ! ទោះបីជាត្រូវបានបង្ខំក៏ដោយ ពួកគេ បានសារភាពវាដោយមាត់ នៅតែនៅពេលដែលពួកគេជំរុញមកលើយើងនូវការ សម្រេចចិត្តរបស់ក្រុមប្រឹក្សានីមួយៗ លើបញ្ហាអ្វីក៏ដោយ ដោយមិនរើសអើងក្នុង នាមជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ពួកគេទាមទារច្រើនជាងអ្វីដែលពួកគេ បានសន្មត់ពីដំបូង ។ ក្នុងការធ្វើដូច្នេះ តើពួកគេបញ្ជាក់យ៉ាងណា ប៉ុន្តែក្រុម ប្រឹក្សាមិនអាចមានកំហុសបានទេ ។ ឬបើគេធ្វើខុស វាមិនមានច្បាប់ឲ្យយើង យល់ដឹងពីការពិត ឬមិនព្រមទទួលខុសពីគេ? ហើយខ្ញុំគ្រាន់តែមានបំណងចង់ បង្ហាញពីអ្វីដែលអាចជាការសន្និដ្ឋានពីរឿងនេះ ដែលថាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបាន គ្រប់គ្រងលើក្រុមប្រឹក្សាដែលគោរពព្រះ និងបរិសុទ្ធ ដើម្បីអនុញ្ញាតឱ្យមានអ្វី មួយដែលមនុស្សកើតឡើងចំពោះពួកគេ ក្រែងយើងទុកចិត្តមនុស្សច្រើនពេក ។ នេះគឺប្រសើរជាង Gregory of Nazianzus ដែលគាត់មិនដែលឃើញការ បញ្ចប់ដ៏ល្អចំពោះក្រុមប្រឹក្សាណាមួយឡើយ ។ ត្បិតពេលគាត់អះអាងថាអ្វីៗទាំង អស់ដោយគ្មានការលើកលែងមានទីបញ្ចប់អាក្រក់ គាត់មិនទុកឲ្យពួកគេមានសិទ្ធិ អំណាចច្រើនទេ ។ ឥឡូវនេះ មិនចាំបាច់និយាយដាច់ដោយឡែកពីក្រុមប្រឹក្សា ខេត្តទេ ព្រោះវាងាយស្រួលក្នុងការប៉ាន់ស្មានពីក្រុមប្រឹក្សាទូទៅថាតើពួកគេគួរ មានសិទ្ធិអំណាចប៉ុន្មានក្នុងការរៀបចំអត្ថបទនៃសេចក្តីជំនឿ និងដើម្បីទទួលបាន គោលលទ្ធិណាមួយដែលពេញចិត្តពួកគេ ។

(យើងមិនត្រូវគោរពតាមការណែនាំភាពខុសឆ្គងទេ ការសម្រេចចិត្តរបស់ក្រុមប្រឹក្សាក្រោយមកមានកំហុសតាមពន្លឺនៃបទគម្ពីរ ១២-១៤)

12. គ្មានការស្តាប់បង្គាប់ជាភាពងងឹត

ប៉ុន្តែពួកវាម្យ៉ាងរបស់យើង ដែលជាកន្លែងដែលនៅក្នុងការការពារបុព្វហេតុរបស់ពួកគេ ពួកគេឃើញថាជំនួយទាំងអស់នៃហេតុផលបោះបង់ចោលពួកគេ ងាកទៅរកការតេចវេសចុងក្រោយ និងដីវេទនានេះ ៖ ទោះបីជាបុរសទាំងនេះខ្លួនឯងល្ងង់នៅក្នុងចិត្ត និងជំនួន ហើយអាក្រក់ទាំងស្រុងនៅក្នុងចិត្ត និងឆន្ទៈក៏ដោយ ក៏នៅតែពាក្យដែល ។ របស់ព្រះអម្ចាស់គង់នៅ ដែលបង្គាប់ឲ្យមនុស្សស្តាប់បង្គាប់អ្នកគ្រប់គ្រងរបស់ខ្លួន [ហេព្រើរ. ១៣:១៧] ។ យ៉ាងនេះឬ? ចុះបើខ្ញុំបដិសេធថាអ្នកទាំងនោះពិតជាអ្នកគ្រប់គ្រងមែន? ដ្បិតគេមិនគួរទាមទារខ្លួនឯងលើសជាងយ៉ូស្វេទេ ដែលជាហោរារបស់ព្រះអម្ចាស់ និងជាអ្នកតង្វាលដីពូកែម្នាក់ដែរ ។ ប៉ុន្តែ សូមឲ្យយើងស្តាប់តាមពាក្យដែលព្រះអម្ចាស់បានតែងតាំងគាត់ឲ្យមកកាន់តំណែងរបស់គាត់ ៖ «កុំឲ្យគម្ពីរក្រិក្សរិន័យនេះភ្លេចបាត់ពីមាត់ឯងឡើយ គឺត្រូវឲ្យនឹកជញ្ជឹងទាំងយប់ទាំងថ្ងៃវិញ ដើម្បីឲ្យបានកាន់ហើយប្រព្រឹត្តតាមអស់ទាំងសេចក្តី ដែលកត់ទុកក្នុងគម្ពីរនេះឯង ដ្បិតគឺយ៉ាងនោះដែលឯងនឹងបានកើតការនៅគ្រប់ទាំងផ្លូវឯង ហើយនឹងបានចម្រើនឡើងផង [យូស្វ. ១:៨; ៧] ។ ដូច្នេះ ពួកគេនឹងក្លាយជាអ្នកគ្រប់គ្រងខាងវិញ្ញាណរបស់យើង ដែលបែរចេញពីក្រិក្សរិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ មិនថាតាមរបៀបនេះឬបែបនោះឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើយើងត្រូវទទួលយកការបង្រៀនរបស់គ្រូតង្វាលទាំងអស់ដោយគ្មានការសង្ស័យ តើអ្វីជាចំណុចនៃការដាស់តឿនរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាញឹកញាប់ចំពោះយើងកុំឱ្យស្តាប់តាមការនិយាយរបស់ព្យាករីក្លែងក្លាយ

? លោកមានប្រសាសន៍តាមរយៈលោកយេរេមាថា ៖ «ព្រះយេហូវ៉ានៃពួកពល
 បរិវារទ្រង់មានបន្ទូលដូច្នេះថា កុំឲ្យស្តាប់តាមពាក្យរបស់ហោរា ដែលគេទាយ
 ប្រាប់ឯងរាល់គ្នាឲ្យសោះ គេនាំឯងរាល់គ្នាឲ្យរងទុក្ខទេ គេសំដែងចេញតែពីការ
 ដែលគេនឹកឃើញក្នុងចិត្តខ្លួនគេ មិនមែនជាសេចក្តីដែលចេញពីព្រះឱស្ឋ នៃព្រះ
 យេហូវ៉ាឡើយ » ។ [យេរេមា ២៣:១៦] ។ ដូចគ្នាដែរ ៖ «ចូរប្រយ័ត្ននឹងព្យា
 ការីក្នុងក្លាយ ដែលមករកអ្នករាល់គ្នាក្នុងសម្លៀកបំពាក់របស់ចៀម ប៉ុន្តែក្នុងចិត្ត
 ជាចចកដែលមានចិត្តលោភលន់» ។ (ម៉ាថាយ ៧:១៥] ។ យ៉ូហានក៏បាន
 ដាស់តឿនយើងដោយឥតប្រយោជន៍ឲ្យ « សាកល្បងវិញ្ញាណដើម្បីមើលថាតើ
 ពួកគេមកពីព្រះដែរឬទេ» [យ៉ូហានទី១ ៤:១] ។ សូម្បីតែទេវតាមិនត្រូវបាន
 លើកលែងពីការជំនុំជំរះនេះទេ តិចជាងសាតាំងជាមួយនឹងការកុហករបស់វា
 [កាឡាទី ១:៨] ប៉ុន្តែអ្វីទៅជាពាក្យនេះថា ៖ «តាមតែគេចុះគេជាមនុស្សខ្វាក់
 ដែលនាំមនុស្សខ្វាក់បើ មនុស្សខ្វាក់នាំមនុស្សខ្វាក់ដូច្នេះនោះទាំង ២ នាក់នឹង
 ធ្លាក់ទៅក្នុងរណ្តៅ ហើយ» [ម៉ាថាយ. ១៥:១៤] តើនេះមិនគ្រប់គ្រាន់ទេដែល
 ប្រកាសថាវាសំខាន់ខ្លាំងណាស់ថាតើគ្រូគង្វាលប្រភេទណាដែលគួរស្តាប់ ហើយ
 មិនមែនគ្រប់គ្នាត្រូវស្តាប់ដោយមិនរើសមុខឬ?

ហេតុដូច្នេះហើយ គ្មានហេតុផលអ្វីដែលពួកគេគួរបំភ័យយើងជាមួយនឹងចំណង
 ជើងរបស់ពួកគេ ដើម្បីអូសយើងចូលទៅក្នុងការចែករំលែកភាពងងឹតងងុលរបស់
 ពួកគេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងឃើញថា ព្រះអម្ចាស់បានយកចិត្តទុកដាក់ជា
 ពិសេសដើម្បីដាស់តឿនយើង ដូច្នេះយើងមិនគួរអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនយើងត្រូវបានគេ
 នាំខ្លួនទៅរកកំហុសរបស់អ្នកដទៃ ដោយលាក់ឈ្មោះណាមួយឡើយ ។ ប្រសិនបើ
 ចម្លើយរបស់ព្រះគ្រីស្ទពិត មគ្គុទ្ទេសក៍ពិការភ្នែកទាំងអស់ មិនថាពួកគេត្រូវបាន

គេហៅថាជាមហាបូជាចារ្យ ឬបុព្វជិត ឬសម្តេចសង្ឃទេ ដូច្នេះគ្មានអ្វីក្រៅពីធ្វើ ឱ្យដៃគូរបស់ពួកគេឈឺចាប់ជាមួយពួកគេនៅលើជ្រោះតែមួយនោះទេ ។ ដូច្នេះ ហើយ គ្មានឈ្មោះក្រុមប្រឹក្សា ត្រួតង្វាល សម្តេចសង្ឃ (ដែលអាចត្រូវបានក្លែង បន្លំ ឬប្រើយ៉ាងពិតប្រាកដ) អាចរារាំងការបង្រៀនរបស់យើងដោយភស្តុតាង នៃពាក្យសម្តី និងវត្ថុនានា ដើម្បីសាកល្បងវិញ្ញាណទាំងអស់របស់មនុស្សដោយ ស្តង់ដារនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដើម្បីកំណត់ ។ ថាតើពួកគេមកពីព្រះឬអត់ ។

13. សារៈសំខាន់ជាក់ស្តែងនៃក្រុមប្រឹក្សាសម្រាប់ការបកស្រាយបទគម្ពីរ

ដោយសារយើងបានបង្ហាញថាក្រុមជំនុំមិនត្រូវបានផ្តល់អំណាចឱ្យបង្កើតគោល លទ្ធិថ្មីទេ ឥឡូវនេះ ចូរយើងនិយាយអំពីអំណាចដែលពួកគេទាមទារសម្រាប់វា ក្នុងការបកស្រាយបទគម្ពីរ ។ យើងពិតជាស្ម័គ្រចិត្តយល់ព្រម ប្រសិនបើការ ពិភាក្សាណាមួយកើតឡើងលើគោលលទ្ធិនោះ ដំណោះស្រាយដ៏ល្អបំផុត និង ប្រាកដបំផុតគឺសម្រាប់ការប្រជុំនៃសង្ឃពិតប្រាកដដែលនឹងត្រូវប្រជុំ ដែលត្រួត ង្វាលនៃក្រុមជំនុំ រួមគ្នា អំពាវនាវដល់វិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ យល់ព្រមនឹង មានទម្ងន់ច្រើនជាង ។ ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាបានបង្កើតវាដោយឡែកពីគ្នានៅផ្ទះ គួរតែបង្រៀនវាដល់ប្រជាជនឬប្រសិនបើបុគ្គលឯកជនមួយចំនួនគួរតែតែងវា ។ បន្ទាប់មក នៅពេលដែលពួកប៊ីស្សុពត្រូវបានជួបប្រជុំគ្នា ពួកគេអាចកាន់តែ ងាយស្រួលដោយចេតនា នូវអ្វីដែលពួកគេគួរបង្រៀន និងក្នុងទម្រង់បែបណា ក្រែងលោមានការបង្កាត់ពូជពីភាពចម្រុះ ។ ទីបី ប៉ុលបានចេញវេជ្ជបញ្ជាវិធីនេះ ក្នុងការបែងចែកគោលលទ្ធិ ។ ដ្បិតពេលដែលគាត់ចាត់ចែងការញែកគោលលទ្ធិ ទៅកាន់ក្រុមជំនុំផ្សេងៗ (កូរិនថូសទី១. ១៤:២៩) គាត់បានបង្ហាញពីអ្វីដែលគួរ តែជាលំដាប់នៃនីតិវិធីនៅក្នុងករណីធ្ងន់ធ្ងរជាងនេះ ពោលគឺថាក្រុមជំនុំគួរតែ

ទទួលយកការយល់ដឹងជាទូទៅក្នុងចំណោមពួកគេ ។ ហើយអារម្មណ៍នៃការ
អាណិតអាសូរយ៉ាងខ្លាំងដូច្នេះណែនាំយើងថា បើអ្នកណាខានសាសនាចក្រ
ដោយគោលលទ្ធិចម្លែក ហើយបញ្ហាឈានដល់ចំណុចគ្រោះថ្នាក់នៃការខ្វែងគំនិត
គ្នាកាន់តែខ្លាំង នោះក្រុមជំនុំគួរប្រជុំគ្នាជាមុនសិន ពិនិត្យសំណួរដែលដាក់
ហើយចុងក្រោយបន្ទាប់ពី ការពិភាក្សាដោយត្រឹមត្រូវ នាំឱ្យនិយមន័យចេញមក
ពីបទគម្ពីរ ដែលនឹងដកមន្ទិលទាំងអស់ចេញពីមនុស្ស និងបញ្ឈប់មាត់របស់
មនុស្សអាក្រក់ និងលោភលន់ មិនឱ្យហ៊ានទៅណាឆ្ងាយ ។

ដូច្នេះនៅពេលដែល Arius ក្រោកឡើងក្រុមប្រឹក្សា Nicaea ត្រូវបានកោះ
ហៅ ។ តាមរយៈសិទ្ធិអំណាចរបស់វា វាទាំងពីរបានបំផ្លាញកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងដ៏
ទុច្ចរិតរបស់អ្នកទុច្ចរិតនោះ ស្ដារឡើងវិញនូវសន្តិភាពដល់ក្រុមជំនុំទាំងនោះដែល
គាត់មានបញ្ហា ហើយបានអះអាងអំពីអាទិទេពដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះគ្រីស្ទប្រឆាំង
នឹងការបង្រៀនដ៏ពិសិដ្ឋរបស់គាត់ ។ បន្ទាប់មក នៅពេលដែល Eunomius
និង Macedonius ធ្វើឱ្យមានភាពច្របូកច្របល់ថ្មី ក្រុមប្រឹក្សា
Constantinople បានផ្តល់មធ្យោបាយដោះស្រាយសម្រាប់ភាពឆ្គួតរបស់ពួក
គេ ។ នៅក្រុមប្រឹក្សាក្រុងអេភេសូរ ភាពទន់ខ្សោយរបស់ Nestorius ត្រូវបាន
ផ្ដល់រំលំ ។ តាំងពីដើមដំបូងមក នេះជាវិធីសាមញ្ញក្នុងការរក្សាសាមគ្គីភាពក្នុង
ក្រុមជំនុំ នៅពេលណាដែលសាតាំងចាប់ផ្ដើមឧបាយកលណាមួយ ។ ប៉ុន្តែសូម
ឲ្យយើងចងចាំថា មិនមែនគ្រប់សម័យកាល ឬគ្រប់ទីកន្លែងមានបុរសដូចជា
Athanasius, Basil, Cyril និងអ្នកបញ្ជាក់អំពីគោលលទ្ធិពិតបែបនេះ ដែល
ព្រះអម្ចាស់បានលើកឡើងនៅពេលនោះទេ ។ ពិតហើយ សូមឲ្យយើងពិចារណា
អំពីអ្វីដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងអង្គប្រជុំទីពីរនៃក្រុងអេភេសូរ ជាកន្លែងដែល

សាសនាខុសឆ្គងរបស់ Eutyches បានយកឈ្មោះ ហើយបុរសដែលមានការចង
 ចាំដ៏បរិសុទ្ធម្នាក់នោះឈ្មោះ Flavian និងបុរសដែលគោរពព្រះមួយចំនួនទៀត
 ត្រូវបានបណ្តេញចេញ ហើយអំពើខុសឆ្គងជាច្រើននៃប្រភេទនេះបានប្រព្រឹត្ត ។
 វាបានកើតឡើងដោយសារតែ Dioscorus ដែលជាបុរសឈ្មោះប្រកែកគ្នាដែល
 មានចរិតអាក្រក់ ហើយមិនមែនជាព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់បានធ្វើជាអធិបតី ។
 ប៉ុន្តែអ្នកនិយាយថា ព្រះវិហារមិននៅទីនោះទេ ។ ខ្ញុំទទួលស្គាល់វា ។ ត្បិតខ្ញុំជឿ
 ជាក់យ៉ាងមុតមាំថា សេចក្តីពិតមិនស្លាប់ក្នុងក្រុមជំនុំទេ ទោះជាវាត្រូវបាន
 សង្កត់សង្កិនដោយក្រុមប្រឹក្សាមួយក៏ដោយ ប៉ុន្តែត្រូវបានរក្សាយ៉ាងអស្ចារ្យដោយ
 ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីឲ្យវាងើបឡើង ហើយឈ្នះម្តងទៀតតាមពេលវេលារបស់វា ។
 ប៉ុន្តែខ្ញុំបដិសេធថា វាតែងតែជាករណីដែលការបកស្រាយនៃបទគម្ពីរដែលអនុម័ត
 ដោយការបោះឆ្នោតរបស់ក្រុមប្រឹក្សាមួយគឺពិត និងប្រាកដ ។

14. ការវាយតម្លៃមិនពិតនៃការសម្រេចចិត្តផ្សះផ្សាទៅក្នុងផ្នែកនៃក្រុមជំនុំរួម

ប៉ុន្តែ ពួកវាម្យ៉ាងមានគោលដៅគោលដៅមួយទៀតនៅពេលពួកគេបង្រៀនថា
 អំណាចនៃការបកស្រាយបទគម្ពីរជារបស់ក្រុមប្រឹក្សា និងដោយគ្មានការប្តឹងឧទ្ធរ
 ណ៍ ។ ដោយសារការហៅអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលត្រូវបានតែងតាំងក្នុងក្រុមប្រឹក្សាថា
 “ការបកស្រាយបទគម្ពីរ” ពួកគេប្រើវាខុសជាលេស ។ មិនមានព្យាង្គមួយនៃ
 purgatory, នៃការអង្វររបស់ពួកបរិសុទ្ធ, នៃការសារភាព auricular និងដូច
 នឹងត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងបទគម្ពីរ ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែរឿងទាំងអស់នេះ
 ត្រូវបានដាក់ទណ្ឌកម្មដោយសិទ្ធិអំណាចនៃសាសនាចក្រ នោះគឺជា (ដើម្បី
 និយាយឱ្យកាន់តែត្រឹមត្រូវ) ដែលបានទទួលដោយគំនិត និងការប្រើប្រាស់
 មនុស្សគ្រប់គ្នានឹងត្រូវយកជាការបកស្រាយបទគម្ពីរ ។ ហើយមិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹង

ទេ ៖ ប៉ុន្តែប្រសិនបើក្រុមប្រឹក្សាមួយសម្រេចអ្វីក៏ដោយ ទោះជាបទគម្ពីរស្រែក
ប្រឆាំងនឹងវាក៏ដោយ វានឹងមានឈ្មោះថា "ការបកស្រាយ" ។ រួចទ្រង់យកពែង
មក ប្រទានពរក៏ហុចទៅឲ្យគេដោយបន្ទូលថាចូរបរិភោគពីពែងនេះទាំងអស់ គ្នា
ចុះ២៤ដ្បិតនេះជាឈាមខ្ញុំ គឺ ជាឈាម នៃ សញ្ញាថ្មីដែលបាន ច្រូច ចេញសំ
រាប់មនុស្សជាច្រើនប្រយោជន៍ នឹង ផ្តាច់ បាប [ម៉ាថាយ. ២៦:២៧-២៨]
។ ក្រុមប្រឹក្សា Constance បានហាមឃាត់មិនឱ្យយកវាទៅបូជាចារ្យ ប៉ុន្តែមាន
បំណងចង់ឱ្យបូជាចារ្យផឹកវាតែម្នាក់ឯង ។ អ្វីដែលផ្ទុយស្រឡះពីស្ថាប័នរបស់ព្រះ
គ្រីស្ទ ដែលពួកគេនឹងឲ្យបុរសពិចារណាអំពី«ការបកស្រាយ» ប៉ុន្តែហៅការហាម
ប្រាមការរៀបការថាជាការលាក់ពុតរបស់អារក្ស [ឆីម៉េថេទី១. ៤:១-៣]; ហើយ
នៅក្នុងវគ្គមួយទៀត ព្រះវិញ្ញាណបានប្រកាសថាអាពាហ៍ពិពាហ៍បរិសុទ្ធ និងមាន
កិត្តិយសនៅគ្រប់ទាំងអស់ [ហេព្រើរ. ១៣:៤] ។ ការហាមឃាត់ជាបន្តបន្ទាប់
របស់ពួកគេក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍ជាមួយបូជាចារ្យ ពួកគេទាមទារឱ្យចាត់ទុកថាជា
ការបកស្រាយពិត និងពិតប្រាកដនៃបទគម្ពីរ នៅពេលដែលគ្មានអ្វីក្រៅភពអាច
ត្រូវបានគេរៀបចំ ។ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ហ៊ានបើកមាត់ប្រឆាំង អ្នកនោះនឹង
ត្រូវកាត់ទោសជាអ្នកខុសឆ្គង ព្រោះការសម្រេចចិត្តរបស់ពួកជំនុំគឺគ្មានការប្តឹង
ឧទ្ធរណ៍ទេ ។ ហើយវាជារឿងខុសច្បាប់ក្នុងការចោទសួរថាតើការបកស្រាយរបស់
វាពិតឬយ៉ាងណា ។ ហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំគួរស៊ើបអង្កេតប្រឆាំងនឹងភាពអៀនខ្មាស
បែបនេះ? ដើម្បីបានបង្ហាញឡើងវិញថាដើម្បីបានយកឈ្នះវា ។ ខ្ញុំឆ្លងផុតអ្វីដែល
ពួកគេបង្រៀនដោយចេតនាលើអំណាចដើម្បីអនុម័តបទគម្ពីរ ។ ចំពោះការចុះ
ចូលនូវព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះតាមវិធីនេះ ចំពោះការវិនិច្ឆ័យរបស់មនុស្ស ការធ្វើឱ្យ
សុពលភាពរបស់ពួកគេអាស្រ័យលើបំណងរបស់មនុស្ស គឺជាការប្រមាថ

មើលងាយដែលមិនសមនឹងត្រូវបានលើកឡើង ។ ខ្ញុំបានប៉ះរឿងខាងលើរួចហើយ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំនឹងសួរសំណួរមួយនេះ ៖ ប្រសិនបើសិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរត្រូវមានមូលដ្ឋាននៅក្នុងការយល់ព្រមពីក្រុមជំនុំ តើក្រឹត្យរបស់ក្រុមប្រឹក្សាមួយណាដែលពួកគេនឹងលើកឡើងអំពីចំណុចនេះ? ពួកគេគ្មានទេខ្ញុំជឿ ។ ដូច្នេះ ហេតុអ្វីបានជា Arius បានអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនគេយកឈ្មោះនៅក្រុមប្រឹក្សានីកា ដោយទីបន្ទាល់ដែលទាញចេញពីដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន ? ត្បិតគាត់មានសេរីភាពក្នុងការបដិសេធពួកគាត់ ដោយសារតែគាត់មិនមានការយល់ព្រមពីក្រុមប្រឹក្សាទូទៅបានមកមុនទេ ។ ពួកគេបាននាំយកមកជាភស្តុតាងនូវបញ្ជីបុរាណមួយ ដែលហៅថា "កាណុន" ដែលពួកគេនិយាយថាបានមកពីការវិនិច្ឆ័យរបស់ពួកជំនុំ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំសួរម្តងទៀតថា តើកាណុនត្រូវបានគេប្រកាសឱ្យប្រើនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សាណា? នៅទីនេះពួកគេត្រូវតែនៅស្ងៀម ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំគួរតែចង់ដឹងបន្ថែមទៀតថា តើ Canon ប្រភេទណាដែលពួកគេគិតថាវាជា ។ ត្បិតខ្ញុំមើលឃើញថា វាត្រូវបានគេយល់ស្របតិចតួចក្នុងចំណោមអ្នកនិពន្ធបុរាណ ។ ហើយប្រសិនបើអ្វីដែល Jerome និយាយគួរតែមានទម្ងន់នោះសៀវភៅ Maccabees, Tobit, Ecclesiasticus និងផ្សេងទៀតនឹងត្រូវបោះចូលទៅក្នុងឋានៈរបស់ Apocrypha វិញ ។ នេះពួកវាម្យ៉ាងមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងធ្វើបានទេ ។

ជំពូក X

**អំណាចនៃការបង្កើតក្រឹត្យវិន័យ ដែលក្នុងនោះសម្តេចប៉ាប ជាមួយនឹងអ្នកតាំ
ទ្ររបស់គាត់ បានអនុវត្តលើព្រលឹងនៃអំពើឃោរឃៅ និងអំពើឃោរឃៅដ៏ព្រៃ
ផ្សែងបំផុត**

(ក្រឹត្យវិន័យ និងទំនៀមទម្លាប់ក្រុមជំនុំ និងបញ្ញត្តិរបស់ត្រីស្តបរិស័ទនៅ
ចំពោះព្រះ, ១-៤)

1. សំណួរជាមូលដ្ឋាន

ផ្នែកទីពីរនៃអំណាចព្រះវិហារបន្ត ពួកវាម្យ៉ាងប្រាថ្នាចង់ឱ្យរឿងនេះមាននៅក្នុងការ
បង្កើតច្បាប់ ។ ពីប្រភពនេះបានកើតឡើងនូវទំនៀមទម្លាប់មនុស្សជាច្រើនរាប់
មិនអស់ដែលមានសំណាញ់ជាច្រើនដើម្បីចាប់យកព្រលឹងដ៏វេទនា ។ ដ្បិតពួកគេ
គ្មានបញ្ជាអ្វីច្រើនជាងពួកអាចារ្យ និងពួកផារីស៊ីអំពីការដាក់បន្ទុកលើស្មារបស់
ដទៃទៀត ដែលពួកគេមិនអាចប៉ះនឹងម្រាមដៃរបស់គេឡើយ [លូកា ១១:៤៦;
ម៉ាថាយ ២៣:៤] ។ ខ្ញុំមានកន្លែងផ្សេងទៀតបានបង្រៀនពីអ្វីដែលឃោរឃៅ
ឃោរឃៅ ការបង្រៀនរបស់ពួកគេអំពីការសារភាពតាមត្រចៀក ។ នៅក្នុង
ច្បាប់ផ្សេងទៀតរបស់ពួកគេ អំពើហិង្សាដ៏អស្ចារ្យបែបនេះមិនលេចឡើងទេ ។
ប៉ុន្តែ អ្នកទាំងនោះហាក់ដូចជាអាចទ្រាំទ្របានច្រើនបំផុតពីការជិះជាន់លើមនសិ
ការ ។ ខ្ញុំមិននិយាយអ្វីពីការបង្ខូចការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះរបស់ពួកគេ ហើយ
ការដកហូតព្រះរបស់ពួកគេផ្ទាល់ដែលជាអ្នកបង្កើតច្បាប់តែម្នាក់គត់ ។ នេះជា
អំណាចដែលត្រូវពិភាក្សានៅពេលនេះថា តើក្រុមជំនុំអាចនឹងចងសតិសម្បជញ្ញៈ
ដោយច្បាប់ឬអត់ ។ នៅក្នុងការពិភាក្សានេះ យើងមិនទាក់ទងនឹងរបៀប

រៀបរយនយោបាយទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែខ្វល់ខ្វាយអំពីរបៀបដែលព្រះជាម្ចាស់ត្រូវ
 គោរពបូជាត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ដែលទ្រង់បានកំណត់ ហើយតើសេរីភាពខាង
 វិញ្ញាណដែលមើលទៅព្រះអាចនៅមានកម្រិតណាសម្រាប់យើង ។ បានក្លាយជា
 ការប្រើទូទៅដើម្បីហៅក្រីក្រវិន័យទាំងអស់ទាក់ទងនឹងការថ្វាយបង្គំព្រះដែលបាន
 ដាក់ចេញដោយមនុស្សក្រៅពីពាក្យរបស់គាត់ថា «ប្រពៃណីមនុស្ស» ។ ការ
 ឈ្លោះប្រកែកគ្នារបស់យើងគឺប្រឆាំងនឹងការទាំងនេះ មិនមែនប្រឆាំងនឹងក្រុមជំ
 នមបរិសុទ្ធ និងមានប្រយោជន៍ ដែលផ្តល់នូវការរក្សានូវវិន័យ ឬភាពស្មោះត្រង់
 ឬសន្តិភាពនោះទេ ។ ប៉ុន្តែគោលបំណងនៃកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់យើងគឺដើម្បី
 ទប់ស្កាត់អាណាចក្រដែលគ្មានដែនកំណត់ និងព្រៃផ្សៃនេះដែលដណ្តើមយក
 ព្រលឹងដោយអ្នកដែលចង់រាប់ជាគ្រូគង្វាលនៃព្រះវិហារ ប៉ុន្តែតាមពិតទៅគឺជាអ្នក
 កាប់សម្លាប់ដីព្រៃផ្សៃបំផុត ។ ពួកគេនិយាយថាច្បាប់ដែលពួកគេបង្កើតគឺ «
 ខាងវិញ្ញាណ » ដែលទាក់ទងនឹងព្រលឹង ហើយប្រកាសថាច្បាប់ទាំងនោះ
 ចាំបាច់សម្រាប់ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ ព្រះគ្រីស្ទ (ដូចដែលខ្ញុំបានស្នើ) ត្រូវ
 បានឈ្លានពាន ។ ដូច្នេះ សេរីភាពដែលទ្រង់ប្រទានដល់មនសិការនៃអ្នកជឿត្រូវ
 បានគេសង្កត់សង្កិន ហើយទម្លាក់ចោលទាំងស្រុង ។ ឥឡូវនេះខ្ញុំមិនបាន
 ពិភាក្សាអំពីភាពមិនបរិសុទ្ធដ៏អស្ចារ្យដែលពួកគេដាក់ទណ្ឌកម្មការប្រតិបត្តិនៃ
 ច្បាប់របស់ពួកគេខណៈពេលដែលពួកគេបង្រៀនមនុស្សឱ្យស្វែងរកការលើកលែង
 ទោសពីអំពើបាប សេចក្តីសុចរិត និងការសង្គ្រោះពីការប្រតិបត្តិនេះ ហើយខ
 ណៈពេលដែលពួកគេបង្កើតសាសនាទាំងមូល និងផលបូកនៃការគោរពបូជានៅ
 ក្នុង ។ ខ្ញុំអះអាងនូវចំណុចមួយដែលចាំបាច់ មិនគួរដាក់លើមនសិការក្នុងរឿង
 ទាំងនោះ ដែលពួកគេត្រូវបានដោះលែងដោយព្រះគ្រីស្ទ ។ ហើយលុះត្រាតែ

មានសេរីភាព ដូចដែលយើងបានបង្រៀនពីមុនមក ពួកគេមិនអាចសម្រាក
ជាមួយព្រះបានទេ ។ ពួកគេគួរតែទទួលស្គាល់ស្តេចតែមួយអង្គ ដែលជាព្រះគ្រីស្ទ
ជាអ្នករំដោះរបស់ពួកគេ ហើយគួរតែត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយច្បាប់នៃសេរីភាពតែ
មួយ ដែលជាព្រះបន្ទូលដ៏បរិសុទ្ធ ប្រសិនបើដំណឹងល្អ ប្រសិនបើពួកគេរក្សាព្រះ
គុណដែលពួកគេធ្លាប់ទទួលបាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ពួកគេត្រូវឃុំឃាំងដោយ
គ្មានចំណង ហើយគ្មានចំណង ។

2. រដ្ឋធម្មនុញ្ញរ៉ូមដាក់មនសិការជាទាសករ

Solons ទាំងនេះថែមទាំងគិតថារដ្ឋធម្មនុញ្ញរបស់ពួកគេជាច្បាប់នៃសេរីភាព ជា
នីមជ្ជទំនាក់ទំនង បន្ទុកស្រាល [ម៉ាថាយ ១១:៣០] ប៉ុន្តែអ្នកណាមិនឃើញថានេះជា
ការមិនពិតសុទ្ធ? ពួកគេមិនមានអារម្មណ៍ថាច្បាប់របស់ពួកគេត្រូវបាន
សង្កត់សង្កិនទេ នៅពេលដែលបោះបង់ការកោតខ្លាចដល់ព្រះ ពួកគេបានធ្វេស
ប្រហែស និងធ្វេសប្រហែសយ៉ាងសកម្ម ទាំងច្បាប់របស់ពួកគេ និងច្បាប់ដ៏ទេវ
ភាព ។ ប៉ុន្តែបុរសទាំងនោះដែលមានការព្រួយបារម្ភខ្លះចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះ
របស់ខ្លួន នោះនៅឆ្ងាយពីការគិតថាខ្លួនឯងមានសេរីភាពរហូតដល់ជាប់អន្ទាក់
ទាំងនេះ ។ យើងឃើញថាប៉ុលបានប្រព្រឹត្តយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្នប៉ុណ្ណាចំពោះរឿង
នេះ ដោយមិនហ៊ានសូម្បីតែរឿងមួយដើម្បីដាក់កំហិតលើមនុស្ស [កូរិនថូសទី១.
៧:៣៥] ។ ហើយដោយហេតុផលល្អ! គាត់ប្រាកដជាបានគិតទុកជាមុនថា តើ
មានរបួសយ៉ាងណាទៅលើសតិសម្បជញ្ញៈ ប្រសិនបើនៅក្នុងរឿងទាំងនោះ ដែល
ព្រះអម្ចាស់បានទុកឲ្យមានសេរីភាព ចាំបាច់ត្រូវបានដាក់ ។ ផ្ទុយទៅវិញ
មនុស្សម្នាក់មិនអាចរាប់បាននូវរដ្ឋធម្មនុញ្ញដែលបុរសទាំងនោះបានកាត់យ៉ាង
ធ្ងន់ធ្ងរនៅក្រោមការឈឺចាប់នៃការស្លាប់អស់កល្បជានិច្ច ហើយអ្វីដែលពួកគេ

មានភាពធ្ងន់ធ្ងរបំផុតទាមទារជាចាំបាច់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ ។ ហើយក្នុងចំណោមទាំងនេះមានច្រើនណាស់ដែលពិបាកសង្កេតមើល ប៉ុន្តែអ្វីៗទាំងអស់ បើប្រមូលផ្តុំគ្នាគឺមិនអាចទៅរួចទេ គំនរគឺអស្ចារ្យណាស់ ។ ដូច្នេះ តើពួកគេដែលមានបន្ទុកយ៉ាងខ្លាំងដោយការលំបាកយ៉ាងណាអាចរួចផុតពីការងឿងឆ្ងល់ និងធ្វើទារុណកម្មដោយការឈឺចាប់និងការភ័យខ្លាចយ៉ាងខ្លាំង? ដូច្នេះ គោលបំណងរបស់ខ្ញុំនៅទីនេះគឺដើម្បីវាយប្រហារលើរដ្ឋធម្មនុញ្ញដែលបង្កើតឡើងដើម្បីចងព្រលឹងនៅខាងក្នុងចំពោះព្រះ និងដើម្បីដាក់ការខ្វែងគំនិតនៅក្នុងពួកគេដូចជាប្រសិនបើការបញ្ចូលអ្វីដែលចាំបាច់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ ។

3. ធម្មជាតិនៃការយល់ដឹង

សំណួរនេះធ្វើឱ្យបុរសភាគច្រើនខ្មាស់អៀន ពីព្រោះពួកគេមិនបែងចែកឱ្យបានច្បាស់លាស់រវាងវេទិកាខាងក្រៅ (ដូចដែលពួកគេហៅវា) និងវេទិកានៃមនសិការ ។ លើសពីនេះ ភាពលំបាកក៏កើនឡើងដែរ ដោយសារប៉ុលបង្រៀនយើងឱ្យស្តាប់បង្គាប់ចៅក្រម ចូរឲ្យគ្រប់ទាំងមនុស្សចុះចូលនឹងរាជការ ដ្បិតគ្មានអំណាចណាទេ លើកតែមកពីព្រះ គឺព្រះទ្រង់បានតាំងពួកលោកទាំងនោះឲ្យមានអំណាច[រ៉ូម. ១៣:១] ។ ពីនេះវាដូចខាងក្រោមថាមនសិការក៏ត្រូវបានចងដោយច្បាប់រដ្ឋប្បវេណី ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើនេះជាដូច្នេះ អ្វីទាំងអស់ដែលយើងបាននិយាយនៅក្នុងជំពូកមុន និងអ្វីដែលខ្ញុំនឹងនិយាយអំពីរដ្ឋាភិបាលខាងវិញ្ញាណនឹងធ្លាក់ចុះ ។ ដើម្បីដោះស្រាយការលំបាកនេះ ដំបូងយើងត្រូវយល់ថាមនសិការជាអ្វី ។ យើងត្រូវយកនិយមន័យរបស់យើងពីនិរុត្តិសាស្ត្រនៃពាក្យ ។ នៅពេលដែលមនុស្សចាប់យកគំនិតនៃអ្វីៗដោយចិត្ត និងការយល់ដឹង គេនិយាយថា "ដឹង" ដែលពាក្យ "ចំណេះដឹង" មកពីពាក្យ ។ ដូចគ្នាដែរ នៅ

ពេលដែលមនុស្សមានការយល់ដឹងអំពីការជំនុំជំរះដ៏ទេវភាពជាប់ជាមួយពួកគេធ្វើ
 ជាសាក្សីដែលមិនអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេលាក់បាំងអំពើបាបរបស់ពួកគេប៉ុន្តែដាក់ពួក
 គេថាមានកំហុសនៅចំពោះមុខកន្លែងជំនុំជំរះ ការយល់ដឹងនេះត្រូវបានគេហៅថា
 "យល់" ។ វាគឺជាមធ្យោបាយដាក់លាក់មួយរវាងព្រះ និងមនុស្ស ព្រោះវាមិន
 អនុញ្ញាតឱ្យមនុស្សគាបសង្កត់នូវអ្វីដែលខ្លួនដឹងនោះទេ ប៉ុន្តែដេញតាមគាត់រហូត
 ដល់ធ្វើឱ្យគាត់ទទួលស្គាល់កំហុសរបស់គាត់ ។ នេះជាអ្វីដែលប៉ុលមានន័យនៅ
 ពេលគាត់បង្រៀនថាសតិសម្បជញ្ញៈថ្លែងទីបន្ទាល់ដល់មនុស្សខណៈដែលគំនិត
 របស់ពួកគេចោទប្រកាន់ឬដោះសារពួកគេក្នុងការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះ រ៉ូម. ២:
 ១៥-១៦] ។ ការយល់ដឹងសាមញ្ញមួយអាចចាប់ផ្តើមឡើងវិញនៅក្នុងមនុស្សដោយ
 មានផ្ទុកឡើងដូចជាវា ។ ហេតុដូច្នេះហើយ អារម្មណ៍នេះ ដែលទាក់ទាញមនុស្ស
 ឱ្យមករកការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ គឺដូចជាអ្នកចាំទីដែលត្រូវបានប្រគល់ឱ្យមនុស្ស
 ដែលមើល និងសង្កេតមើលអាថ៌កំបាំងទាំងអស់របស់គាត់ ដើម្បីកុំឱ្យគាត់អ្វីត្រូវ
 កប់ក្នុងភាពងងឹតឡើយ ។ ដូច្នេះសុភាសិតបុរាណ ៖ មនសិការគឺជាសាក្សីមួយ
 ពាន់ ។ ដូចជាការវែកញែក ពេត្រុសក៏បានដាក់«ការឆ្លើយតបនៃសតិសម្បជញ្ញៈ
 ចំពោះព្រះ» [ពេត្រុសទី១ ៣:២១] ស្មើនឹងសន្តិភាពនៃចិត្ត នៅពេលដែល
 យើងជឿជាក់លើព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ យើងបង្ហាញខ្លួនយើងនៅចំពោះព្រះ
 ដោយមិនភ័យខ្លាច ។ ហើយនៅពេលដែលអ្នកនិពន្ធសំបុត្រទៅកាន់សាសន៍ហេ
 ព្រើរចែងថា យើង «ដ្បិតបើបាន តើគេមិនបានលែងថ្វាយទេឬអី ពីព្រោះ
 បញ្ញាចិត្តនៃពួកអ្នកដែលថ្វាយបង្គំ នោះមិនបានដឹងថាមានបាបទៀតទេ ដោយ
 ព្រោះបានញែកសំអាតម្តងហើយ » [ហេព្រើរ. ១០:២] គាត់មានន័យថាយើង
 បានរួចខ្លួន ឬរួចខ្លួន ដើម្បីកុំឱ្យអំពើបាបចោទប្រកាន់យើងទៀត ។

4. ការជាប់ឃុំយ៉ាង និងសេរីភាពនៃបញ្ញាចិត្ត

ដូច្នេះ ដូចការងារដែលទាក់ទងនឹងមនុស្សដែរ ដូច្នេះ សតិសម្បជញ្ញៈទាក់ទងនឹងព្រះក្នុងរបៀបដែលមនសិការល្អគ្មានអ្វីក្រៅពីចិត្តទៀងត្រង់ក្នុងចិត្ត ។ ក្នុងន័យនេះ ប៉ុលសរសេរថា « ហេតុដែលហាមយ៉ាងដូច្នេះ នោះគឺប្រយោជន៍ចង់ឲ្យបានសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលកើតពីចិត្តស្អាត ពីបញ្ញាចិត្តជ្រះថ្លា ហើយពីសេចក្តីជំនឿដ៏ស្មោះត្រង់វិញ» [ធីម្លូថេទី ១ ១:៥] ។ បន្ទាប់មក ក្នុងជំពូកដដែល គាត់បានបង្ហាញថាវាខុសគ្នាប៉ុន្មានពីការយល់ដឹង ដោយនិយាយថាមនុស្សខ្លះ«បានបំផ្លាញសេចក្តីជំនឿ» ដោយសារពួកគេបាន«លះចោលបញ្ញាចិត្តដ៏ល្អមួយ» [ធីម្លូថេទី ១ ១:៩] ។ ដោយសារពាក្យទាំងនេះ គាត់បញ្ជាក់ថាវាជាការប្រាថ្នាយ៉ាងរស់រវើកក្នុងការថ្វាយបង្គំព្រះ ហើយមានចេតនាស្មោះត្រង់ដើម្បីរស់នៅក្នុងជីវិតដែលគោរពព្រះ និងបរិសុទ្ធ ។ ជួនកាល វាត្រូវបានពង្រីកដល់មនុស្សផងដែរ ដូចជាពេលដែលប៉ុលដូចគ្នា យោងទៅតាមលូកា ថ្លែងទីបន្ទាល់ថា គាត់បានព្យាយាមដើរដោយមានមនសិការល្អចំពោះព្រះ និងមនុស្ស [កិច្ចការ ២៤:១៦] ។ ប៉ុន្តែការនេះត្រូវបានគេនិយាយដោយសារតែពរជ័យនៃបញ្ញាចិត្តល្អហូរចូលដល់មនុស្ស ។ ប៉ុន្តែការនិយាយឲ្យបានត្រឹមត្រូវ គឺសំដៅលើព្រះតែមួយអង្គ ដូចខ្ញុំបាននិយាយរួចហើយ ។ ដូច្នេះហើយ វាកើតឡើងថាច្បាប់នេះត្រូវបានគេនិយាយថានឹងចងបញ្ញាចិត្ត នៅពេលដែលវាចងមនុស្សដោយបញ្ញាចិត្ត ដោយមិនគិតពីមនុស្សផ្សេងទៀត ឬដោយគ្មានការពិចារណាសម្រាប់ពួកគេ ។ ជាឧទាហរណ៍ ព្រះមិនគ្រាន់តែបង្រៀនយើងឱ្យរក្សាចិត្តរបស់យើងឱ្យស្អាតស្អំ និងបរិសុទ្ធពីតណ្ហាទាំងអស់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ហាមឃាត់ការនិយាយអាសអាភាស និងការមើលងាយខាងក្រៅ ។ បញ្ញញ្ញរបស់ខ្ញុំត្រូវ

ប្រតិបត្តិតាមច្បាប់នេះ ទោះបីជាគ្មានមនុស្សណានៅក្នុងលោកនេះក្តី អ្នកណា
 ប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយឥតខ្ចោះមិនបានច្រើនទេ ព្រោះធ្វើជាគំរូអាក្រក់ដល់បង
 ប្អូន ដូចជាចិត្តរបស់ខ្លួនជាប់នឹងទោសមុន ព្រះ នៅក្នុងរឿងដែលព្រងើយ
 កន្តើយដោយខាងក្នុងមានការពិចារណាមួយផ្សេងទៀត ។ ដ្បិតយើងគួរតែជៀស
 វាងពីពួកគេ បើសិនជាពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ណាមួយ ប៉ុន្តែដោយមានបញ្ញា
 ចិត្ត ។ ដូច្នេះ ប៉ូលនិយាយអំពីសាច់ដែលថ្វាយចំពោះរូបព្រះថា ៖ «បើអ្នកណា
 ជំទាស់ អ្នកនោះនិយាយថា ៖ «កុំពាល់វាព្រោះតែបញ្ញា ខ្ញុំមិននិយាយពីបញ្ញា
 ចិត្តរបស់អ្នកទេ គឺជារបស់អ្នកដទៃ» [១កូរិនថូស ១០:២៨-២៩] ។ បុរសស្មោះ
 ត្រង់នឹងធ្វើបាប ប្រសិនបើគាត់ធ្លាប់បានព្រមានពីមុន គាត់នៅតែបរិភោគសាច់
 បែបនេះ ។ ប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងណា ការហាមឃាត់ជាចាំបាច់អាចជាចំពោះគាត់
 ទាក់ទងនឹងបងប្រុសរបស់គាត់ ដូចដែលត្រូវបានកំណត់ដោយព្រះ នៅតែគាត់
 មិនឈប់រក្សាសេរីភាពនៃបញ្ញាចិត្ត ។ យើងឃើញថាច្បាប់នេះ ចងតែកិច្ចការ
 ខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះ ទុកឱ្យមនសិការមានសេរីភាព ។

(បញ្ញាចិត្តទាក់ទងនឹងច្បាប់របស់មនុស្សនិងសម្តេចប៉ាបៈ ព្រះជាអ្នកបង្កើតច្បាប់
 តែមួយ, ៥-៨)

5. អត្ថន័យនៃក្រឹត្យវិន័យរបស់មនុស្សសម្រាប់បញ្ញាចិត្ត

ឥឡូវនេះ ចូរយើងត្រឡប់ទៅក្រឹត្យវិន័យមនុស្សវិញ ។ ប្រសិនបើពួកគេត្រូវបាន
 អនុម័តដើម្បីបញ្ឆោតយើង ដូចជាប្រសិនបើការប្រតិបត្តិនៃច្បាប់ទាំងនេះគឺ
 ចាំបាច់ដោយខ្លួនឯងនោះយើងនិយាយថាអ្វីដែលខុសច្បាប់គឺស្ថិតនៅលើមនសិកា
 រ ។ មនសិការរបស់យើងមិនទាក់ទងនឹងមនុស្សទេ គឺមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ ។

នេះជាហេតុនៃការបែងចែកទូទៅរវាងវេទិកាផែនដី និងវេទិកានៃបញ្ញា ។ ខណៈពេលដែលពិភពលោកទាំងមូលត្រូវបានគ្របដណ្តប់នៅក្នុងភាពងងឹតនៃភាពល្ងង់ខ្លៅបំផុតនោះ ពន្លឺភ្លើងដ៏តូចមួយនេះនៅតែមាន ដែលមនុស្សបានទទួលស្គាល់ថាមនសិការរបស់មនុស្សគឺខ្ពស់ជាងការវិនិច្ឆ័យរបស់មនុស្សទាំងអស់ ។ ទោះបីជាក្រោយមក ពួកគេពិតជាបានបោះចោលនូវអ្វីដែលពួកគេបានសារភាពក្នុងពាក្យមួយក៏ដោយ ក៏ព្រះនៅតែមានព្រះហឫទ័យឲ្យទីបន្ទាល់ខ្លះអំពីសេរីភាពគ្រីស្ទានលេចឡើង សូម្បីតែនៅពេលនោះ ដើម្បីសង្គ្រោះបញ្ញាចិត្តពីអំពើឃោរឃៅរបស់មនុស្ស ។ ប៉ុន្តែការលំបាកដែលកើតចេញពីពាក្យរបស់ប៉ុលប៉ង់មិនទាន់ត្រូវបានគេបោះបង់ចោលនៅឡើយទេ ។ បើយើងត្រូវស្តាប់បង្គាប់អ្នកគ្រប់គ្រង មិនគ្រាន់តែដោយសារការដាក់ទោសប៉ុណ្ណោះទេ តែដោយសារតែមនសិការ [រ៉ូម. ១៣:៥] វាហាក់ដូចជាធ្វើតាមច្បាប់របស់អ្នកគ្រប់គ្រងក៏មានឥទ្ធិពលលើបញ្ញាចិត្តដែរ ។

ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើនេះជាការពិត នោះក៏នឹងត្រូវនិយាយអំពីច្បាប់ព្រះវិហារដែរ ។ ខ្ញុំឆ្លើយតប ៖ ដំបូងយើងត្រូវបែងចែកនៅទីនេះ រវាងប្រភេទ និងប្រភេទ ។ ទោះបីជាច្បាប់នីមួយៗមិនអាចអនុវត្តចំពោះមនសិការក៏ដោយ ក៏យើងនៅតែត្រូវបានកាន់តាមបញ្ញាទូទៅរបស់ព្រះ ដែលលើកសរសើរយើងអំពីសិទ្ធិអំណាចនៃចៅក្រម ។ ហើយការពិភាក្សារបស់ប៉ុលបានប្រែមកលើចំណុចនេះ ៖ ចៅក្រមចាប់តាំងពីពួកគេត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះ គួរតែត្រូវបានប្រារព្ធឡើងដោយកិត្តិយស [រ៉ូម. ១៣:១] ។ ទន្ទឹមនឹងនេះ ទ្រង់មិនបង្រៀនថាច្បាប់ដែលកំណត់ដោយពួកគេអនុវត្តចំពោះការគ្រប់គ្រងខាងក្នុងនៃព្រលឹងនោះទេ ទ្រង់នៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលខ្ពង់ខ្ពស់លើសក្រឹត្យណាមួយរបស់មនុស្ស ទាំងការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះ និងការគ្រប់គ្រងខាងវិញ្ញាណនៃការរស់នៅត្រឹមត្រូវ ។

រឿងមួយទៀតក៏មិនមានតម្លៃដែរ (ដែលអាស្រ័យទៅលើច្បាប់មុនៗ) ៖ ច្បាប់របស់មនុស្ស ទោះជាធ្វើឡើងដោយចៅក្រម ឬដោយក្រុមជំនុំក៏ដោយ ទោះជាត្រូវតែគោរពក៏ដោយ (ខ្ញុំនិយាយអំពីច្បាប់ល្អ និងយុត្តិធម៌) នៅតែមិនមាន ។ ខ្លួនគេចង់មនសិការ ។ ចំពោះកាតព្វកិច្ចទាំងអស់ក្នុងការគោរពច្បាប់ មើលទៅគោលបំណងទូទៅ ប៉ុន្តែមិនមាននៅក្នុងអ្វីដែលបានចែងនោះទេ ។ ខុសឆ្ងាយពីបទបញ្ជានេះគឺច្បាប់ទាំងនោះដែលកំណត់ទម្រង់ថ្មីសម្រាប់ការថ្វាយបង្គំព្រះ ហើយដាក់ការចាំបាច់សូម្បីតែក្នុងរឿងដែលមិនគិតថ្លៃក៏ដោយ ។

6. ព្រះវិហារគ្មានសិទ្ធិបង្កើតឯករាជ្យដើម្បីចងបញ្ញាចិត្តទេ

លើសពីនេះទៅទៀត នោះគឺជាអ្វីដែលត្រូវបានគេហៅថាសព្វថ្ងៃនេះនៅក្នុង “ក្រុមជំនុំ” ដែលត្រូវបានដាក់មកលើមនុស្សថាជាការថ្វាយបង្គំពិត និងចាំបាច់របស់ព្រះ ។ ហើយដោយសារទាំងនេះមានចំនួនរាប់មិនអស់ ដូច្នេះរាប់មិនអស់គឺជាអន្ទាក់ដើម្បីចាប់ និងចាប់ព្រលឹង ។ យើងបានប៉ះលើចំណុចនេះបន្តិចក្នុងការពន្យល់អំពីច្បាប់ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារនេះជាកន្លែងសមរម្យជាងសម្រាប់ការព្យាបាលត្រឹមត្រូវ ពេលនេះខ្ញុំនឹងព្យាយាមសង្ខេបបញ្ហាទាំងអស់តាមលំដាប់ដែលខ្ញុំអាចធ្វើបាន ។ ហើយដោយសារតែថ្មីៗនេះ យើងបានពិភាក្សាគ្នាក្នុងប្រវែងគ្រប់គ្រាន់ (ដូចដែលវាហាក់ដូចជា) អំពីទុច្ចរិត ដែលបីស្បពក្លែងក្លាយទាមទារដោយខ្លួនឯងនៅក្នុងអាជ្ញាប័ណ្ណដើម្បីបង្រៀនអ្វីក៏ដោយដែលពួកគេពេញចិត្ត ខ្ញុំនឹងលុបចោលឯកសារទាំងអស់នោះ ។ ត្រង់នេះខ្ញុំឈប់តែពន្យល់ពីអំណាចបង្កើតច្បាប់ដែលគេថាមាន ។

ដូច្នេះ សម្តេចសង្ឃក្លែងក្លាយរបស់យើង បន្ទុកបញ្ញាចិត្តរបស់យើងជាមួយនឹង ច្បាប់ថ្មី លើលេសថាពួកគេត្រូវបានតែងតាំងដោយអ្នកច្បាប់ខាងវិញ្ញាណរបស់ ព្រះអម្ចាស់ ដែលជាលទ្ធផលដែលគ្រប់គ្រងនៃក្រុមជំនុំត្រូវបានប្រគល់ឱ្យពួក គេ ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេប្រកែកថា អ្វីក៏ដោយដែលពួកគេបង្គាប់ និងចេញ វេជ្ជបញ្ជាត្រូវតែចាំបាច់ត្រូវបានគោរពដោយប្រជាជនគ្រីស្ទាន ។ អ្នកណាដែល ប្រព្រឹត្តល្មើសនឹងមានទោសចំពោះការមិនស្តាប់បង្គាប់ពីរដង ពីព្រោះអ្នកនោះជា អ្នកបះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះ និងក្រុមជំនុំ ។ ប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើពួកគេ ជាសម្តេចសង្ឃពិត ខ្ញុំនឹងផ្តល់សិទ្ធិអំណាចដល់ពួកគេក្នុងន័យនេះ មិនមែនច្រើន ដូចដែលពួកគេទាមទារនោះទេ ប៉ុន្តែច្រើនតាមដែលតម្រូវឱ្យរក្សាការគ្រប់គ្រងនៃ ក្រុមជំនុំ ។ ឥឡូវនេះ ដោយសារពួកគេជាអ្វីៗទាំងអស់ ប៉ុន្តែអ្វីដែលពួកគេចង់ ឱ្យគេគោរព ពួកគេមិនអាចទទួលយកខ្លួនឯងបាន សូម្បីតែសិទ្ធិអំណាចតិចតួច បំផុតដោយមិនបោះជំហានចេញពីព្រំដែន ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែការនេះត្រូវបាន គេមើលទៅកន្លែងផ្សេងទៀត ដូច្នេះសូមឲ្យយើងទទួលស្គាល់ពួកគេក្នុងពេល បច្ចុប្បន្ននេះថា អំណាចណាដែលបីស្ស្រពិតមានជារបស់បុរសទាំងនេះដោយ ត្រឹមត្រូវ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំបដិសេធថា ពួកគេត្រូវបានតែងតាំងជាអ្នកបង្កើតច្បាប់លើ អ្នកជឿ ដើម្បីអាចកំណត់ច្បាប់នៃជីវិតដោយខ្លួនឯង ឬបង្ខំពិធីបរិសុទ្ធរបស់ពួក គេលើមនុស្សដែលបានប្រព្រឹត្តចំពោះពួកគេ ។ ពេលខ្ញុំនិយាយដូច្នេះ ខ្ញុំមានន័យ ថា ពួកគេគ្មានសិទ្ធិបញ្ជាក្រុមជំនុំឲ្យប្រតិបត្តិតាមកាតព្វកិច្ចអ្វីដែលពួកគេបាន បង្កើតក្រៅពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះឡើយ ។ ដោយសារសិទ្ធិនោះមិនស្គាល់សម្រាប់ សារីក ហើយជាច្រើនដងបានបដិសេធអ្នកបម្រើនៃក្រុមជំនុំដោយព្រះឱស្ឋរបស់ ព្រះអម្ចាស់ ខ្ញុំពិតជាអស្ចារ្យណាស់ដែលអ្នកណាម្នាក់ដែលផ្ទុយពីគំរូរបស់ពួកសាវី

ក និងប្រឆាំងនឹងការហាមឃាត់ច្បាស់លាស់របស់ព្រះ ហ៊ានចាប់យកសិទ្ធិនេះ ហើយហ៊ាន ។ ការពារថ្ងៃនេះ!

7. ការគ្រប់គ្រងតាមអំពើចិត្តទាំងអស់គឺជាការឈ្លានពានលើនគរបស់ព្រះ

នៅក្នុងក្រិក្សវិន័យរបស់ទ្រង់ ព្រះអម្ចាស់បានរួមបញ្ចូលអ្វីៗទាំងអស់ដែលអាចអនុវត្តបានចំពោះការគ្រប់គ្រងដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៃជីវិតដ៏ល្អ ដើម្បីកុំឱ្យមនុស្សនៅសល់អ្វីបន្ថែមលើសេចក្តីសង្ខេបនោះ ។ គាត់ធ្វើនេះដោយហេតុផលពីរ ។ ទីមួយគឺគាត់ចង់ឲ្យយើងចាត់ទុកខ្លួនគាត់ជាម្ចាស់ និងជាអ្នកណែនាំជីវិតរបស់យើង ។ យើងនឹងធ្វើការនេះប្រសិនបើការប្រព្រឹត្តរបស់យើងស្របតាមខ្នាតតម្រានៃព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ ដ្បិតការរស់នៅដ៏សុចរិតទាំងអស់មាននៅក្នុងនោះ ។ ទីពីរគឺថាលោកចង់ឲ្យយើងដឹងថាគ្មានអ្វីដែលលោកតម្រូវពីយើងលើសពីការស្តាប់បង្គាប់ ។

ហេតុនេះហើយបានជាយ៉ាកុបនិយាយថា ៖ «បងប្អូនអើយ កុំឲ្យនិន្នាគ្នាឡើយ អ្នកណាដែលនិន្នា ហើយថ្កោលទោសបងប្អូនខ្លួន នោះក៏និន្នា ហើយថ្កោលទោសចំពោះក្រិក្សវិន័យដែរ បើអ្នកថ្កោលទោសក្រិក្សវិន័យ នោះអ្នកមិនមែនកាន់តាមក្រិក្សវិន័យទេ គឺឈ្មោះថាជាអ្នកថ្កោលទោសវិញ ១២ ឯអ្នកដែលតែងក្រិក្សវិន័យ ហើយជំនុំជំរះផង នោះមានតែ១ទេ គឺជាព្រះ ដែលទ្រង់អាចនឹងជួយសង្គ្រោះ ឬបង្ហាញក៏បាន ចុះតើអ្នកជាអ្វី ដែលថ្កោលទោសអ្នកដទៃនោះ» [យ៉ាកុប ៤:១១-១២] ។ យើងឮថាព្រះជាម្ចាស់ទាមទារសិទ្ធិមួយនេះជាសិទ្ធិរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ ដើម្បីគ្រប់គ្រងយើងដោយអំណាច និងច្បាប់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។ ហើយគាត់បាននិយាយរឿងនេះពីមុនតាមរយៈអេសាយ ទោះជាយ៉ាងច្បាស់លាស់បន្តិចថា៖ «ពីព្រោះព្រះយេស៊ូវទ្រង់ជាចៅក្រមនៃយើងរាល់គ្នា ព្រះយេស៊ូវទ្រង់

ជាអ្នកតែងច្បាប់ឲ្យយើងរាល់គ្នា ព្រះយេស៊ូវទ្រង់ជាមហាក្សត្រនៃយើងរាល់គ្នា» [អេសាយ. ៣៣:២២] វត្ថុទាំងពីរបង្ហាញថាអំណាចនៃជីវិតនិងសេចក្តីស្លាប់គឺជាអ្នកដែលមានអំណាចលើព្រលឹង ។ ពិតប្រាកដណាស់ យ៉ាកុបបានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់អំពីរឿងនេះ ។ លើសពីនេះទៅទៀត គ្មានបុរសណាអាចយករឿងនេះទៅខ្លួនឯងបានឡើយ ។ ដូច្នេះ យើងគួរតែទទួលស្គាល់ព្រះជាអ្នកគ្រប់គ្រងព្រលឹងតែម្នាក់គត់ ដែលមានអំណាចដើម្បីសង្គ្រោះ និងបំផ្លាញ ដូចពាក្យរបស់អេសាយប្រកាសថា ទ្រង់ជាអ្នកគ្រប់គ្រង ចៅក្រម ជាអ្នកបង្កើតច្បាប់ និងជាព្រះអង្គសង្គ្រោះភ្លាមៗ [អេសាយ ១ ៣៣:២២] ។ ដូច្នេះ ពេត្រុស ពេលដាស់តឿនអ្នកគង្វាលអំពីតួនាទីរបស់ខ្លួន ដាស់តឿនពួកគេឲ្យចិញ្ចឹមហ្វូងច្រើនដោយមិនត្រួតត្រាលើ « កាលណាយើងស្រឡាញ់ដល់ព្រះ ហើយកាន់តាមអស់ទាំងបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ នោះយើងដឹងថា យើងស្រឡាញ់ដល់ពួកកូនរបស់ព្រះដែរ ដ្បិតនេះហើយជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដល់ព្រះ គឺឲ្យយើងកាន់តាមអស់ទាំងបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ឯបញ្ញត្តិទ្រង់ នោះមិនមែនជាបន្ទុកដ៏ធ្ងន់ » [ពេត្រុសទី ១ ៥: ២-៣]; តាមរយៈពាក្យនេះ គាត់មានន័យថាមរតករបស់ព្រះ ពោលគឺអ្នកជឿ ។ ប្រសិនបើយើងថ្លឹងថ្លែងយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ថាវាជារឿងខុសច្បាប់ក្នុងការផ្ទេរទៅមនុស្សនូវអ្វីដែលព្រះបម្រុងទុកសម្រាប់ខ្លួនគាត់ នោះយើងនឹងយល់ថាអំណាចទាំងមូលនៃអ្នកដែលចង់ឈានមុខគេដើម្បីបញ្ជាអ្វីនៅក្នុងក្រុមជំនុំក្រៅពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ដូច្នេះ ។

8. ការណែនាំដើម្បីកំណត់ថាតើវដ្តឬនុញ្ញរបស់មនុស្សណាដែលមិនអាចទទួលយកបាន ។

ករណីទាំងមូលស្ថិតនៅលើចំណុចនេះ ៖ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់ជាអ្នកបង្កើតច្បាប់
តែម្នាក់នោះ មនុស្សមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យដណ្តើមយកកិត្តិយសនេះទេ ។
ដូច្នេះហើយ យើងគួរតែនៅពេលជាមួយគ្នាដើម្បីចងចាំពីហេតុផលទាំងពីរនេះ
ដែលបានលើកឡើងរួចហើយថាហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់ទាមទាររឿងនេះសម្រាប់
ខ្លួនគាត់តែម្នាក់ឯង ។ ទីមួយគឺថា យើងគួរតែមានការគ្រប់គ្រងដ៏ល្អឥតខ្ចោះ
នៃសេចក្តីសុចរិត និងភាពបរិសុទ្ធតាមព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ ហើយដូច្នេះក្នុង
ការស្គាល់ទ្រង់មានចំណេះដឹងដ៏ល្អឥតខ្ចោះអំពីជីវិតដ៏ល្អ ។ ទីពីរគឺថាគាត់តែម្នាក់
ឯង (នៅពេលដែលយើងស្វែងរកវិធីដើម្បីថ្វាយបង្គំគាត់ត្រឹមត្រូវនិងសម) មាន
សិទ្ធិអំណាចលើព្រលឹងរបស់យើងយើងគួរតែគោរពតាមគាត់ហើយតាមឆន្ទៈរបស់
គាត់គួរតែរង់ចាំ ។ ដោយបានកត់សម្គាល់ពីហេតុផលទាំងពីរនេះ យើងគួរតែ
អាចបែងចែកបានយ៉ាងងាយស្រួលនូវអ្វីដែលរដ្ឋធម្មនុញ្ញរបស់មនុស្សផ្ទុយនឹងព្រះ
បន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ទាំងអស់នេះជាប្រភេទដែលធ្វើពុតជាទាក់ទងនឹងការ
គោរពប្រណិប័តន៍ព្រះពិត ហើយសតិសម្បជញ្ញៈត្រូវបានចងរក្សាទុក ដូចជាការ
គោរពតាមការបង្ខិតបង្ខំ ។ ដូច្នេះ ចូរយើងចងចាំថា ច្បាប់របស់មនុស្សទាំង
អស់នឹងត្រូវថ្លឹងថ្លែងក្នុងតុល្យភាពនេះ ប្រសិនបើយើងប្រាថ្នាចង់ឱ្យមានការសាក
ល្បងដ៏ប្រាកដមួយ ដែលមិនអនុញ្ញាតឱ្យយើងរង្វេងក្នុងអ្វីទាំងអស់ ។ ប៉ុលប្រើ
ហេតុផលពីមុន នៅពេលគាត់តវ៉ានៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់កូល៉ុសប្រឆាំងនឹងសាវ័ក
ក្លែងក្លាយ ដែលកំពុងព្យាយាមជិះជាន់ក្រុមជំនុំដោយបន្ទុកថ្មី [កូឡូស ២:៨] ។
គាត់ប្រើលេខពីរបន្ថែមទៀតក្នុងសំបុត្រទៅកាន់កាឡាទី ក្នុងករណីស្រដៀងគ្នា
នេះ [កាឡាទី ៥:១-២] ។ ដូច្នេះហើយ គាត់ប្រកែកនៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់កូ
ល៉ុសថា មិនត្រូវស្វែងរកពីមនុស្សអំពីគោលលទ្ធិនៃការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះទេ

ត្បិតព្រះអម្ចាស់បានណែនាំយ៉ាងស្មោះស្ម័គ្រ និងពេញលេញអំពីរបៀបដែលទ្រង់ ត្រូវថ្វាយបង្គំ ។ ដើម្បីបញ្ជាក់អំពីការនេះ គាត់មានប្រសាសន៍នៅក្នុងជំពូកទី មួយថា ដំណឹងល្អមានគ្រប់ប្រាជ្ញាដែលមនុស្សនៃព្រះត្រូវបានធ្វើឲ្យគ្រប់លក្ខណ៍ ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ [កូឡូស. ១:២៨] ។ នៅដើមជំពូកទីពីរ គាត់បានចែងថា ទ្រព្យសម្បត្តិនៃប្រាជ្ញា និងការយល់ដឹងទាំងអស់ត្រូវបានលាក់ទុកក្នុងព្រះគ្រីស្ទ [កូឡូស. ២:៣] ។ ពីនេះគាត់បានសន្និដ្ឋានជាបន្តបន្ទាប់ថា អ្នកជឿគួរតែប្រុង ប្រយ័ត្ន ក្រែងលោពូកគេត្រូវបានល្បួងចេញពីហ្វូងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ តាមរយៈ ទស្សនវិជ្ជាទេ នេះបើយោងតាមរដ្ឋធម្មនុញ្ញរបស់មនុស្ស [កូឡូស. ២:៨] ។ ប៉ុន្តែនៅចុងបញ្ចប់នៃជំពូក គាត់បានថ្កោលទោសដោយទំនុកចិត្តកាន់តែខ្លាំង រាល់សាសនាដែលបង្កើតដោយខ្លួនឯង ពោលគឺការថ្វាយបង្គំក្លែងក្លាយទាំងអស់ ដែលមនុស្សបានរៀបចំសម្រាប់ខ្លួន ឬទទួលពីអ្នកដទៃ ហើយសិក្ខាបទទាំងអស់ ដែលខ្លួនពួកគេហ៊ានប្រកាសអំពីការថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់ [កូឡូស ២:១៦-២៣] ដូច្នេះ យើងចាត់ទុករដ្ឋធម្មនុញ្ញទាំងអស់ដែលមិនសមរម្យ ដែលការគោរព ប្រណិប័តន៍ព្រះត្រូវបានគេក្លែងក្លាយ ។ ច្បាស់លាស់គ្រប់គ្រាន់គឺជារឿងនៅក្នុង សំបុត្រទៅកាន់កាឡាទី ដែលប៉ុលបានដាស់តឿនមនសិការនោះ (ដែលគួរតែ ត្រូវគ្រប់គ្រងដោយព្រះតែមួយ) មិនត្រូវជាប់អន្ទាក់ទេ ជាពិសេស ជំពូកទី ៥ [កាឡាទី ១ ៥:១-២] ។ ដូច្នេះ សូមឲ្យវាគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីកត់សម្គាល់ពួកគេ ។

(រដ្ឋធម្មនុញ្ញរបស់សាសនាដែលអនុញ្ញាតឱ្យមានពិធីក្នុងការថ្វាយបង្គំគឺជាអំពើ ទុច្ចរិត មិនសមរម្យ និងផ្ទុយនឹងបទគម្ពីរ ៩-១៨)

១. រដ្ឋធម្មនុញ្ញម្យ៉ាង យោងទៅតាមគោលការណ៍ដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ នឹងត្រូវបដិសេធ

ប៉ុន្តែដោយសារបញ្ហាទាំងមូលនឹងត្រូវបានបញ្ជាក់ឱ្យកាន់តែច្បាស់តាមរយៈ

ឧទាហរណ៍ វាពិតជាមានប្រយោជន៍មុនពេលយើងទៅឆ្ងាយដើម្បីអនុវត្តគោល
លទ្ធិនេះទៅតាមសម័យកាលរបស់យើងផ្ទាល់ ។ យើងនិយាយថា រដ្ឋធម្មនុញ្ញ
(ហៅដោយពួកគេថា "សាសនា") ដែលសម្តេចប៉ាប និងបក្សពួករបស់គាត់ដាក់
បន្ទុកដល់ក្រុមជំនុំ គឺអាក្រក់ និងអាក្រក់ ។ ខ្មាំងសត្រូវរបស់យើងការពារពួក
គេថាបរិសុទ្ធ និងគោរព ប៉ុន្តែពួកវាមានពីរប្រភេទ ៖ ខ្លះអនុវត្តចំពោះពិធី និង
ពិធីផ្សេងៗ ។ ផ្សេងទៀត ដើម្បីប្រៀនប្រដៅ ។ ដូច្នេះ តើមានហេតុផល
សម្រាប់យើងវាយប្រហារទាំងពីរប្រភេទឬ? ពិតជាលើសពីអ្វីដែលយើងចង់
បាន!

លើសពីអ្វីដែលយើងចង់បាន! ជាដំបូង តើអ្នកនិពន្ធខ្លួនឯងមិនកំណត់និយម
ន័យច្បាស់លាស់ថា ការថ្វាយបង្គំព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត នោះមាននៅក្នុងរដ្ឋធម្មនុ
ញ្ញទាំងនេះទេ? តើពួកគេដឹកនាំពិធីដល់កម្រិតណា លើកលែងតែព្រះដែល
អាចនឹងត្រូវបានគោរពតាមរយៈពួកគេ? ហើយនេះ មិនមែនធ្វើឡើងដោយ
កំហុសនៃហ្វូងមនុស្សដែលមិនបានសរសេរនោះទេ ប៉ុន្តែដោយការយល់ព្រមពី
អ្នកដែលមានភារកិច្ចបង្រៀន ។ ខ្ញុំនៅ មិន ទាន់បានប៉ះពាល់ដល់ការគួរស្តាប់
ខ្ពើមយ៉ាងខ្លាំងដែលពួកគេបាន ព្យាយាម ដើម្បីផ្តល់រំលឹការគោរពសាសនាទាំង
អស់ ។ ប៉ុន្តែក្នុងចំណោមពួកគេ វានឹងមិននឹកស្មានថាជាឧក្រិដ្ឋកម្មដ៏
យោរយៅបែបនេះទេ ប្រសិនបើពួកគេមិនគោរពតាមប្រពៃណីតិចតួចបំផុត
ប្រសិនបើពួកគេមិនគោរពបូជាព្រះចំពោះរឿងប្រឌិតរបស់ពួកគេ ។ តើយើង
ប្រព្រឹត្តអំពើបាបយ៉ាងដូចម្តេច ម្តេចបើសព្វថ្ងៃនេះយើងមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងអ្វីដែលប៉ុល
បានបង្រៀនថាជាមនុស្សមិនអាចទ្រាំទ្របាន—ថាការគោរពប្រណិប័តន៍ដ៏ត្រឹម

ត្រូវត្រូវបាន **កាត់**បន្ថយទៅជាការសម្រេចចិត្តរបស់មនុស្ស? ជាពិសេសពេលដែល គេបង្គាប់មនុស្សឲ្យគោរពប្រណិប័ត្នតាមធាតុនៃលោកីយ៍នេះដែលប៉ុល ផ្លែងទីបន្ទាល់ជាប្រឆាំង នឹង ព្រះគ្រីស្ទ [កូឡុស. ២:២០] ។ ជាថ្មី ម្តងទៀត វាត្រូវបានគេដឹងយ៉ាងច្បាស់ថាមានភាពរឹងមាំយ៉ាងណាដែល ពួកគេចង់បញ្ជា ចិត្តទៅ នឹង បម្រើអ្វីក៏ដោយដែលពួកគេបញ្ជា ។ នៅពេលដែលយើងជំទាស់ នឹងពួកគេ យើងបង្កើតបុព្វហេតុទូទៅជាមួយប៉ុល ដែលមិនអនុញ្ញាតឱ្យ មនសិការស្មោះត្រង់ត្រូវបានកាត់បន្ថយទៅជាទាសភាពរបស់មនុស្ស [កាឡាទី. ៥:១] ។

10. ក្រឹត្យរបស់សម្តេចប៉ាបបដិសេធបញ្ញាតិរបស់ព្រះ

ម្យ៉ាងទៀត អំពើអាក្រក់នេះត្រូវបានបន្ថែមថា នៅពេលដែលលិទ្ធិម្តងត្រូវបាន ត្រូវបានកំណត់នៅក្នុងរឿងប្រឌិតឥតប្រយោជន៍បែបនេះ ភាពច្របូកច្របល់ បែបនេះតែងតែកើតឡើងដោយអំពើថោកទាបដ៏គួរឱ្យស្អប់មួយទៀត ដែលព្រះគ្រី ស្ទបានស្តីបន្ទោសពួកផារីស៊ី ។ ទ្រង់មាន បន្ទូលតបថាឯអ្នករាល់គ្នាវិញតើ ហេតុអ្វីបានជាធ្វើខុស នឹង បញ្ញត្តិព្រះ ដោយកាន់តាមទំនៀមទំលាប់បុរាណ របស់អ្នករាល់ គ្នា [ម៉ាថាយ ១៥:៣] ។ ខ្ញុំមិនចង់តតាំង នឹង ពាក្យ សម្តីរបស់ខ្លួនឯងប្រឆាំង នឹង សមាជិកសភារបស់យើងបច្ចុប្បន្នទេ សូមឲ្យពួក គេឈ្នះចុះខ្ញុំនិយាយថា ប្រសិនបើពួកគេអាចសម្អាតខ្លួនពីការចោទប្រកាន់របស់ ព្រះគ្រីស្ទតាមវិធី ណាមួយចុះ ។ ប៉ុន្តែតើពួកគេអាចដោះសារដោយរបៀបណា ពីព្រោះ ក្នុងចំណោមពួកគេវាជារឿងអាក្រក់ឆ្ងាយណាស់ដែលរំលងការសារភាព តាមគ្រចៀកនៅវេននៃឆ្នាំជាន់ការដឹកនាំជីវិតដ៏អាក្រក់ពេញមួយឆ្នាំទៅ ទៀត? បានឆ្លងអណ្តាតរបស់ពួកគេជាមួយនឹងរសជាតិនៃសាច់នៅថ្ងៃសុក្រជាងការ

បង្អួចរាងកាយទាំងមូលជាមួយនឹងការសហយស្មន់ជារៀងរាល់ថ្ងៃ? បានផ្លាស់ប្តូរដៃទៅធ្វើការដោយស្មោះត្រង់នៅថ្ងៃឧទ្ទិសដល់ពួកបរិសុទ្ធខ្លះឬក្រៅពីសាសនាដើម្បីបានអនុវត្តសមាជិករាងកាយទាំងអស់នៅក្នុងឧក្រិដ្ឋកម្មដ៏អាក្រក់បំផុត? តើបូជាចារ្យត្រូវចងក្នុង អាពាហ៍ពិពាហ៍ស្របច្បាប់មួយជាជាងជាប់ជំពាក់ នឹងអំពើផិតក្បត់ មួយពាន់ឬ? តើបានចាកចេញពីការធ្វើធម្មយាត្រាដែលមិនបានធ្វើជា ជាងមានការខូចចិត្ត នឹង ការសន្យាទាំងអស់? មិនបានខ្វះខាតអ្វី មួយនៅលើដីអស្ចារ្យនោះទេប៉ុន្តែមិនតិចលើសលប់ និង មិនចំណេញ នោះទេព្រះវិហារដ៏រីករាយជាងការបរាជ័យដល់អ្នកក្រនៅចុងបំផុតរបស់ពួកគេ? ឆ្លងកាត់រូបព្រះដោយមិនគោរពជាជាងធ្វើបាបមនុស្សជាតិ ទាំងមូល? មិនត្រូវមានការអ្វីទាំពាក្យឥតន័យវែងៗនៅម៉ោងជាក់លាក់ជាងការមិនដែលបានកំណត់ការអធិស្ឋានស្របច្បាប់នៅក្នុងចិត្តទេ? តើអ្វីទៅជាការមិនគោរពបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ទំនៀម ទម្លាប់របស់ខ្លួន [ម៉ាថាយ ១៥ : ៣] បើមិនមែននេះទេ? ខណៈ ពេលដែលសរសើរការប្រតិបត្តិតាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះដោយត្រជាក់ និង ឥតបានការក៏ដោយក៏ពួកគេខ្លះខ្លាំង និង រវល់ជំរុញការគោរព ប្រតិបត្តិ យ៉ាងពិតប្រាកដចំពោះខ្លួនគេដូចជាការគោរពទាំងស្រុងក្នុងខ្លួនពួកគេ ឬ? ខណៈពេលដែលទាមទារឱ្យមានការកែប្រែស្រាលៗ សម្រាប់ការបំពានច្បាប់ដ៏ទេវភាព ពួកគេដាក់ទោសសូម្បីតែការបំពានតិចតួចបំផុតនៃក្រឹត្យរបស់ពួកគេ ដោយគ្មានទោសស្រាលជាងពន្ធនាគារ ការនិរទេស ភ្លើង ឬដាវ ។

ខណៈពេលដែលមិនយោរយោ និងមិនអាចកាត់ថ្លៃបានចំពោះអ្នកដែលមើលងាយព្រះជាម្ចាស់ ពួកគេបានបៀតបៀនដល់ទីបំផុតអ្នកមើលងាយរបស់ពួក

គេដោយការស្អប់ខ្ពើមដែលអាចទទួលយកបាន ។ ហើយពួកគេ ណែនាំអស់អ្នកដែលមានភាពសាមញ្ញដែលពួកគេចាប់ឃុំឃាំងឲ្យឃើញ ដោយភាពស្អប់ស្លាត់កាន់តែខ្លាំងជាងនេះទៅទៀតច្បាប់របស់ព្រះទាំងមូល ត្រូវបានបោះចោលជាងបទបញ្ញត្តិនៃក្រុមជំនុំ (ដូចពួកគេហៅពួកគេ) បំពានទៅទៀត ។ ទីមួយ ខ្ញុំគឺជាការរំលងដ៏ធ្ងន់ធ្ងរមួយសម្រាប់ មនុស្ស ម្នាក់ក្នុងការមើលងាយវិនិច្ឆ័យ និង ដេញអ្នកផ្សេងទៀតចេញដោយ សារអ្វីដែលមិនសំខាន់ និង (ចំពោះព្រះទ័យរបស់ព្រះ) រឿង ព្រងើយ កន្តើយ ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ វាហាក់ដូចជាអាក្រក់បន្តិច ធាតុដីគួរឱ្យរំភើបនៃពិភពលោកនេះ (ដូចដែលប៉ុលបានសរសេរទៅកាន់ពួកកាឡាទីហៅពួកគេថា [កាឡាទី) មានភាពស្ម័គ្រស្មាលជាងអក្ខរាវិរុទ្ធស្ថានសួគ៌នៃព្រះទៅទៀត ។ ហើយអ្នកណាដែលមានសុខភាពល្អជិតស្រឡះ ដោយភាពរៀចរស់ត្រូវវិនិច្ឆ័យដោយអាហារ ។ អ្នកណាដែលគេអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើស្រីពេស្យាគឺគេបដិសេធមិនមានប្រពន្ធ ។ ដូច្នេះហើយ នៅទីនេះ គឺជាផលផ្ទៃនៃការគោរពប្រតិបត្តិដ៏អៀនខ្មាសនេះ ដែលងាកចេញពីព្រះជាម្ចាស់ តាមដែលវាទំនោរទៅរកមនុស្ស ។

11. ក្រឹត្យរ៉ូម៉ាំងគ្មានន័យ និងគ្មានប្រយោជន៍

នៅក្នុងក្រឹត្យដូចគ្នានេះ មានកំហុសពីរផ្សេងទៀតដែលអាចចាត់ទុកថាជាកំហុសដែលយើងមិនយល់ព្រម ។ ទីមួយ ពួកគេបានចេញវេជ្ជបញ្ជាឱ្យអ្នកគោរពប្រតិបត្តិភាគច្រើនគ្មានប្រយោជន៍ ហើយជួនកាលថែមទាំងល្ងង់ទៀតផង ។ មួយវិនាទី មនសិការដ៏បរិសុទ្ធត្រូវបានសង្កត់សង្កិនដោយភាពសម្បូរបែបនៃពួកគេ ហើយត្រឡប់ទៅជាប្រភេទនៃសាសនាអូដាវិញ "ដូច្នេះប្រកាន់ខ្ជាប់នូវស្រមោលដែលពួកគេមិនអាចចូលទៅដល់ព្រះគ្រីស្ទបាន ។ ប្រាជ្ញានៃសាច់

ឈាមដែលទទួលការអង្វរដល់ពួកគេដែលគិតថាក្រុមជំនុំខូចទ្រង់ទ្រាយ ទាំងស្រុងនៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានដកចេញ « ហើយការអ្វីដែលត្រូវធ្វើក៏ដោយ ចូរធ្វើឲ្យអស់ពីចិត្ត ទុកដូចជាធ្វើថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ មិនមែនដល់មនុស្សទេ [កូឡុស ២:២៣] ក្រោមរូបរាងរបស់ប្រាជ្ញា សម្បុរដែលបោកប្រាស់នេះមកពីណា បញ្ជូរបស់មនុស្សទទួលស្គាល់ថាអ្វីជារបស់ខ្លួន ហើយឱបក្រសោបវា លុះទទួលស្គាល់ហើយ ស្ម័គ្រជាងរបស់ដែលល្អពិតៗ តែតិចស្របនឹងភាពឥតប្រយោជន៍របស់វា ម្តងទៀត ទី នៅរដ្ឋធម្មនុញ្ញទាំងនេះ ហាក់បីដូចជាមានលទ្ធភាពសមរម្យក្នុងការណែនាំក្នុង ការបន្ទាបខ្លួន ការរក្សាចិត្តរបស់បុរសឱ្យជាប់នឹងដីដោយនឹមរបស់ពួកគេផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវការសរសើរមួយផ្សេងទៀត ។ ជាចុងក្រោយ ដោយសារគេតាមមើលទៅព្យាយាមទប់ភាពរីករាយនៃសាច់ឈាម ហើយចុះចូលនឹងភាពតឹងរ៉ឹងនៃការតមអាហារ ដូច្នេះពួកគេហាក់ដូចជា ត្រូវបានបង្កើតដោយប្រាជ្ញា ។ ប៉ុន្តែតើប៉ុល និយាយយ៉ាងណាចំពោះអ្នកទាំងនេះ? តើគាត់ហែករបាំងទាំងនេះ ចេញដើម្បីឱ្យអ្នកដែលមានគំនិតសាមញ្ញអាច នឹង មិនត្រូវបានគេ បោកបញ្ឆោតដោយការក្លែងក្លាយ? ដោយសារដើម្បីបដិសេធពួកគេ គាត់បានគិតថាវាគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីនិយាយថាពួកគេជាគំនិតរបស់ មនុស្ស គាត់បានឆ្លងកាត់ការទាំងអស់នេះដោយគ្មានការប្រកែក [កូឡុស ២:២២ ដូចជាគាត់បានរាប់វាគ្មាន តម្លៃ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ប៉ុលបានដឹងថាការថ្វាយបង្គំក្លែងក្លាយទាំងអស់នៅក្នុងក្រុមជំនុំត្រូវបានថ្កោលទោស ហើយថាវាកាន់តែរីករាយចំពោះធម្មជាតិរបស់មនុស្ស នោះអ្នកជឿកាន់តែសង្ស័យ ។ គាត់ដឹងថារូបភាពមិនពិតនៃការបន្ទាបខ្លួនពីខាងក្រៅគឺនៅឆ្ងាយពីភាពរាបទាបពិតដែលងាយស្រួលម្ចាស់ពីភាពរាបទាប ។ ជាចុងក្រោយ

គាត់បានដឹងថា វិន័យបឋម គឺមិនមានតម្លៃលើសពីការហាត់ប្រាណនោះទេ ។
គាត់មានបំណងចង់ឱ្យការពិតដើម្បីបម្រើជាការបដិសេធនៃទំនៀមទម្លាប់របស់
មនុស្សសម្រាប់អ្នកជឿ ដោយសារហេតុផលទាំងនេះត្រូវបានសរសើរក្នុងចំណោម
អ្នកដែលមិនបានរៀន ។

12. អាថ៌កំបាំងរបស់ពួកគេគឺជាការខ្មាស់

ដូច្នេះសព្វថ្ងៃនេះ មិនត្រឹមតែហ្វូងមនុស្សដែលមិនបានទទួលការបង្រៀន
ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែបុរសណាដែលមានប្រាជ្ញាខាងលោកីយ៍យ៉ាងខ្លាំងនោះ ត្រូវបាន
គេចាប់ចិត្តដោយភាពអស្ចារ្យនៃពិធី ។ ពិតហើយមនុស្សលាក់ពុត និង ស្ត្រី
ក្បាលស្រាលគិតថាគ្មានអ្វីស្អាតឬល្អជាងនេះទេដែលអាច ស្រមៃបាន ។ ប៉ុន្តែ
អ្នកដែលធ្វើការស៊ើបអង្កេតឱ្យកាន់តែស៊ីជម្រៅ និងយោងទៅតាមច្បាប់នៃការ
គោរពបូជា កាន់តែថ្លឹងថ្លែងតម្លៃនៃពិធីច្រើនយ៉ាងពិតប្រាកដ យល់ជាមុនថាវា
ជារឿងតូចតាច ព្រោះវាគ្មានប្រយោជន៍អ្វីឡើយ ទី២ ថាវាជាល្បិចព្រោះតែ
បោកភ្នែកអ្នកទស្សនា ដោយភាពអួតអាងទេ ។ ខ្ញុំកំពុងនិយាយអំពីលុយដ៏
ថ្លៃថ្លាទាំងនោះ ដែលចៅហ្វាយនាយរ៉ូម៉ាំងនឹងមានវាថា មានអាថ៌កំបាំងដ៏អស្ចារ្យ ។
យើងពិសោធន៍ថាវាមិនមែនជារឿងចំអកឡកឡើយសុទ្ធសាធ ។ ហើយ
គ្មានអ្វីចម្លែកទេដែលអ្នកនិពន្ធរបស់ពួកគេបានធ្លាក់ចុះដល់ចំណុចនៃការបោក
បញ្ឆោតខ្លួនឯង និងអ្នកដទៃដោយភាពល្ងង់ខ្លៅតិចតួច! ពីព្រោះពួកគេបាន
យកគំរូមួយផ្នែកមកពីការលោភលន់របស់សាសន៍ដទៃ ហើយ មួយ ផ្នែកដូចជា
សត្វស្វាបានយកតម្រាប់តាមក្បួនបុរាណនៃច្បាប់ម៉ូសេដែលអនុវត្តចំពោះយើងមិន
លើសពីការបូជាសត្វ និង របស់ផ្សេងទៀតដូចគ្នា នោះទេ ។ ជាក់ស្តែង
ទោះបីជាមិនមានភស្តុតាងផ្សេងទៀតក៏ដោយ ក៏គ្មាននរណាម្នាក់នៅក្នុងគំនិត

ត្រឹមត្រូវរបស់គាត់នឹងសង្ឃឹមថានឹងបានអ្វីល្អពីមនុស្សដែលមានជំងឺបែបនេះដែរ ។ ហើយរឿងនេះបង្ហាញយ៉ាង ច្បាស់ថាពិធីភាគច្រើនគ្មានប្រយោជន៍អ្វីក្រៅ ពីធ្វើឲ្យមនុស្សថោកទាបជាងបង្រៀនគេ ។ ដូច្នេះហើយនៅក្នុងក្បួនតម្រាថ្មី ទាំងនេះដែល ក្រឡាប់ជាជាងរក្សាការប្រៀនប្រដៅពួកពុតត្បូតបានដាក់សារៈ សំខាន់ យ៉ាងខ្លាំង ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើនរណាម្នាក់ស៊ើបអង្កេតពួកគេឱ្យបាន ហ្មត់ចត់ជាងនេះ នោះគាត់នឹងឃើញពួកគេគ្មានអ្វីក្រៅពីការបំភាន់នៃវិន័យ និង ជាស្រមោលភ្លាមៗ ។ ក្រឹត្យនៃសាសនាចក្រវ័រម៉ាំង តាមរយៈការប្រមូលផ្តុំដោយ ឥតន័យរបស់ពួកគេ នាំឱ្យមានការព្រួយបារម្ភជារបស់ជនជាតិយូដាមកលើស បញ្ញាចិត្ត ទៅកាន់ចំណុចមួយទៀត ដែលមិនឃើញថា ទំនៀមទម្លាប់ទាំងនេះ ដោយការគ្របសង្កត់គ្នាទៅវិញទៅមកបានកើនឡើង ។ ទៅជាចំនួនដូចជា មិនអាចទ្រាំទ្រទៅ នឹង ក្រុមជំនុំ គ្រីស្ទាន ? ហេតុដូច្នេះហើយ សាសនាយូដ ជាមួយចំនួនបានលេចចេញជារូបរាងនៅក្នុងពិធី ហើយពិធីផ្សេងទៀតនាំមកនូវ ការធ្វើទារុណកម្មយ៉ាងយោរយោមកលើចិត្តដែលប្រកបដោយធម៌ ។

Augustine បានត្អូញត្អែរថា នៅក្នុងសម័យរបស់គាត់ នៅពេលដែលសិក្ខាបទ របស់ព្រះត្រូវបានធ្វេសប្រហែស អ្វីគ្រប់យ៉ាងគឺពោរពេញទៅដោយការរើសអើង ជាច្រើន ដែលបុរសម្នាក់ដែលយកជើងទទេរបស់គាត់ទៅដីក្នុងអំឡុងពេល octave របស់គេត្រូវបានស៊ីបន្ទោសខ្លាំងជាងអ្នកដែលលង់ទឹកក្នុងចិត្តរបស់គាត់ ទៅទៀត ។ គាត់បានត្អូញត្អែរថា ក្រុមជំនុំដែលព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យ ចង់មានសេរីភាពនោះ ត្រូវបានសង្កត់សង្កិនយ៉ាងខ្លាំង ដែលធ្វើអោយស្ថានភាព របស់ជនជាតិយូដាកាន់តែអាចទ្រាំទ្របាន ។ ពេលនេះមានហើយ! សម្រាប់ លេខគំរាមដាងដប់ដងហើយរាល់ចំណងជើងត្រូវ បានកំណត់យ៉ាងតឹងរ៉ឹងជាង

ពេលនោះមួយរយដង ។ ដូចនេះវាតែងតែកើតឡើងនៅកន្លែងដែលពួកអ្នក
 ច្បាប់ដីអាក្រក់ទាំងនេះធ្លាប់កាន់អំណាចម្តងរួចមកហើយ ពួកគេមិនដែលឈប់
 បញ្ជា និងហាមឃាត់ឡើយ រហូតដល់ពួកគេឈានដល់កម្រិតនៃភាពល្ងង់ខ្លៅ ។
 ប៉ុលនេះក៏បាន ប្រកាស យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ក្នុងពាក្យទាំងនេះថា ៖ « ដូច្នេះ បើ
 សិនជាអ្នករាល់គ្នាបានស្លាប់ទៅ ជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ខាងឯបថមសិក្សារបស់
 លោកីយនេះមែន នោះតើហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នា ធ្វើដូចជារស់នៅជាប់ក្នុង
 លោកីយនៅឡើយ ដោយចុះចូលនឹងសេចក្តីបញ្ញត្តិទាំងប៉ុន្មានវិញ (កូឡូស. ២:
 ២០-២១) ។ ត្បិតថាពាក្យអាសូហ្វមានន័យថាញ៉ាំ និង ប៉ះនៅទីនេះ ដើម្បី
 ជៀសវាងការនិយាយដដែលៗ វាមិនមានការសង្ស័យតិចជាងក្នុងន័យពីមុនទេ ។
 នៅទីនេះ ប៉ុលបានសរសើរអំពីដំណើរការរបស់សាវ័កក្លែងក្លាយ ។ ពួកវាចាប់
 ផ្តើមជាមួយនឹងភាពអស្ចារ្យ ដោយហាមមិនឲ្យញ៉ាំតែថែមទាំងទំពារបន្តិច ។
 ពេលទទួលបានចំណុចនេះគេហាមមិន ឲ្យភ្នក់សូម្បីតែមួយមុខ ។ បន្ទាប់ពីនេះ
 ក៏ត្រូវបានគេព្រមទទួលដែរ ពួក គេចាត់ទុកថាវាមិនស្របច្បាប់សូម្បីតែប៉ះ នឹង
 ម្រាមដៃក៏ដោយ ។

13. ពិធីដើម្បីបង្ហាញព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនដើម្បីលាក់បាំងទ្រង់

ថ្ងៃនេះ យើងបានស្តីបន្ទោសយ៉ាងត្រឹមត្រូវទៅលើភាពផ្តាច់ការនេះនៅក្នុងរដ្ឋធម្ម
 នុញ្ញរបស់មនុស្ស ដោយសតិសម្បជញ្ញៈដ៏ក្រៀមក្រំ កើតឡើងយ៉ាងអស្ចារ្យ
 ដែលត្រូវបានលើកឡើងជាមួយនឹងក្រឹត្យរាប់មិនអស់ និងការអនុវត្តន៍ដែលមិន
 អាចកាត់ថ្លៃបាន ។ កន្លែងផ្សេងទៀតខ្ញុំបាននិយាយអំពី វិន័យដែលទាក់ទង
 នឹង វិន័យ ។ តើខ្ញុំ នឹង និយាយយ៉ាងណាអំពី ពិធី ដែលព្រះគ្រីស្ទបានបញ្ចុះ
 ពាក់កណ្តាលនាំឲ្យយើងត្រឡប់ទៅជានិមិត្តរូបរបស់សាសន៍យូដាវិញ? "ព្រះអ

ម្ចាស់ជាព្រះគ្រីស្ទរបស់យើង អូស្ទ័នទីន" បានចងសម្ព័ន្ធភាពរបស់មនុស្សថ្មី ជាមួយនឹងប្រសិទ្ធពរ មានចំនួនតិចតួចណាស់ ពួកខ្លាំងណាស់ក្នុងអត្ថន័យ ងាយស្រួលយល់ ។ "តើភាពសាមញ្ញនេះនៅឆ្ងាយពីភាពសាមញ្ញប៉ុណ្ណា ដែល ពិធីដ៏ច្រើន និងច្រើនបែប ដែលយើងឃើញព្រះវិហារជាប់គាំងសព្វថ្ងៃនេះ មិន អាចប្រាប់បានពេញលេញទេ ខ្ញុំដឹងជាមួយនឹងវត្ថុបុរាណអ្វី ដែលបុរសមានល្បិច កលខ្លះ ដោះសារនេះតាមវិធីនីមួយៗ ។ ពួកគេនិយាយថា ក្នុងចំណោមពួកយើង មានច្រើនដូចជា untutored ដូចមានក្នុងចំណោមប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ថា សម្រាប់ជាប្រយោជន៍នៃការទាំងនេះប្រភេទនៃវិន័យបឋមនេះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ ហើយថាខ្លាំងជាងនេះ ទោះបីជាពួកគេអាចទៅដោយគ្មានវា មិនគួរឆ្ងល់ ប្រហែសវា ចាប់តាំងពីពួកគេឃើញថាវាមានប្រយោជន៍សម្រាប់ បងប្អូនដែល ទន់ខ្សោយ ខ្ញុំសូមឆ្លើយថា ពួកយើងមិននឹកស្មានដល់នូវអ្វីដែលជំពាក់ចំពោះ ភាពទន់ខ្សោយរបស់បងប្អូននោះទេ ប៉ុន្តែយើងជំទាស់ថា នេះមិនមែនជាវិធី ដើម្បីថែរក្សាអ្នកទន់ខ្សោយនោះទេ គឺដើម្បីគ្របសង្កត់ពួកគេដោយគំនរដ៏ធំ ។ វាមិនមែនជាការឥតប្រយោជន៍ទេដែលព្រះជាម្ចាស់កំណត់ភាពខុសគ្នារវាងយើង និងមនុស្សបុរាណ ដែលទ្រង់មានឆន្ទៈបង្រៀនពួកគេតាំងពីកុមារភាពដោយ សញ្ញា និងរូប ប៉ុន្តែដើម្បីបង្រៀនយើងឱ្យកាន់តែសាមញ្ញ ដោយគ្មានអន្ទាក់ពី ខាងក្រៅ ។ កាលនៅក្មេង (និយាយថា ប៉ុល) ត្រូវបានដឹកនាំដោយ គណនីគ្រូបង្រៀនរបស់គាត់ ។ តាមរយៈអាយុរបស់គាត់ហើយស្ថិតនៅក្រោម ការដឹកនាំ របស់គាត់ដូច្នេះជនជាតិយូដាត្រូវស្ថិតនៅក្រោមការឃុំឃាំងរបស់ ច្បាប់ [កាឡាទី. ៤:១ - ៣] ។ ប៉ុន្តែយើងប្រៀបដូចជាមនុស្សពេញវ័យ ដែលរួចផុតពីការមើលថែ និង ការមើលថែដោយមិនចាំបាច់មានការ រើសអើង

ពីកុមារ ។ ព្រះអម្ចាស់បានទតឃើញយ៉ាងច្បាស់ថា តើ មនុស្ស ប្រភេទណា
នឹង មាននៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ទ្រង់ និង របៀបដែលពួកគេ នឹង ត្រូវ
គ្រប់គ្រង ។ ប៉ុន្តែតាមរបៀបនេះ ដូចដែលយើងបាននិយាយ គាត់បានបែង
ចែករវាងពួកយើង និងជនជាតិយូដា ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ប្រសិនបើយើង
ប្រាថ្នាចង់បានផលប្រយោជន៍ដល់អ្នកគ្មានការបង្រៀន ការលើកឡើងនូវ
សាសនាយូដាដែលត្រូវបាននិរទេសដោយព្រះគ្រីស្ទ គឺជាវិធីដ៏ឆោតល្ងង់ក្នុងការ
ធ្វើវា ។ ព្រះគ្រីស្ទក៏បានសម្គាល់ភាពមិនដូចគ្នានេះរវាងមនុស្សចាស់និងមនុស្ស
ថ្មីនៅក្នុងពាក្យរបស់គាត់ផ្ទាល់ នៅពេលដែលទ្រង់មានបន្ទូលទៅកាន់ស្ត្រីជនជាតិ
សាម៉ារីថា ពេលវេលាបានមកដល់ "នៅពេលដែលអ្នកគោរពប្រណិប័តន៍ពិតគួរ
តែថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់ដោយវិញ្ញាណនិងដោយសេចក្តីពិត" [យ៉ូហាន ៤:២៣]
។ ជាការពិត នេះតែងតែត្រូវបានធ្វើ ។ ប៉ុន្តែអ្នកថ្វាយបង្គំថ្មីខុសពីអ្នក
ចាស់ដែលនៅក្រោមលោកម៉ូសេ ការគោរពប្រតិបត្តព្រះខាងវិញ្ញាណត្រូវបានគិត
ហើយដូច្នេះដើម្បីនិយាយ រីក្នុងពិធីជាច្រើន ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះវត្ថុទាំងនេះត្រូវបាន
លុបបំបាត់ចោលហើយគាត់ត្រូវបានគេគោរព ឬជាកាន់តែសាមញ្ញ ។ ដូច្នេះ
ហើយ អ្នកណាដែលយល់ច្រឡំពីភាពខុសប្លែកគ្នានេះ គឺជាការបដិសេធនូវបទ
បញ្ជាដែលបង្កើតឡើង និងដាក់ទណ្ឌកម្មដោយព្រះគ្រីស្ទ ។ តើនឹងមិនមាន
ពិធីទេ (អ្នកនឹងសួរ) ត្រូវ បានគេឱ្យទៅអ្នកល្ងង់ខ្លៅដើម្បីជួយពួកគេក្នុងការ
ដែលគ្មានបទពិសោធន៍? ខ្ញុំមិននិយាយដូច្នេះទេ ។ សម្រាប់ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថា
ជំនួយបែបនេះ មានប្រយោជន៍ខ្លាំងណាស់សម្រាប់ពួកគេ ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែ
ប្រកែកថាមធ្យោបាយដែលប្រើគួរតែបង្ហាញព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនដើម្បីលាក់បាំង
ទ្រង់ទេ គ្រានោះ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានដល់យើងនូវពិធីមួយចំនួន មិនមែនអ្វី

ដែលត្រូវឱ្យស្ងប់ស្ងែងឡើយ ដើម្បីបង្ហាញមានវត្តមានព្រះគ្រីស្ទ ។ សាសន៍យូដា ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យកាន់តែច្រើនជាប្រភពនៃមានវត្តមានព្រះគ្រីស្ទ ។ គាត់បានអ វត្តមានខ្ញុំនិយាយថាមិន កាន់អំណាចទេ ប៉ុន្តែក្នុងមធ្យោបាយដែលគាត់អាច នឹង ត្រូវបានគេ ស្គាល់ ។ ដូច្នេះហើយ ដើម្បីរក្សាន័យថា ចាំបាច់ត្រូវរក្សា ចំនួនតិចតួច ភាពងាយស្រួលក្នុងការគោរព សេចក្តីថ្លៃថ្នូរក្នុងតំណាង ដែលរួម បញ្ចូលភាពច្បាស់លាស់ផងដែរ ។ តើមានចំណុចអ្វីខ្លះដែលនិយាយថាមិន ទាន់បានធ្វើ? ការពិតប្រឈមមុខនឹងភ្នែកទាំងអស់ ។

14. អំពើពុករលួយនៃពិធីដែលត្រូវបានចាត់ទុកថាជាការលះបង់ដ៏រំសេសវិសាល

នៅទីនេះខ្ញុំឆ្លងកាត់ទស្សនៈដ៏អាក្រក់ដែលចិត្តរបស់មនុស្សត្រូវបាន imbued: ថា ពិធីគឺជាការបូជាដែលព្រះជាម្ចាស់បានគាប់ព្រះហឫទ័យត្រឹមត្រូវ អំពើបាបត្រូវ បានសម្អាត និងភាពសុចរិត និងសេចក្តីសង្គ្រោះដែលទទួលបាន ។ ពួកគេ នឹងបដិសេធថាបុរសបរទេសនៃប្រភេទនេះបាន បង្ខំចំពោះអំពើល្អដោយហេតុថាក្នុង ន័យនេះមនុស្សម្នាក់អាចធ្វើបាបច្រើនជាង ដែលមិនសក្តិសមក្នុងកិច្ចការទាំង នោះដែលបានបង្ហាត់ដោយព្រះ ។ ប៉ុន្តែវាផ្តល់កិត្តិយសយ៉ាងខ្លាំងដល់ការធ្វើ ការដោយចេតនាតាមឆន្ទៈរបស់ មនុស្សជាជាងជឿថាពួកគេជាកុសលសម្រាប់ ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ កិច្ចការដែលព្រះបានបង្ហាត់មានរង្វាន់ពីព្រោះអ្នក ច្បាប់ផ្ទាល់ទទួលយកវា ជាភស្តុតាងនៃការស្តាប់បង្គាប់ ។ ដូច្នេះ ការងារបែប នេះមិនទទួលបានតម្លៃពីតម្លៃ ឬគុណតម្លៃរបស់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែដោយសារព្រះ មានតម្លៃខ្ពស់ចំពោះការស្តាប់បង្គាប់របស់យើងចំពោះទ្រង់ ។ នៅទីនេះខ្ញុំកំពុង និយាយអំពីភាពល្អឥតខ្ចោះនៅក្នុងកិច្ចការដែលត្រូវបានណែនាំដោយព្រះ ប៉ុន្តែ មិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយមនុស្សទេ ។ ចំពោះកិច្ចការនៃក្រិស្ទន័យ ដែល

យើងធ្វើនោះសូមមានព្រះគុណតែពីព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ ព្រោះក្នុងនោះការគោរពប្រតិបត្តិរបស់យើងខ្សោយ និង ខ្វះ ខាត ។ ប៉ុន្តែ ដរាបណាតម្លៃនៃការងារដោយគ្មានព្រះគ្រីស្ទគឺមិនស្ថិតក្រោមការពិភាក្សានៅទីនេះ អនុញ្ញាតឱ្យយើងឆ្លងកាត់សំណួរនេះ ។ ខ្ញុំសូមនិយាយម្តងទៀតនូវអ្វីដែលជាកម្មសិទ្ធិនៅក្នុងអំណះអំណាងនាពេលនេះ ៖ អ្វីក៏ដោយដែលមាននៅក្នុងខ្លួនគេដើម្បីសរសើរពួកគេ ពួកគេមានការគោរពប្រតិបត្តិ ដែលព្រះជាម្ចាស់ចាត់ទុកតែមួយគត់ ដូចដែលគាត់បានសាកល្បងតាមរយៈព្យាការីថា ៖ «ខ្ញុំមិនបានបង្គាប់អ្នកអំពីតង្វាយដុតទេប៉ុន្តែគួរតែឮសំឡេងរបស់ខ្ញុំ» [យេ. ៧:២២-២៣ ទំ.] ពីការ ក្លែងក្លាយគាត់និយាយនៅកន្លែងផ្សេងថា ៖ « អ្នករាល់គ្នាចំណាយលុយមិនមែនសម្រាប់ធ្វើនំប៉័ងទេ » [អេ. ៥៥:២ ទំ.] ។ ដូចគ្នា នេះដែរ ៖ «គេថ្វាយបង្គំខ្ញុំដោយឥតប្រយោជន៍ដោយពាក្យប្រៀនប្រដៅ របស់មនុស្ស» [cf. អេសាយ ២៩:១៣; លោក Matt 15 : 9] ដូច្នេះខ្លាំងសត្រូវរបស់យើងមិនអាចដោះសារចំពោះការពិតដែល ពួកគេអនុញ្ញាតឱ្យមនុស្សក្រីក្រស្វែងរកក្នុងភាពសុចរិតខាងក្រៅទាំងនោះ ដែលពួកគេអាច នឹង ថ្វាយព្រះហើយដែល នឹង គាំទ្រពួកគេនៅ ចំពោះមុខសាលាក្តីនៃស្ថានសួគ៌នោះទេ ។ ការផ្តល់ជូនលើសពីនេះទៅទៀត តើនេះមិនមែនជាកំហុសដែលសមនឹងទទួលការចោទប្រកាន់ទេ ដែលថាពួកគេបង្ហាញពិធីមិនយល់ ដូចជាឈុតឆាកនៅលើឆាកឬពិធីវេទមន្ត? វាប្រាកដណាស់ថាពិធីទាំងអស់ប្រព្រឹត្តអំពើពុករលួយ និង បង្កគ្រោះថ្នាក់លុះត្រាតែតាមរយៈពិធីទាំងនោះមនុស្សត្រូវបាននាំទៅរក ព្រះគ្រីស្ទ ។ ប៉ុន្តែប្រាក់ដ៏សំខាន់ទាំងនោះដែលប្រើក្រោមសម្តេចប៉ាប ត្រូវបានបំបែកចេញពីការបង្រៀនដើម្បីរក្សាមនុស្សឲ្យមានសញ្ញាគ្មានន័យ ។ ទីបំផុត(ដូច

ពោះវៀនជាសិប្បករដ៏មានល្បិចកល) វាហាក់ដូច ជាពិធីជាច្រើនត្រូវបាន បង្កើតឡើងដោយសង្ឃលោកលន់ដូចជាអន្ទាក់ចាប់លុយ ។ ប៉ុន្តែទោះជាពួកគេ ចាប់ផ្តើមដំបូងក៏ដោយ ទាំងអស់សុទ្ធតែជាស្រីពេស្យាដើម្បីកេងចំណេញដ៏កខ្វក់ ដែលយើងត្រូវកាត់ផ្តាច់ផ្នែកដ៏ល្អនៃពួកគេ ប្រសិនបើយើងចង់ឱ្យសាសនាចក្រ ដោះលែងពីចរាចរណ៍ដ៏ថោកទាប និងពិសិដ្ឋនេះ ។

15. ការអនុវត្តទៅនៃការយល់ដឹងទូទៅ

ទោះបីជាខ្ញុំហាក់ដូចជាមិនកំពុងបង្រៀនគោលលទ្ធិអចិន្ត្រៃយ៍ទាក់ទងនឹងធម្មនុ ញ្ញរបស់មនុស្សក៏ដោយ ដរាបណាសុន្ទរកថានេះត្រូវបានអនុវត្តទាំងស្រុងចំពោះ អាយុរបស់យើងក៏ដោយ ក៏នៅតែមិនមានអ្វីដែលត្រូវបានគេនិយាយថានឹងមិន មានប្រយោជន៍សម្រាប់មនុស្សគ្រប់វ័យនោះទេ ។ សម្រាប់នៅពេលណាដែល ស្ថានការណ៍ដ៏អស្ចារ្យនេះឈានចូលមកដល់ ដែលមនុស្សណាប្រាថ្នាចង់ថ្វាយបង្គំ ព្រះដោយការប្រឌិតរបស់ពួកគេ ច្បាប់ទាំងអស់ដែលត្រូវបានអនុម័តសម្រាប់ គោលបំណងនេះធ្វើឱ្យខូចដល់ការបំពានយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរទាំងនេះ ។ ដ្បិតព្រះមិន គំរាមកំហែងដល់ សម័យណាមួយឡើយប៉ុន្តែគ្រប់សម័យកាល នឹង បណ្តាសា នេះទ្រង់ នឹង ធ្វើឲ្យងងឹតភ្នែកហើយធ្វើឲ្យអស់អ្នកដែលគោរពប្រណិប័តន៍ទ្រង់ ដោយ សេចក្តីបង្រៀនរបស់មនុស្ស [អេសាយ ២៩:១៣ - ១៤] ។ ភាព ខ្វាក់ភ្នែកនេះបន្តធ្វើឱ្យអស់អ្នកដែលមើលងាយការព្រមានជាច្រើនរបស់ព្រះ ហើយស្ម័គ្រចិត្តដាក់ខ្លួននៅក្នុងអន្ទាក់ដ៏សាហាវទាំងនេះ ដើម្បីទទួលយកភាពមិន សមហេតុផលគ្រប់ប្រភេទ ។ ប៉ុន្តែឧបមាថា ក្រៅពីកាលៈទេសៈបច្ចុប្បន្ន អ្នក គ្រាន់តែចង់ឈរលើអ្វីដែលជាទំនៀមទម្លាប់របស់មនុស្សគ្រប់ពេលវេលា ដែលគួរ ត្រូវបានបដិសេធដោយក្រុមជំនុំ និងដោយមនុស្សគោរពព្រះទាំងអស់ ។ អ្វីដែល

យើងបានលើកឡើងខាងលើនឹងក្លាយជានិយមន័យច្បាស់លាស់ និងច្បាស់លាស់ ។ : ថាពួកគេគឺជាច្បាប់ទាំងអស់ក្រៅពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ជាច្បាប់ដែលបង្កើតឡើងដោយមនុស្ស ទាំងកំណត់របៀបនៃការថ្វាយបង្គំព្រះ ឬដើម្បីចងបញ្ញាចិត្តដោយអត់ធ្មត់ ដូចជាប្រសិនបើពួកគេកំពុងបង្កើតច្បាប់អំពីអ្វីដែលចាំបាច់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ ។ ប្រសិនបើកំហុសផ្សេងទៀតត្រូវបានបន្ថែមទៅមួយ ឬទាំងពីរនេះ - ដែលពួកគេបិទបាំងដោយហ្វូងមនុស្សរបស់ពួកគេភាពច្បាស់លាស់នៃដំណឹងល្អ ថាពួកគេគ្មានន័យស្ថាបនាទេ ប៉ុន្តែគ្មានប្រយោជន៍និងមុខងារតូចតាច ជាងការអនុវត្តពិតនៃការគោរពបូជា ដែលពួកគេត្រូវបានគណនា ។ សម្រាប់ការទទួលបានផលដ៏ក្រៀមក្រំ និងជាមូលដ្ឋាន ដែលពួកគេពិបាកសង្កេតពេក ដែលពួកគេត្រូវបានបង្ហាត់ដោយអបិយជំនឿដ៏គួរឱ្យអម៉ាស់ ទាំងនេះនឹងជួយយើងឱ្យយល់ថាតើសភាវគតិទាំងនេះមានអំពើអាក្រក់ប៉ុណ្ណា ។

16. រដ្ឋធម្មនុញ្ញរ៉ូម៉ាំងមិនអាចដូចដែលពួកគេសន្មត់ថា រាប់ថាជារដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃក្រ *

ខ្ញុំឮចម្លើយដែលពួកគេបង្កើតសម្រាប់ខ្លួនពួកគេ - ថាទំនៀមទម្លាប់របស់ពួកគេមិនមែនមកពីខ្លួនពួកគេទេ ប៉ុន្តែមកពីព្រះ ។ ដ្បិតពួកគេនិយាយថា ព្រះវិហារត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីកុំឱ្យមានការខុសឆ្គង ។ អំណាចរបស់វាស្ថិតនៅក្នុងពួកគេ ។ ចំណុចនេះ បានទទួលវាបន្ទាប់មកភ្លាមថាប្រពៃណីរបស់ពួកគេគឺជាការបើកសម្តែង នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងមិនអាចត្រូវបានគេមើលងាយបានឡើយ លើកលែងតែនៅក្នុងការល្អឯករបស់ព្រះដ៏ទុច្ចរិត ។ ហើយថាពួកគេហាក់ដូចជាមិនបានព្យាយាមអ្វីដោយគ្មានអាជ្ញាធរដ៏អស្ចារ្យ

១៧ ពួកគេចង់ឱ្យយើងជឿថាផ្នែកដ៏ល្អនៃការគោរពរបស់ពួកគេបានមកពីពួកសាវ័
 ក ។ ហើយពួកគេប្រកែកថាឧទាហរណ៍មួយបង្ហាញយ៉ាងគ្រប់គ្រាន់នូវអ្វីដែល
 សាវ័កបាន ធ្វើក្នុងស្ថានភាពផ្សេងទៀតនៅពេលដែលប្រជុំគ្នាក្នុងក្រុមប្រឹក្សាមួយ
 ពួកគេ បានបញ្ជូនដល់សាសន៍ដទៃតាមក្រឹត្យរបស់ក្រុមប្រឹក្សាឲ្យឈប់ពីវត្ថុដែល
 ថ្វាយដល់រូបព្រះពីឈាម និង ពីអ្វីដែលត្រូវ ។ [កិច្ចការ ១៥:២០ , ២៩.១
 នៅកន្លែងមួយទៀត យើងបានពន្យល់រួចហើយអំពីរបៀបដែលពួកគេបានក្លែង
 បន្លំចំណងជើងនៃក្រុមជំនុំសម្រាប់ការលើកតម្កើងខ្លួនឯង : លើអ្វីដែលគួរតែ
 ជាកង្វល់ដំបូងរបស់យើង ហើយមានសារៈសំខាន់បំផុតសម្រាប់យើង នោះគឺជា
 ក្រុមជំនុំទី១ ដែលព្រះគ្រីស្ទនឹងមាន ដើម្បីឲ្យយើងអាចធ្វើ និងសមនឹងខ្លួន
 យើងតាមស្តង់ដារ ។ ពេលនោះ យើងនឹងឃើញយ៉ាងងាយស្រួលថា វាមិន
 មែនជាក្រុមជំនុំដែលឆ្លងកាត់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ គឺចង់បាន និងបង្វែរខ្លួន
 វាទៅក្នុងក្របខណ្ឌនៃច្បាប់ថ្មី ។ តើក្រឹត្យវិន័យដែលបាននិយាយទៅកាន់ក្រុម
 ជំនុំមិនល្អហូតឬ? «អស់ទាំងសេចក្តីណាដែលអញបង្គាប់ដល់ឯងរាល់គ្នា
 នោះត្រូវប្រយ័ត្ន នឹងប្រព្រឹត្តតាមចុះ មិនត្រូវបន្ថែមបញ្ចូលអ្វី ឬកាត់ចោលអ្វីឡើ
 យ ។ » (ចោទិយកថា ១២:៣២) ហើយវគ្គមួយទៀតថា : «កុំឲ្យបន្ថែម
 បញ្ចូលក្នុងព្រះបន្ទូលទ្រង់ឡើយ ក្រែងទ្រង់បន្ទោសដល់ឯង ហើយឃើញថា ឯង
 ជាមនុស្សភូតភរ» (សូភាសិត ៣០:៦) ពួកគេមិនអាចបដិសេធបានទេថា នេះ
 ត្រូវបាននិយាយទៅកាន់ក្រុមជំនុំ ។ តើមានអ្វីទៀតដែលពួកគេបានប្រកាសថា
 តែវាខុសឆ្គង ត្បិតពួកគេអួតថា បន្ទាប់ពីការហាមឃាត់បែបនេះហើយ នោះ
 គ្មានអ្នកណាហ៊ានបន្ថែម និងលាយឡំជាមួយការបង្រៀនរបស់ព្រះទេ? ឆ្ងាយ
 ពីពួកយើងក្នុងការអះអាងចំពោះភាពមិនពិតរបស់ពួកគេ ដែលពួកគេបាននាំមក

នូវការប្រមាថយ៉ាងខ្លាំងមកលើក្រុមជំនុំ! ប៉ុន្តែសូមឱ្យយើងយល់ថា នៅពេល
ណាដែលនរណាម្នាក់ពិចារណាពីភាពច្របូកច្របល់របស់មនុស្សនេះ - ដែលមិន
អាចមានខ្លួនវានៅក្នុងបទបញ្ជារបស់ព្រះ ប៉ុន្តែត្រូវតែមានសេចក្តីត្រេកអរយ៉ាង
ខ្លាំង រត់តាមការច្នៃប្រឌិតរបស់ខ្លួន ឈ្មោះ "ព្រះវិហារ" ត្រូវបានគេក្លែងបន្លំ ។
មិនមានអ្វីពាក់ព័ន្ធ គ្មានអ្វីស្រពិចស្រពិល គ្មានអ្វីស្រពិចស្រពិលនៅក្នុងពាក្យ
ទាំងនេះ ដែលហាមប្រាមក្រុមជំនុំសាកល ឬដកយកអ្វីទាំងអស់ចេញពីព្រះ
បន្ទូលរបស់ព្រះ នៅពេលដែលការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះអម្ចាស់ និងសិក្ខាបទនៃ
សេចក្តីសង្គ្រោះមានការព្រួយបារម្ភ ។ ប៉ុន្តែនេះ (ពួកគេអះអាង) ត្រូវបាន
និយាយអំពីច្បាប់តែមួយគត់ ដែលត្រូវបានអនុវត្តតាមទំនាយ និងការបម្រើនៃ
ដំណឹងល្អទាំងមូល ។ ពិតខ្ញុំទទួលស្គាល់ ហើយខ្ញុំក៏បន្ថែមដែរទាំងនេះគឺជា
ការបន្ថែមច្បាប់ជាងការបន្ថែមឬការ សង្ខេប ។ ឥឡូវនេះព្រះអម្ចាស់មិន
អនុញ្ញាតឲ្យមានអ្វីបន្ថែម ឬ ដក ចេញពីកិច្ចការបម្រើរបស់លោកម៉ូសេឡើ
យ ។ ដូច្នេះដើម្បីនិយាយ ដោយសារតែការរុំព័ទ្ធជាច្រើន រហូតដល់គាត់នឹង
គ្រប់គ្រងគោលលទ្ធិច្បាស់លាស់ជាងតាមរយៈអ្នកបំរើរបស់ ហោរានិងនៅទីបំផុត
តាមរយៈព្រះរាជបុត្រាជាទីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះហេតុអ្វីបានជាយើងមិន
គួរ ចាត់ទុកខ្លួនឯងថាត្រូវហាមឃាត់ខ្លាំងជាងដើម្បីបន្ថែមអ្វីទៅក្នុងក្រិក្យវិន័យ
ហោរាទំនុកតម្កើង និង ដំណឹងល្អ? ព្រះអម្ចាស់ដែលបានប្រកាសជា យូរមក
ហើយថាគ្មានអ្វីដែលធ្វើឲ្យគាត់អាក់អន់ចិត្តខ្លាំងពេកដូចជាត្រូវ បា គេថ្វាយបង្គំ
ដោយពិធីដែលមនុស្សជាតិធ្វើនោះទ្រង់មិនបានក្លាយទៅជាមិន ពិតចំពោះព្រះ
អង្គឡើយ ។ នេះជាប្រភពនៃពាក្យដ៏អស្ចារ្យរបស់ហោរា ដែលគួរបន្តិឡើង
ក្នុងត្រចៀកយើងជានិច្ចថា : « ពីព្រោះនៅគ្រាដែលអញបាននាំពួកពួកយុកោឯង

រាល់គ្នាចេញពីស្រុកអេស៊ីពូមក នោះអញមិនបាននិយាយនឹងគេ ឬបង្គាប់គេ ពី ដំណើរដង្វាយដុត នឹងយញ្ញបូជាទេ គឺអញបានបង្គាប់សេចក្តីនេះដល់គេវិញថា ចូរស្តាប់តាមពាក្យអញ នោះអញនឹងធ្វើជាព្រះដល់ឯងរាល់គ្នា ហើយឯងរាល់គ្នា នឹងបានជារាស្ត្ររបស់អញ ត្រូវឲ្យឯងរាល់គ្នាដើរតាមផ្លូវដែលអញបង្គាប់ឯងគ្រប់ ជំពូក ដើម្បីឲ្យឯងបានសេចក្តីសុខស្រួល » ។ យេរេមា ៧:២២ - ២៣ ម្តង ទៀត ៖ « ដ្បិតនៅថ្ងៃដែលអញបាននាំពួកពួយកោងឯងរាល់គ្នាឡើងរួចពី ស្រុកអេស៊ីពូ ដរាបមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ នោះអញបាននិយាយយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ដល់ គេ ព្រមទាំងខ្លះខ្លះប្រាប់គេ តាំងពីព្រលឹមស្រាងថា ចូរស្តាប់តាមពាក្យអញ ចុះ» (យេរេមា ១១:៧) មានបទគម្ពីរផ្សេងទៀត ដែល មានលក្ខណៈដូចគ្នា ប៉ុន្តែមានការលើកឡើងលើសពីអ្វីផ្សេងទៀតថា ៖ « សំបូរអែលទូលឆ្លើយថា តើ ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងដង្វាយដុត ហើយនឹងយញ្ញបូជា ឲ្យស្មើនឹង ការស្តាប់តាមទ្រង់ឬអី មើល ដែលស្តាប់បង្គាប់ នោះវិសេសលើសជាងយញ្ញបូជា ហើយដែលផ្ទៀងត្រចៀក នោះក៏វិសេសជាងខ្លាញ់នៃច្រមុលឈ្មោលទៅទៀត ឯ សេចក្តីរឹងទទឹង នោះក៏ជាបាបដូចជាការមន្ត្រីរាជ្យដែរ ហើយសេចក្តីចចេសសោត ក៏ដូចជាអំពើអាក្រក់ណាមួយ ហើយនឹងការថ្វាយបង្គំដល់រូបព្រះដែរ ឥឡូវនេះ ព្រះយេហូវ៉ាបានបោះបង់ចោលទ្រង់ មិនឲ្យធ្វើជាស្តេចទៀត ដោយព្រោះទ្រង់ បានបោះបង់ចោល លែងតាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេហូវ៉ាហើយ ។ ” [សំបូរអែល ទី១ ១៥:២២ - ២៣] ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ដោយសារមនុស្សម្នាក់មិន អាចដោះសារពីការចោទប្រកាន់នៃភាពមិនស្អាតស្អំរបស់មនុស្សទាំងអស់នៅក្នុង ផ្នែកនេះដែលត្រូវបានគាំទ្រដោយសិទ្ធិអំណាចនៃក្រុមជំនុំ នោះពួកគេត្រូវបានគេ បង្ហាញយ៉ាងងាយស្រួលថាត្រូវបានចោទប្រកាន់មិនពិតចំពោះព្រះវិហារ ។

17. រដ្ឋធម្មនុញ្ញរ៉ូម៉ាំងមិនឈានដល់ការត្រលប់ទៅសាវ័កទេឬសូម្បីតែទៅ
“ទំនៀមទម្លាប់សាវ័ក”

ដោយហេតុផលនេះយើងស្នើបអង្កេតដោយសេរីប្រឆាំងនឹងការជិះជាន់នៃទំនៀមទំលាប់របស់មនុស្សដែលដាក់យ៉ាងក្រអឺតក្រទមមកលើយើងក្រោមចំណងជើងនៃសាសនាចក្រ ។ ដ្បិតយើងមិនមើលងាយពួកជំនុំឡើយ (ក្នុងនាមជាខ្មាំងសត្រូវរបស់យើងដើម្បីគប់តំនុំមកលើយើងដោយអយុត្តិធម៌ និង អះអាងដោយមិនពិត) ។ ប៉ុន្តែយើងសូមលើកតម្កើងការស្តាប់បង្គាប់ដល់ក្រុមជំនុំ ជាជាងការដែលវាមិនស្គាល់ធំជាងនេះទៅទៀត ។ ប៉ុន្តែអ្នកទាំងឡាយណាដែលធ្វើឲ្យវារឹងរូសទាស់នឹងព្រះអម្ចាស់ បានកើតឡើងដល់ក្រុមជំនុំ នៅពេលដែលពួកគេធ្វើពុតថាវាហួសពីអ្វីដែលបានអនុញ្ញាតដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ខ្ញុំមិនបាននិយាយអ្វីដែលគួរឱ្យខ្មាស់អៀន ក៏ដូចជាការព្យាបាទ គឺជាការនិយាយតៗគ្នាអំពីអំណាចនៃក្រុមជំនុំ ក្នុងពេលជាមួយគ្នាដើម្បីលាក់បាំងនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាវា និងការស្តាប់បង្គាប់អ្វី ដែលវាជំពាក់បញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងមានចិត្តចង់យល់ព្រមជាមួយនឹងក្រុមជំនុំកាន់តែ សំខាន់ដើម្បីមើលឃើញ និង សមាជិកឡើងវិញនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ បានបង្គាប់មកលើយើង និង ក្រុមជំនុំដែលយើងអាចគោរពតាមដោយមានការយល់ព្រមតែមួយ ។ ព្រោះគ្មានការសង្ស័យទេថាយើងនឹង យល់ស្របជាមួយ នឹង ក្រុមជំនុំយ៉ាងល្អប្រសិនបើយើងបង្ហាញខ្លួន យើង ក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ដែលស្តាប់បង្គាប់ព្រះ ។ « ប៉ុន្តែដើម្បីតាមដាន ដើមកំណើតនៃទំនៀមទម្លាប់ទាំងនេះ (ដែលពួកជំនុំត្រូវបានគេ សង្កត់សង្កិន) ត្រឡប់ទៅពួកសាវ័កវិញគឺជាការបោកបញ្ឆោតដ៏បរិសុទ្ធ ដ្បិតគោលលទ្ធិទាំងមូលរបស់សាវ័កមានគោលបំណងនេះ ៖

មិនត្រូវដាក់ បន្ទុកដល់សតិសម្បជញ្ញៈជាមួយ នឹង ការប្រព្រឹត្តថ្មី ឬ បំពុល ការ ថ្វាយបង្គំឡើយ នៃព្រះ ជាមួយនឹងការច្នៃប្រឌិតរបស់យើង ជាថ្មីម្តងទៀត ប្រសិនបើមានអ្វីដែលគួរឱ្យទុកចិត្តនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ និងកំណត់ត្រាបុរាណ ពួកសាវ័កមិនត្រឹមតែមិនអើពើនឹងអ្វីដែលពួកគេមាំមួនសន្មតថាពួកគេទេ ប៉ុន្តែមិន ដែលធ្លាប់បានឮអំពីវាឡើយ ហើយកុំឱ្យពួកគេសរសើរថាភាគច្រើននៃ ក្រឹត្យវិ ន័យរបស់ពួកសាវ័កដែលមិនបានតាំងចិត្តក្នុងការសរសេរត្រូវបានទទួលក្នុងការ ប្រើប្រាស់ និងអនុវត្តតាមទំនៀមទម្លាប់ ។ សេចក្តីយោងគឺចំពោះរឿងទាំង នោះ ដែលកាលព្រះគ្រីស្ទនៅមានព្រះជន្មគង់នៅ ពួកគេមិនអាចយល់បាន ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីការយាងឡើងរបស់ទ្រង់បានរៀនដោយការបើកសម្តែងនៃព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ [យ៉ូហាន ១៦ : ១២-១៣] យើងបានឃើញការ បកស្រាយនៃវគ្គនេះនៅកន្លែងមួយទៀត ។ ជាអាទិ៍កំបាំងដ៏ធំ ដែលមិនស្គាល់ អស់រយៈពេលជាយូរដល់សាវ័ក អ្វីជាការគោរពរបស់សាសន៍យូដា និងសាសន៍ ដទៃ (ខ្លះត្រូវបានបោះពុម្ពជាយូរណាស់មកហើយក្នុងចំណោមសាសន៍យូដា អ្នក ផ្សេងទៀតក្នុងចំណោមសាសន៍ដទៃ) កាយវិការដ៏ល្ងង់ខ្លៅមួយផ្នែក និងពិធីតូច តាចទេ ដែលសង្ឃនោតល្ងង់ (ដែលហែលមិនទាំងអក្សរ) ធ្វើបានល្អហួស ប្រមាណ ។ តាមពិតក្មេងៗ និង អ្នកលេងសើចធ្វើគ្រាប់ តាមពួកគេយ៉ាង ស័ក្តិសមដែលពួកគេហាក់ដូចជាមន្ត្រីស័ក្តិសមបំផុតនៃពិធី បរិសុទ្ធបែបនេះ! ប្រសិនបើគ្មានប្រវត្តិសាស្ត្រទេ មនុស្សដែលមានចិត្តល្អនៅតែអាចសន្និដ្ឋានបានពី ការពិតនៃករណីដែលថា ពិធីបុណ្យ និងពិធីដ៏ច្រើនសន្លឹកសន្លាប់បែបនេះ មិន បានផ្ទុះឡើងលើព្រះវិហារភ្លាមៗនោះទេ ប៉ុន្តែបានឈានចូលបន្តិចម្តងៗ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយលុះជិតដល់ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធហើយបានបញ្ចេញនូវវត្ថុខ្លះដែល

ទាក់ទង នឹង សណ្តាប់ធ្នាប់ និង ប្រៀនប្រដៅហើយក៏មានមនុស្សដើរតាមពី មួយទៅមួយមិន គ្រប់គ្រាន់ប្រកបដោយសម្មាទិដ្ឋិ ហើយ មានចិត្តចង់ចេះចង់ ដឹង និង លោភពេក ។ ក្រោយមកទៀតគឺគាត់កាន់តែឈ្លោះប្រកែកគ្នាដោយ ភាពឆោតល្ងង់ជាមួយនឹងអ្នកស្នងតំណែងមុនរបស់គាត់ដែលមិនឱ្យលើសពីការច្នៃ ប្រឌិតថ្មីថ្មោង ។ ហើយព្រោះវាមានគ្រោះថ្នាក់ដែលការប្រឌិតរបស់ ពួកគេ (ដែលពួកគេស្វែងរកការសរសើរពីអ្នកស្នងតំណែងរបស់ពួកគេ) អាចនឹងលែងប្រើ ប្រាស់បានហើយពួកគេកាន់តែតឹងរឹងក្នុងការទាមទារ ឲ្យមានការគោរពតាម ។ ភាពខ្ជាប់ខ្ជួនដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួននេះ បានផ្តល់កំណើតដល់ផ្នែកដ៏ល្អនៃពិធីទាំងនេះ ។ ដែល ពួកគេបានហៅយើងថាជាសាវ័ក ។ ហើយប្រវត្តិសាស្ត្រក៏បញ្ជាក់អំពីរឿងនេះដែរ ។

(ការប្រមូលផ្តុំនៃពិធីឥតប្រយោជន៍ដែលហៅថា " សាវ័ក " កាតព្វកិច្ចចំពោះ សតិបញ្ញាទន់ខ្សោយ , ១៩-២២)

18. ប្រែសណីយ៍ - អ្នកប្រមូលសាវ័កនៃពិធីដែលគ្មានប្រយោជន៍ *

មិនត្រូវជ្រុលពេកក្នុងការធ្វើបញ្ជីពេញលេញនៃ "ទំនៀមទម្លាប់ទាំងនេះ " យើង នឹង ពេញចិត្តជាមួយនឹងឧទាហរណ៍មួយ ។ នៅក្រោមពិធីជប់លៀងរបស់ ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានចាត់ចែងដោយភាពសាមញ្ញដ៏អស្ចារ្យ ។ អ្នកស្នងតំណែង ភ្លាមៗរបស់ពួកគេបានបន្ថែមអ្វីមួយដើម្បីបង្កើនភាពអាថ៌កំបាំងនៃអាថ៌កំបាំង ដែលមិនត្រូវថ្កោលទោស ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីរូង ពួកគេត្រូវបានជំនួសដោយអ្នក ត្រាប់តាមមនុស្សល្ងង់ទាំងនោះ ដែលដោយការបំណេះបំណែកពីមួយពេលទៅមួយ បានបង្កើតឱ្យយើងនូវសម្លៀកបំពាក់បូជាចារ្យទាំងនេះ ដែលយើងឃើញនៅក្នុង

អភិបូជា ត្រៀមតុបតែងអាសនៈទាំងនេះ កាយវិការទាំងនេះ និងបរិក្ខារទាំងអស់នៃរបស់ដែលគ្មានប្រយោជន៍ ។ ប៉ុន្តែពួកគេជំទាស់ថានៅសម័យដើមមនុស្សត្រូវ បានគេជឿថាអ្វីដែលត្រូវបានធ្វើដោយការយល់ព្រមរួមក្នុងសាសនាចក្រ សកលបានមកពីពួកសាវ័ក ។ ពួកគេបានលើកឡើងថា Augustine ជាអ្នកមានអំណាចក្នុងរឿងនេះ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំ នឹង បញ្ចេញចម្លើយពី ប្រភពណាផ្សេងក្រៅពីពាក្យរបស់ Augustine ផ្ទាល់ ។ « រឿងទាំងនោះ [គាត់និយាយ] ដែលពិភពលោកទាំងមូលសង្កេត ឃើងអាចយល់បានថាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយសាវ័កខ្លួនឯង ឬដោយក្រុមប្រឹក្សាទូទៅ ដែលសិទ្ធិអំណាចរបស់ពួកគេមានសុខភាពល្អបំផុតនៅក្នុងព្រះវិហារ ។ ចំណង់ចំណូលចិត្ត និងការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះអម្ចាស់ ការយាងឡើងទៅស្ថានសួគ៌ និងការយាងមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងព្រឹត្តិការណ៍ស្រដៀងគ្នាណាមួយដែលបានកើតឡើងដែលត្រូវបានប្រារព្ធឡើងដោយក្រុមជំនុំទាំងមូល គ្រប់ទីកន្លែងដែលវាអាចនឹងរីករាលដាល ។ " មិនឃើញថាគាត់មានបំណងចង់សំដៅលើអ្នកនិពន្ធដែលសក្តិសមគួរជាទីគោរព និងគោរពដល់ការប្រតិបត្តិនៅពេលនោះ ពោលគឺមានតែពិធីសាមញ្ញៗ ដែលមិនញឹកញាប់ និងស្ងប់ស្ងាត់ដែលមានប្រយោជន៍ក្នុងការថែរក្សាសណ្តាប់ធ្នាប់ព្រះវិហារទេ? នេះជាការខុសគ្នាពីអ្វីដែល ចៅហ្វាយនាយរ៉ូម៉ាំងនឹង ជំរិតពីបុរសថាវាល់ពិធីតូច ៗ ក្នុងចំណោម ពួកគេត្រូវចាត់ទុកជាសាវ័ក !

19. Augustine បកស្រាយ *

មិនធ្វើអោយអ្នកនឿយហត់ទេ ខ្ញុំនឹងលើកឧទាហរណ៍តែមួយប៉ុណ្ណោះ ។ ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់គួរសួរពួកគេថាទឹកបរិសុទ្ធរបស់ពួកគេមកពីណា នោះពួក

គេនឹងឆ្លើយភ្លាមៗថា "មកពីពួកសាវ័ក" ហាក់ដូចជាប្រវត្តិសាស្ត្រ មិនបាន
សន្មតថាការប្រឌិតនេះចំពោះសម្តេចសង្ឃខ្លះ ឬ អ្នកឯទៀតនៃ ទីក្រុងរ៉ូមនោះ
ទេ ។ ប្រសិនបើគាត់បានពិគ្រោះជាមួយសាវ័ក នោះនឹងមិនដែលមានការ
បំពុលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជាមួយនឹងនិមិត្តសញ្ញាចម្លែកនិងមិនសមរម្យនោះទេ!
សូម្បីតែនៅពេលនោះ វាហាក់ដូចជាខ្ញុំហាក់ដូចជាមិននឹកស្មានដល់ថា ដើម
កំណើតនៃការឧទ្ទិសទឹកនេះគឺចាស់ដូចដែលបានសរសេរនៅទីនោះ ។ សម្រាប់
សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ Augustine ដែលថាក្រុមជំនុំមួយចំនួននៅក្នុងសម័យ
របស់គាត់បានកាត់បន្ថយពីការធ្វើត្រាប់តាមព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងឧទ្ធរានក្នុងការលាង
ជើង ក្រែងលោពិធីនោះហាក់ដូចជាទាក់ទងនឹងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក នឹងបង្ហាញ
ថាមិនមានប្រភេទនៃការបោកគក់ដែលមានលក្ខណៈស្រដៀងនឹងពិធីបុណ្យជ្រមុជ
ទឹកនោះទេ ។ ទោះបីជាមានករណីបែបណាក៏ដោយខ្ញុំមិន ទទួល ស្គាល់ថាការ
ជ្រមុជទឹកគឺជារបៀបដែលបានធ្វើឡើងវិញដោយការរំលោភ វា ជាមួយ នឹង
សញ្ញាប្រចាំថ្ងៃ ។ ការប្រតិបត្តិបែបនេះមិនបានមកពី វិញ្ញាណរបស់សាវ័ក
ទេ ។ ហើយខ្ញុំក៏មិននៅជាប់ នឹង ការពិតដែលថា Augustine ដូចគ្នានៅ
កន្លែងផ្សេងទៀតបានរៀបរាប់រឿងផ្សេងទៀត ដល់សាវ័កនោះទេ ។
ដោយសារតែគាត់និយាយតែការស្មានប៉ុណ្ណោះ ការវិនិច្ឆ័យក្នុងរឿងដ៏ធំនេះមិនគួរ
ផ្អែកលើរឿងទាំងនោះឡើយ ។ ជាចុងក្រោយឧបមាថាយើងទទួលស្គាល់ថាអ្វីៗ
ដែលលោកបានលើកឡើងនោះបានមកពីពួកសាវ័ក ។ វានៅតែមានភាពខុស
ប្លែកគ្នាយ៉ាងខ្លាំងរវាងការបង្កើតការគោរពបូជាខ្លះដែលអ្នកជឿប្រើដោយ
មនសិការដោយឥតគិតថ្លៃ ឬ (ប្រសិនបើវានឹងបម្រើពួកគេដោយគ្មានគោល
បំណងមានប្រយោជន៍) ជៀសវាងពីវា ហើយបង្កើតច្បាប់ដើម្បីចាប់យក

មនសិការនៅក្នុងទាសភាព ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ អ្នកណាខ្លះដែលជាអ្នកសរសេរ
របស់ពួកគេ ប្រហែលជាបន្ទាប់ពីយើងបានឃើញការរំលោភបំពានដ៏ធំដែលពួក
គេបានធ្លាក់ចុះនោះ គ្មានអ្វីនឹងរារាំងយើងពីការលុបបំបាត់ពួកគេដោយមិនមាន
ការមិនគោរពចំពោះគាត់នោះទេ ។ ត្បិតពួកគេមិនដែលត្រូវបានគេ ផ្តល់អនុ
សាសន៍ថាពួកគេគួរនៅតែមិនផ្លាស់ប្តូរ ។

20. ក្រឹត្យក្រមនៃកិច្ចការ ១៥:២០

ក៏មិនជួយពួកគេច្រើនក្នុងការលើកយកគំរូរបស់ពួកអសារីក ដើម្បីដោះសារអំពើ
ហិង្សារបស់ពួកគេដែរ ។ « គឺត្រូវសរសេរឆ្លើយទៅ ឲ្យគេគ្រាន់តែចៀសវាង
ចេញពីរូបព្រះ ដែលនាំឲ្យស្មាកប្រាកដ១ ពីសេចក្តីកំផិត១ ពីសត្វដែលសំឡាប់
ដោយច្របាច់១ ហើយពីឈាម១ប៉ុណ្ណោះ[កិច្ចការ ១៥ :២០] ប្រសិនបើនេះ
ត្រូវបានអនុញ្ញាតិអោយពួកគេ ហេតុអ្វីបានជាគេមិនគួរអនុញ្ញាតអោយអ្នកស្នង
តំណែងរបស់ពួកគេធ្វើតាមទម្លាប់ដដែលៗដូចដែលស្ថានភាពតម្រូវ ?
បញ្ជាក់ហើយអាចបញ្ជាក់យ៉ាងងាយ ដោយហេតុផលដ៏រឹងមាំដែលពួកសារីកបាន
បង្កើត ឬ សម្រេចថាមិន មានអ្វីថ្មីនៅទីនោះឡើយដ្បិតពេលពេត្រុសនៅក្នុង
ក្រុមប្រឹក្សានោះ បញ្ជាក់ ថាព្រះកំពុងត្រូវបានគេសាកល្បងបើនឹមត្រូវបានដាក់
លើកពួកសិស្ស [កិច្ចការ ១៥:១០] ទ្រង់នឹងបង្អួចការយល់ឃើញរបស់ខ្លួនវិញ
ប្រសិនបើ ក្រោយមកទ្រង់យល់ព្រមឲ្យមាននឹមណាមួយដាក់លើពួកគេប៉ុន្តែវាត្រូវ
បានកំណត់ប្រសិនបើពួកសារីកតាមអំណាចរបស់ខ្លួនថាសាសន៍ដទៃជា ហាមមិន
អោយប៉ះសាច់ដែលថ្វាយដល់រូបព្រះឈាមនិងរបស់ដែលច្របាច់ ។ ការពិត
ភាពច្របូកច្របល់ នៅតែមានដដែល ដែលពួកគេហាក់បីដូចជាហាមប្រាមការ
ទាំងនេះ ។ ប៉ុន្តែការខ្វែងគំនិតនេះនឹងត្រូវបានដកចេញយ៉ាងងាយស្រួល

ប្រសិនបើគេយកចិត្តទុកដាក់លើអត្ថន័យពិតនៃក្រឹត្យនេះ ដែលចំណុចដំបូង និង សំខាន់បំផុតនោះគឺថា សាសន៍ដទៃត្រូវទុកសេរីភាពរបស់ពួកគេ ហើយមិនត្រូវ បង្កបញ្ហា ឬប៉ះពាល់នឹងការរំខានឡើយ ។ ការប្រតិបត្តិតាមក្រឹត្យវិន័យ [កិច្ចការ ១៥:១៩, ២៤, ២៨] ។ រហូតមកដល់ពេលនេះវាគួរឲ្យកត់សម្គាល់ ចំពោះយើង ។ ប៉ុន្តែ ការលើកលែងមួយកើតឡើងភ្លាមៗ [កិច្ចការ ១៥: ២០, ២៩] ។ នេះមិនមែនជាច្បាប់ថ្មីដែលពួកសាវ័កដាក់ចេញទេ ប៉ុន្តែជា បញ្ញត្តិដ៏ ទេវភាព និង អស់កល្បជានិច្ចរបស់ព្រះមិនឲ្យបំពានលើសេចក្តីស្រឡា ញ់ ។ វាមិនដកឃ្លាមួយចេញពីសេរីភាពនោះទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែព្រមានសាសន៍ ដទៃពីរបៀបដាក់កំហឹងចំពោះបងប្អូនរបស់ពួកគេដើម្បីកុំឲ្យពួកគេប្រមាថ ដោយបំពានលើសេរីភាពរបស់ពួកគេ ។ សូមឲ្យនេះជាចំណុចទីពីរ ដើម្បីឲ្យ សាសន៍ដទៃអាចទទួលបានសេរីភាពដែលគ្មានគ្រោះថ្នាក់ដោយ មិនធ្វើបាបបង ប្អូនរបស់ខ្លួន ។ ប៉ុន្តែ ពួកសាវ័កនៅតែចេញវេជ្ជបញ្ជាអំពីរឿងជាក់លាក់មួយ ៖ ពួកគេបង្រៀន និងចាត់តាំង ដរាបណាមានវ័យចាស់ជាក្នុងគ្រានោះ តើមាន រឿងអ្វីខ្លះដែលអាចនាំឲ្យបងប្អូនមានការអាក់អន់ស្រពន់ចិត្ត ដើម្បីចៀសវាងពី ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែពួកគេមិនបាន យកអ្វីថ្មីមកតាមច្បាប់ដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ ដែលហាមមិនឲ្យមានការ ប្រមាថដល់បងប្អូនឡើយ ។

21. ភាគពួកកិច្ចចំពោះបងប្អូនទន់ខ្សោយ *

" វដ្តជាប្រសិនបើគ្រូគង្វាលស្មោះត្រង់ដែលទទួលបន្ទុកក្រុមជំនុំមិនទាន់ត្រូវបាន បង្កើតឡើងល្អគួរតែបញ្ជាប្រជាជនរបស់ពួកគេទាំងអស់ថា រហូតដល់អ្នកទន់ ខ្សោយដែលពួកគេរស់នៅកាន់តែរឹងមាំ - ពួកគេមិនគួរបរិភោគសាច់ដោយបើក ចំហនៅថ្ងៃសុក្រ ឬជាសាធារណៈឡើយ ។ ធ្វើកិច្ចការនៅថ្ងៃបុណ្យ ឬបុណ្យ

ទានផ្សេងៗ ត្បិតតែរឿងទាំងនេះ អបិយជំនឿមួយឡែក នៅតែព្រងើយកន្តើយ នៅតែនៅពេលដែលមានការប្រមាថចំពោះបងប្អូនជនរួមជាតិ ក៏មិនអាចប្រព្រឹត្ត ដោយគ្មានអំពើបាបបានដែរ ប៉ុន្តែសម័យកាលគឺជាពេលវេលាដែលអ្នកជឿមិន អាច ដូច្នេះ ចូរបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះមុខបងប្អូនដែលទន់ខ្សោយដោយមិនបាន ធ្វើឲ្យ ខូចមនសិការរបស់បងប្អូនរបស់ខ្លួនធ្ងន់ធ្ងរឡើយ ។ អ្នកណាដែល និយាយបង្ហាច់បង្ហូច និង និយាយថាពួកគេបង្កើតច្បាប់ថ្មី នោះពេល ដឹង ច្បាស់ថាពួកគេគ្រាន់តែជារឿងអាស្រូវដែលត្រូវបានហាមឃាត់យ៉ាង ច្បាស់ព្រះ អម្ចាស់ ? ហើយមិនអាចនិយាយបានទៀតទេអំពីសាវ័កដែលមិនមានចេតនា ផ្សេង ក្រៅពីការដកឱកាសសម្រាប់បទល្មើស ដើម្បីជំរុញច្បាប់ដ៏ទេវភាព ទាក់ទងនឹងការជៀសវាងនៃបទល្មើស វាដូចជាពួកគេបាននិយាយថា : « បញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺថាអ្នកមិនត្រូវធ្វើបាប បងប្រុសដែលទន់ខ្សោយ ; អ្នករាល់គ្នាមិនអាចបរិភោគសាច់ដែលថ្ងាយ ដល់រូបព្រះរបស់ដែលច្របាច់ក និង ឈាមដោយមិនធ្វើបាបបងប្អូន ដែលទន់ខ្សោយឡើយ ។ ដូច្នេះយើងខ្ញុំបង្គាប់ អ្នករាល់គ្នាក្នុងព្រះ បន្ទូល នៃព្រះអម្ចាស់កុំឲ្យបរិភោគដោយការប្រមាថ ។ ប៉ុ លជាសាក្សីដ៏ល្អ បំផុតដែលពួកសាវ័កមានគំនិតដូចគ្នាគាត់ប្រាកដជាសរសេរ សេចក្តីនេះ ស្របតាមការសម្រេចរបស់ក្រុមប្រឹក្សាថា : «ចំពោះអាហារដែល ថ្ងាយ ដល់រូបព្រះ ... យើងដឹងថារូប មានមិនមានអត្ថិភាពពិតប្រាកដទេ ប៉ុន្តែអ្នកខ្លះ តាមរយៈការចោទប្រកាន់រហូតមកទល់នឹងព្រះក្លែងក្លាយ បរិភោគ អាហារដែលពិតជាបានថ្ងាយដល់រូបព្រះ ; ហើយសតិសម្បជញ្ញៈរបស់ពួកគេ ខ្សោយ ទៅជាសៅហ្មង ចូរប្រយ័ត្នក្រែងក្រែងសេរីភាពរបស់អ្នក ... បង្ក ការប្រមាថដល់មនុស្សទន់ខ្សោយ ” [កូរិនថូសទី១ ៨ , ៤ ៧ , ៩]

ក្រោយមក អ្វីៗនឹងមិនត្រូវបានបញ្ឆោតដោយការក្លែងបន្លំនៃពួកសាវ័ក ដែលធ្វើ
 លេសថាជាសាវ័ករបស់ពួកគេ ដូចជាសាវ័កដោយក្រឹត្យរបស់ពួកគេបានចាប់ផ្តើម
 រំលោភបំពានលើសេរីភាពនៃក្រុមជំនុំ ។ ប៉ុន្តែដើម្បីកុំឱ្យពួកគេចេញផុត ។
 ដោយមិនយល់ស្របនឹងចម្លើយនេះចំពោះការជំទាស់របស់ពួកគេដោយការ
 សារភាពរបស់ពួកគេផ្ទាល់ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេឆ្លើយខ្ញុំដោយសិទ្ធិដែលពួកគេហ៊ាន
 ដាក់ចេញនូវក្រឹត្យរបស់សាវ័កនោះព្រោះ (ពួកគេនិយាយថា) មិនមានគ្រោះ
 ថ្នាក់អ្វីទៀតទេពីអំពើល្មើសនិងការរំលោភទាំងនោះដែលពួកសាវ័កចង់រារាំង ។
 ពួកគេបានដឹងថាច្បាប់នេះនឹងត្រូវវិនិច្ឆ័យដោយគោលបំណងរបស់វា ដូច្នេះ
 ហើយ ច្បាប់នេះត្រូវបានដាក់ក្នុងគោលបំណងដើម្បីស្រឡាញ់ ហើយនៅក្នុងវា
 គ្មានអ្វីត្រូវបានចេញវេជ្ជបញ្ជាលើកលែងតែវាទាក់ទងនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់ ។
 ការរំលោភលើសេចក្តីស្រឡាញ់ តើពួកគេមិនមែនទេទទួលស្គាល់ថានេះមិនមែន
 ជាការបន្ថែមទៅលើច្បាប់របស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែ ជាការស្នាក់នៅដីពិតប្រាកដ និង
 សាមញ្ញចំពោះសម័យកាល និង ទំនៀមទម្លាប់ដែលវាត្រូវបានបម្រុង? *

(ទំនៀមទម្លាប់ និងការច្នៃប្រឌិតរបស់មនុស្សក្នុងការថ្វាយបង្គំដែលត្រូវបាន
 ថ្កោលទោសនៅក្នុងបទគម្ពីរ និងដោយព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់, 23-26)

**22. ការអំពាវនាវទៅកាន់អាជ្ញាធរនៃក្រុមជំនុំជួយនឹងភស្តុតាងនៃបទគម្ពីរ
 ប៉ុន្តែ ទោះជាច្បាប់ទាំងនោះមានភាពអយុត្តិធម៌ និងត្រឹមត្រូវមួយរយដង
 សម្រាប់យើងក៏ដោយ ។**

ពួកគេនៅតែប្រកែកថា ពួកគេគួរតែគោរពតាមដោយគ្មានករណីលើកលែង ។
 នៅទីនេះមិនមានសំណួរអំពីការយល់ព្រមរបស់យើងចំពោះកំហុសនោះទេ ប៉ុន្តែ

គ្រាន់តែជាប្រធានបទដែលយើងគួរតែទទួលនូវបទបញ្ជាដ៏យោធន៍យោររបស់អ្នក
 ដឹកនាំរបស់យើង ដែលយើងមិនមានសិទ្ធិបដិសេធ ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះផងដែរ
 ព្រះអម្ចាស់ប្រឈមមុខនឹងពួកគេយ៉ាងល្អបំផុតជាមួយនឹងសេចក្តីពិតនៃព្រះបន្ទូល
 របស់ទ្រង់ ហើយរំដោះយើងចេញពីទោសភាពបែបនេះទៅក្នុងសេរីភាពដែលទ្រង់
 បានទិញសម្រាប់យើងដោយព្រះលោហិតដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ទ្រង់ [កូរិនថូសទី១
 ៧:២៣] ។ អត្ថប្រយោជន៍ដែលគាត់បានបោះត្រាច្រើនជាងម្តងដោយព្រះ
 បន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។ "ដ្បិតនៅទីនេះ វាមិនត្រឹមតែមានបំណង (ដូចដែលពួក
 គេធ្វើពុតជាព្យាបាទ) ថាយើងស្វិត្យនឹងការគ្រប់សង្កត់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរនៅក្នុងខ្លួន
 របស់យើងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថា វិទ្យាសាស្ត្ររបស់យើង ដែលដកហូតសេរីភាព
 របស់ពួកគេ (ដែលជាផលប្រយោជន៍នៃព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ) គួរតែត្រូវ
 បានធ្វើទារុណកម្ម ។ ដូចទោសករអញ្ចឹងចូរយើងឆ្លងកាត់ នេះ ដូចជាវា ពិត
 ត្រូវដែរ ប៉ុន្តែ តើយើងគិតថាវាសំខាន់យ៉ាងណា ដែលព្រះ អម្ចាស់ទ្រង់ដកសិទ្ធិពី
 រាជាណាចក្ររបស់ទ្រង់ដែលទ្រង់ទាមទារយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់សម្រាប់ខ្លួនឯង ? គេ
 យកទៅឆ្ងាយនៅពេលណាដែលគេ គោរព ប្រណិប័តន៍ដោយច្បាប់នៃការតាំង
 ចិត្តរបស់មនុស្សដរាបណាគេចង់ចាត់ ទុកជាអ្នកច្បាប់តែមួយគត់នៃការគោរព
 ប្រណិប័តន៍របស់ខ្លួនដើម្បីកុំឲ្យ អ្នកណាគិតអំពីរបៀបនេះ ។ មានការធ្វេស
 ប្រហែស អនុញ្ញាតឱ្យយើងស្តាប់ថាតើព្រះអម្ចាស់គោរពវាប៉ុណ្ណា ។ "ព្រោះ"
 គាត់និយាយថា "ប្រជាជននេះ ... កោតខ្លាចខ្ញុំដោយសារបញ្ញត្តិនិងគោលនិច្ច
 នៃមនុស្សមើល ខ្ញុំនឹងធ្វើឱ្យប្រជាជននេះភ្ញាក់ផ្អើលដោយអព្វហេតុដ៏អស្ចារ្យនិង
 អស្ចារ្យ ត្បិតប្រាជ្ញានឹងរលាយបាត់ពីអ្នកប្រាជ្ញរបស់ពួកគេ ហើយការយល់ដឹង
 នឹង ចូរចាកចេញពីពួកចាស់ទុំរបស់ពួកគេទៅ» ។ [អេសាយ. ២៩:១៨ -

១៤] វត្តមួយទៀត ៖ « គេថ្វាយបង្គំអញជាឥតប្រយោជន៍ទេព្រោះ គេ
 បង្រៀនសេចក្តីដែលជាបញ្ញត្តិរបស់មនុស្សវិញ » ។ » [ម៉ាថាយ ១៥:៩] ។
 ហើយពិតប្រាកដណាស់ នៅពេលដែលកូនចៅអ៊ីស្រាអែលបានបង្ខូចខ្លួនដោយ
 ការគោរពប្រណិប័តន៍រូបព្រះជាច្រើន មូលហេតុនៃអំពើអាក្រក់ទាំងអស់នោះ
 ត្រូវបានចាត់ទុកថាជាល្បាយដ៏បរិសុទ្ធនេះ ៖ ពួកគេបានបំពានលើបញ្ញត្តិរបស់
 ព្រះ ហើយបានប្រឌិតពិធីថ្មី ។ នៅក្នុងដំណើររឿងនេះ ប្រវត្តិដ៏ពិសិដ្ឋរៀបរាប់
 ថា អ្នកតាំងលំនៅថ្មីដែលត្រូវបានស្តេចបាប៊ីឡូននាំយកមករស់នៅក្នុងស្រុកសា
 ម៉ារីត្រូវបានសត្វសាហាវហែកហូរ និងលេបត្របាក់ដោយសារពួកគេល្ងង់ខ្លៅ
 ចំពោះការវិនិច្ឆ័យ និងលក្ខន្តិកៈរបស់ព្រះនៃដែនដីនោះ ។ ទោះបីជាពួកគេមិន
 បានប្រព្រឹត្តអំពើ បាបនៅក្នុងពិធីនោះទេ ប៉ុន្តែការអួតខ្លួនទទេរបស់ពួកគេមិន
 ត្រូវបានព្រះ ពេញចិត្តឡើយ ។ ប៉ុន្តែទន្ទឹម នឹង នេះដោយសារបុរសបាន
 ណែនាំ ឧបករណ៍បរទេសដល់ពាក្យរបស់គាត់ គាត់មិនព្រមសងសឹក នឹង ការ
 បំពានលើកប៉ាល់របស់គាត់ឡើយ ។ បន្ទាប់មកមានការនិយាយថា ពួក គេ
 ភ័យខ្លាចដោយការដាក់ទោសនោះបានទទួលយកពិធីដែលមានចែង ក្នុងច្បាប់
 ប៉ុន្តែដោយសារពួកគេមិនទាន់បានគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះដ៏ ពិតប្រាកដនោះគឺជា
 ពីរដងហើយដែលពួកគេកោតខ្លាចទ្រង់ ហើយ មិន កោតខ្លាចទ្រង់ [ពង្សាវ
 តាក្យត្រ ១៧ : ២៤-២៥ ការថ្វាយបង្គំ សាមញ្ញ ៗ តាមការបង្គាប់របស់
 លោកដោយមិនឈាមទុំការប្រឌិត របស់យើងឡើយ ។ ហើយស្តេចដែល
 គោរពកោតខ្លាចជាឡើយៗ ដោយ សារពួកគេបានប្រព្រឹត្តតាមគ្រប់សិក្ខាបទ
 ហើយ មិនបែរទៅស្តាំ ឬ ទៅ ឆ្វេង ១១ ស្តេច ២២ : ១-២ ។ ១
 ពង្សាវតារក្យត្រ ១៥:១១; ២២:៤៣; ១១ ពង្សាវតារក្យត្រ ១២:២; ១៤:

៣; ១៥:៣;] : ខ្ញុំ និយាយបន្ថែមទៀត : ទោះបីជាការមិនគោរពប្រណិប័តន៍ក្នុងការ គោរព ប្រណិប័តន៍ខ្លះមិនលេចចេញជាចំហក៏ដោយវានៅតែត្រូវបានព្រះវិញ្ញាណ ថ្កោលទោសយ៉ាងខ្លាំងព្រោះវាជាការចាកចេញពីសិក្ខាបទរបស់ព្រះ ។ អាសនៈរបស់អហាសដែលជាគំរូដែលត្រូវបាននាំចេញពីស្រុកសាម៉ារី [២ ពង្សាវតារក្សត្រ ១៦:១០] ហាក់ដូចជាអាចលើកកម្ពស់ការលម្អនៃព្រះវិហារព្រោះវាជាចេតនារបស់អហាសក្នុងការថ្វាយយញ្ញបូជានៅទីនោះ ដល់ព្រះតែមួយគត់ ដែលទ្រង់គង់ ។ នឹងធ្វើឱ្យអស្ចារ្យជាងនៅលើ អាសនៈដើមចាស់ ។ ប៉ុន្តែយើងឃើញពីរបៀបដែលព្រះវិញ្ញាណស្តាប់ភាពព្រងើយកន្តើយនេះ ព្រោះតែការប្រឌិតរបស់មនុស្សនៅក្នុងកប៉ាល់របស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺជាអំពើពុករលួយមិនបរិសុទ្ធ [២ ពង្សាវតារក្សត្រ ១៦: ១០-១៨] ហើយកាន់តែច្បាស់ថាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញដល់យើង នោះយើងកាន់តែមានលេសតិច ។ ភាពអត់ឃ្លានក្នុងការព្យាយាមអ្វីទាំងអស់ ។ ដូច្នេះឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់ម៉ាណាសគឺធ្ងន់ធ្ងរ ដោយកាលៈទេសៈដែលគាត់បានសង់អាសនៈថ្មីនៅក្រុងយេរូសាឡឹមជាទីក្រុងដែលព្រះបានប្រកាស ។

ខ្ញុំនឹងដាក់ឈ្មោះរបស់ខ្ញុំ " [II Kings 21 : 3-4] ត្បិតអំណាចរបស់ព្រះឥឡូវនេះ ដូច្នេះដើម្បីនិយាយ បដិសេធ

23. ការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពើមរអើម

ដោយការបង្គាប់របស់មនុស្ស (អេសាយ ២៩ : ១៣-១៤ ហើយ ប្រកាសថាលោកត្រូវបានគេថ្វាយបង្គំដោយឥតប្រយោជន៍តាមបទបញ្ញត្តិ របស់មនុស្ស [ម៉ាថាយ ១៥:៩] ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេថ្លឹងថ្លែងអ្វីដែលវាអាស្រ័យទៅលើការដេញថ្លៃ

របស់ព្រះតែម្នាក់ឯងនៅក្នុងបញ្ហានៃសាសនា (នោះគឺដោយសារតែប្រាជ្ញានៅ
ស្ថានសួគ៌) ក្នុងពេលតែមួយពួកគេចង់ឃើញថាព្រះអម្ចាស់មានហេតុផលដ៏រឹងមាំ
ដើម្បីស្អប់ខ្ពើមពីជីវិតអាក្រក់បែបនេះដែលត្រូវបានអនុវត្តសម្រាប់គាត់យោងទៅ
តាម ឆន្ទៈនៃធម្មជាតិ របស់មនុស្សត្បិតទោះជាអ្នកដែលធ្វើតាមច្បាប់បែបនេះ
ក្នុងការគោរព ប្រណិប័តន៍ព្រះមានភាពរាបទាបក្នុងការគោរពប្រតិបត្តិរបស់ពួក
គេយ៉ាង ណាក៏ដោយក៏ពួកគេមិនមានចិត្តរាបទាបនៅចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះ
ឡើយត្បិតពួកគេបានចែងច្បាប់ដូចគ្នានេះដល់លោក ។ ដែលពួកគេបម្រើឥឡូវ
នេះនេះគឺជា rea កូនប្រុសហេតុអ្វីបានជាប៉ូលព្រមានយើងជាបន្ទាន់កុំឱ្យចាញ់
បោកតាមទំនៀមទម្លាប់របស់មនុស្ស [កូឡ. 2:4 បុរស កូឡ. 2:4 អ៊ី] ឬ
ដោយអ្វីដែលគាត់ហៅថា Apoke នោះគឺ "នឹងថ្វាយបង្គំ" ដែលបង្កើតឡើង
ដោយមនុស្សក្រៅពីព្រះ ។ ការបង្រៀន [កូឡ. ២:២៨, ២២] ។ ប្រាកដ
ណាស់ថាប្រាជ្ញារបស់យើង និង មនុស្សទាំងអស់ត្រូវតែក្លាយទៅជាមនុស្សល្ងង់
ដើម្បីឲ្យយើងមានប្រាជ្ញា តែម្នាក់ឯង ។ អ្នកទាំងឡាយណាដែលរំពឹងថានឹង
មានការយល់ព្រមពីទ្រង់សម្រាប់ការប្រព្រឹត្តិខុសឆ្គងដោយចេតនារបស់បុរស
ហើយថ្វាយដល់គាត់ ដូចជាប្រសិនបើការស្តាប់បង្គាប់ដោយអចេតនា ដែលជា
ការស្តាប់បង្គាប់ដ៏អៀនខ្មាស់ដែលត្រូវបានបង់ឱ្យមនុស្សពិតប្រាកដ "កុំប្រកាន់
ខ្ជាប់នូវផ្លូវនោះ . ដូច្នេះវាត្រូវបានធ្វើអស់ជាច្រើនសតវត្សមកហើយ ។ ហើយ
នៅក្នុងការចងចាំរបស់យើង ហើយត្រូវបានធ្វើនៅថ្ងៃនេះផងដែរ នៅក្នុងកន្លែង
ទាំងនោះ ដែលអំណាចនៃសត្វមានច្រើនជាងអ្នកបង្កើតទៅទៀត ។ អរិយ
ជំនឿកាន់តែស្មើក្រោក និងគ្មានន័យច្រើនជាងអ្វីដែលមិនធ្លាប់មានពីមុនម
ក ។ សម្រាប់អ្វីដែលគំនិតរបស់មនុស្សអាចបង្កើតបាន ប៉ុន្តែរឿងខាងសាច់

ឈាម និងភាពធាត់ទាំងអស់ ដែលពិតជាស្រដៀងនឹងអ្នកនិពន្ធរបស់ពួកគេ?
"

24. ការបដិសេធចំពោះការប្រឆាំងរ៉ូម៉ា

រួចត្រឡប់មកវ៉ាម៉ារីញ ដ្យូតផ្ទះលោកនៅត្រង់វ៉ាម៉ានោះ គឺនៅទីនោះ ដែល
លោកតែងវិនិច្ឆ័យរឿងរបស់ពួកអ៊ីស្រាអែលជានិច្ច ហើយលោកក៏ស្ដាប់អាសនា១
ថ្វាយព្រះយេស៊ូវនៅទីនោះដែរ(សំឡេងអែលទី១ ៧:១៧) ។ ការបដិសេធនៃអំ
ណះអំណាចនេះគឺងាយស្រួល ៖ វាមិនមែនជាអាសនៈទីពីរទេដែលគាត់បានតម្កល់
លើអាសនៈតែមួយគត់ ប៉ុន្តែដោយសារតែកន្លែងនៃហិបនៃសម្ពន្ធមេត្រីមិនទាន់
ត្រូវបានកំណត់ទេ ទីក្រុងដែលគាត់រស់នៅត្រូវបានរចនាភាគច្រើនបំផុត ។ មិន
ត្រូវឲ្យឯងរាល់គ្នាបន្ថែមបញ្ចូលអ្វីៗក្នុងសេចក្តីទាំងប៉ុន្មាន ដែលអញបង្គាប់ដល់
ឯង ឬកាត់ចោលអ្វីណាមួយឡើយ ដើម្បីឲ្យឯងរាល់គ្នាបានកាន់តាមអស់ទាំង
បញ្ញត្តិផងព្រះយេស៊ូវវ៉ាជាព្រះនៃឯង ដែលអញបង្គាប់មកឯងនេះ[ចោទិយកថា.
៤:២] ។ ចំពោះ ឧទាហរណ៍ របស់ម៉ាណូអា ខ្ញុំនិយាយថាវាអស្ចារ្យណាស់ ។
[ចៅហ្វាយ. ១៣:១៩] ។ គាត់បានថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះជាបុគ្គលឯក
ជន មិនមែនដោយគ្មានការយល់ព្រមពីព្រះទេ នោះគឺដោយសារតែគាត់បានធ្វើ
វាមិនមែនចេញពីការជំរុញចិត្តរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែដោយការបំផុសគំនិតពីស្ថានសួ
គ៍ ។ ប៉ុន្តែ គេខាន ជា បុរស ម្នាក់ មិន អន់ ជាងម៉ាណូអាទេផ្តល់នូវភស្តុ
តាងដ៏គួរឲ្យកត់សម្គាល់ថាព្រះស្តេចអ្វីដែល មនុស្សរមែងពិតចេញពីខ្លួនដើម្បី
ថ្វាយបង្គំគាត់ ។ ដ្យូតអេដូដរបស់ គេខានបានបំផ្លាញមិនត្រឹមតែដល់ខ្លួនគាត់
និង ក្រុមគ្រួសារប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដល់ប្រជាជនទាំងអស់ដែរ ។ ចៅហ្វាយ ៨:

២៧] សរុបមករាល់ការប្រឌិតឱកាស ដែលមនុស្សស្វែងរកថ្វាយបង្គំព្រះ គឺគ្មាន អ្វីក្រៅពីការបំពុលនៃសេចក្តីបរិសុទ្ធពិតនោះទេ ។

25. ការព្រមានរបស់ព្រះគ្រីស្ទប្រឆាំងនឹងដំបែរបស់ពួកផារីស៊ី

ហេតុអ្វីបានជាពួកគេសួរថា តើព្រះគ្រីស្ទសព្វព្រះទ័យឲ្យបន្ទុកដែលមិនអាចទ្រាំទ្រ បាន ដែលពួកអាចារ្យ និងពួកផារីស៊ីដាក់លើមនុស្សទេ? មែនហើយ ផ្ទុយ ទៅវិញ ហេតុអ្វីបានជាព្រះគ្រីស្ទដូចគ្នានៅកន្លែងផ្សេងទៀត ដើម្បីឱ្យមនុស្ស ប្រយ័ត្ននឹងដំបែរបស់ពួកផារីស៊ី [ម៉ាថាយ. ២៣:៣; ១៦:៦] ? នោះ ទើបគេបានយល់ថាមិនមែនពីដំបែរនៃប៉ុន ដែលទ្រង់មានបន្ទូលប្រាប់ឲ្យគេប្រយ័ត្ន ទេគឺពីលទ្ធិរបស់ពួកផារីស៊ី នឹង ពួកសាឌូស៊ីវិញ ។ [ម៉ាថាយ ១៦:១២] តើ អ្វីអាចច្បាស់ជាងនេះ ទៅទៀតថាយើងត្រូវបានបញ្ជាឲ្យភៀសខ្លួនហើយគេចពី គោលលទ្ធិទាំង ស្រុងរបស់ពួកគេ ? ដោយរឿងនេះ វាច្បាស់ណាស់សម្រាប់ ពួកយើងថា នៅក្នុងវគ្គមួយទៀត ព្រះអម្ចាស់របស់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ដែលមាន បញ្ជាដោយទំនៀមទំលាប់ខុសពីពួកផារីស៊ីឡើយ ៖ ហើយពាក្យនេះឯងបើគ្រាន់តែ គេមិនប្រឌិតទេ នោះក៏គ្មានន័យដែរ ។ ពីព្រោះនៅទីនោះ ព្រះ អម្ចាស់ទ្រង់ មានព្រះទ័យ នឹង ពិចារណាយ៉ាងជូរចត់ ប្រឆាំង នឹង ការ ប្រព្រឹត្តរបស់ពួក ផារីស៊ី ហើយ ទ្រង់គ្រាន់តែណែនាំពួកអ្នកស្តាប់ទ្រង់នៅ ដើមដំបូង ដូច្នេះ ទោះបីជាពួកគេមិនបានឃើញអ្វីសោះក្នុងជីវិតរបស់ ពួក ផារីស៊ីដែលពួកគេគួរ ធ្វើតាមក៏ដោយក៏ពួកគេមិនគួរឈប់ធ្វើការទាំងនោះ ឡើយ ។ អ្វីៗដែលពួកផា រីស៊ីបានបង្រៀនដោយពាក្យសំដីចាប់តាំង ពី ពួកគេអង្គុយនៅកន្លែងរបស់ លោកម៉ូសេជាអ្នកគោរពច្បាប់ ។ ដូច្នេះ គាត់មានន័យថាគ្រាន់តែព្រមាន ប្រជាជនកុំឲ្យត្រូវបានគេដឹកនាំដោយ គំរូអាក្រក់របស់ត្រូវបស់ពួកគេដើម្បី

មើលងាយគោលលទ្ធិ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារអ្នកខ្លះមិនជឿទាល់តែសោះដោយហេតុផល ប៉ុន្តែតែងតែ ទាមទារសិទ្ធិអំណាចនោះខ្ញុំ នឹង ដកស្រង់សម្តីរបស់ Augustine ដែល និយាយដូចគ្នាថា ៖ «ក្រោលច្រើនរបស់ព្រះអម្ចាស់មានអ្នកមើលខុស ត្រូវគឺកូនប្រុសខ្លះអ្នកជួលខ្លះអ្នកមើលខុសត្រូវជាកូនអ្នកគង្វាលពិត ។ ប៉ុន្តែ ចូរស្តាប់ពីរបៀបដែលអ្នកជួលក៏ចាំបាច់ដែរ ។ មនុស្សជាច្រើននៅក្នុងក្រុមជំនុំ ស្វែងរកផលប្រយោជន៍នៅលើផែនដី ផ្សព្វផ្សាយព្រះគ្រីស្ទ ហើយតាមរយៈពួកគេ សំឡេងរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានឮ ហើយច្រើនមិនដើរតាមអ្នកជួលទេ ប៉ុន្តែជាអ្នកគង្វាលតាមរយៈអ្នកជួល [យ៉ូហាន ៩០ : ១១-១៣] សូមស្តាប់ថាព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថាអ្នកជួល បានចង្អុលបង្ហាញហើយ ពួកអាចារ្យក៏អង្គុយលើកៅអីរបស់លោកម៉ូសេ ធ្វើតាមពាក្យដែលគេនិយាយមិនត្រូវធ្វើដូចម្តេចឡើយ [ម៉ាថាយ ២៣:២-៣] តើគាត់បាននិយាយអ្វីទៀត ប៉ុន្តែនេះ : ' ឮសំឡេងរបស់អ្នកគង្វាលតាមរយៈអ្នកជួល ' ? ដោយការអង្គុយនៅកន្លែងអង្គុយពួកគេ បង្រៀនក្រីក្រវិន័យរបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះព្រះបង្រៀនតាមរយៈពួកគេ ។ តែបើគេបង្រៀនច្បាប់ខ្លួនឯងកុំស្តាប់កុំធ្វើ ។ "ទាំងនេះគឺជាពាក្យរបស់ Augustine.

(លំដាប់ត្រឹមត្រូវនៃការគ្រប់គ្រងសាសនាចក្រ និងការគោរពប្រណិប័តន៍: សេចក្តីថ្លែងថ្លែង សេចក្តីស្រឡាញ់ និងបញ្ញាចិត្ត, 27-32)

26. ភាពចាំបាច់នៃព្រះវិហារ

ចងក្លាប់ដោយទំនៀមទម្លាប់របស់មនុស្ស ហើយព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានគោរពបូជាដោយឥតប្រយោជន៍ អនុវត្តដូចគ្នាទៅនឹងច្បាប់ទាំងអស់ដែលតាមលំដាប់នៃក្រុម

ជំនុំត្រូវបានបង្កើតឡើង ។ វាងាយស្រួលនៅទីនេះដើម្បីដោះស្រាយជាមួយ
កំហុសរបស់ពួកគេផងដែរ ។ ត្រង់ចំណុចនេះ វាងាយនឹងបោកបញ្ឆោតណាស់
ព្រោះវាមិនបានមើលឃើញច្បាស់ពីដំបូងថា តើមានភាពខុសគ្នាប៉ុន្មានរវាងបទ
ប្បញ្ញត្តិពីមុន និងប្រភេទក្រោយៗទៀត ។ ខ្ញុំនឹងពន្យល់យ៉ាងខ្លីអំពីបញ្ហា
ទាំងមូលឱ្យបានច្បាស់ដើម្បីកុំ ឱ្យ មាននរណាម្នាក់ត្រូវបានគេបោកបញ្ឆោត
ដោយភាពស្រដៀងគ្នានេះ ។ ជាដំបូងអនុញ្ញាតឱ្យយើងចាប់យកការពិចារណា
នេះ ។ យើងឃើញថា ទម្រង់នៃអង្គការមួយចំនួនគឺចាំបាច់នៅក្នុងសង្គម
មនុស្សទាំងអស់ ដើម្បីជំរុញសន្តិភាពសង្គម និងរក្សាការព្រមព្រៀងគ្នា ។
យើងឃើញបន្ថែមទៀតថានៅក្នុងប្រតិបត្តិការរបស់មនុស្ស នីតិវិធីមួយចំនួនតែង
តែមានជាធរមាន ដែលត្រូវគោរពចំពោះផលប្រយោជន៍សាធារណៈ ។ និងសូ
ម្បីតែមនុស្សជាតិខ្លួនឯង ។ នេះគួរត្រូវបានសង្កេតឃើញជាពិសេសនៅក្នុង
ក្រុមជំនុំ ដែលទ្រទ្រង់បានល្អបំផុតនៅពេលដែលអ្វីៗទាំងអស់ស្ថិតនៅក្រោមរដ្ឋ
ធម្មនុញ្ញដែលបានបញ្ជាឱ្យបានល្អ ហើយអ្វីដែលមិនចុះសម្រុងគ្នានឹងក្លាយទៅជា
គ្មានព្រះវិហារទាល់តែសោះ ។ ដូច្នេះបើយើងចង់ផ្តល់ សុវត្ថិភាពដល់ក្រុមជំនុំ
យើងត្រូវចូលរួមដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាមតាមបទ បញ្ជារបស់ប៉ុលដែលថា «ត្រូវ
តែធ្វើការទាំងអស់តាមបែបគួរសមហើយដោយលំដាប់លំដោយផង» [កូរិនថូស
ទី១ ១៤:៤០] ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារភាពចម្រុះបែបនេះមាននៅក្នុងទំនៀម
ទម្លាប់របស់មនុស្ស ភាពខុសប្លែកគ្នានៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេ ជម្លោះបែបនេះ
នៅក្នុងការវិនិច្ឆ័យ និងមុខតំណែងរបស់ពួកគេ គ្មានអង្គការណាមួយរឹងមាំគ្រប់
គ្រាន់ទេ លុះត្រាតែត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយច្បាប់ច្បាស់លាស់ ។ ក៏មិនអាច
រក្សា នីតិវិធីណាមួយបានដោយគ្មានសំណុំបែបបទខ្លះដែរ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ

យើងនៅឆ្ងាយពីការផ្តោតទៅលើការច្បាប់ដែលនាំទៅដល់ការជំទាស់ថា នៅពេលដែលពួកជំនុំត្រូវបានដកហូតពីពួកគេ សរសៃពួររបស់ពួកគេបានបែកបាក់ ហើយពួកគេត្រូវបានខូចទ្រង់ទ្រាយ និងខ្ចាត់ខ្ចាយទាំងស្រុង ។ ការតម្រូវរបស់ប៉ុលប៉ង់មិនអាចសម្រេចបានដែរ ថាការទាំងអស់ត្រូវធ្វើដោយសមរម្យ និងតាមលំដាប់លំដោយ” -ត្រូវបានបំពេញលុះត្រាតែមានសណ្តាប់ធ្នាប់ និងការតុបតែងខ្លួនតាមរយៈការបន្ថែមការប្រតិបត្តិដែលបង្កើតបានជាចំណងនៃសហជីព ។ ប្រឆាំងនឹង ពួកគេមិនត្រូវបានចាត់ទុកថាចាំបាច់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះទេ ដូច្នេះហើយពួកគេក៏មិនជាប់ពាក់ព័ន្ធជាមួយនឹងការថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់ដែរ ហើយការគោរពបូជាក៏ត្រូវស្ថិតនៅក្នុងពួកគេដែរ ។

27. បញ្ហានៃរដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃសិទ្ធិក្រុមជំនុំ

ដូច្នេះហើយ យើងមានសញ្ញាដ៏ប្រសើរបំផុត និងគួរឱ្យទុកចិត្តបំផុត ដើម្បីបែងចែករវាងរដ្ឋធម្មនុញ្ញដែលមិនបរិសុទ្ធទាំងនោះ (ដែលដូចដែលយើងបាននិយាយបិទបាំងសាសនាពិត និងបញ្ញាចិត្ត) និងការគោរពសាសនាចក្រស្របច្បាប់ ។ យើងមានចំណុចនេះប្រសិនបើយើងចងចាំ ថាការបញ្ចប់ក្នុងទិដ្ឋភាពត្រូវតែជារឿងមួយក្នុងចំណោមរឿងពីរជានិច្ច ឬ ទាំងពីររួមគ្នាថាក្នុងក្រុមជំនុំដ៏ពិសិដ្ឋនៃអ្នកជឿអ្វីៗ ទាំងអស់ត្រូវបាន ធ្វើ ដោយសមរម្យ និង ដោយភាពថ្លៃថ្នូរ ហើយថាសហគមន៍មនុស្សខ្លួនឯងត្រូវបានរក្សាឱ្យមានសណ្តាប់ធ្នាប់ជាមួយនឹងចំណងជាក់លាក់នៃមនុស្សជាតិ និងការសម្របសម្រួល ។ ព្រោះនៅពេលដែលគេយល់ថាច្បាប់មួយត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់ជាប្រយោជន៍សាធារណៈនោះអបិយជំនឿត្រូវបានដកចេញពីអ្នកដែលធ្លាក់ចុះដែលវាស់វែងការថ្វាយបង្គំព្រះដោយការច្នៃប្រឌិតរបស់មនុស្ស ។ ជាថ្មីម្តងទៀត នៅពេលដែលវាត្រូវ

បានទទួលស្គាល់ថាច្បាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងការប្រើប្រាស់ទូទៅ នោះគំនិតខុសឆ្គងនៃ កាតព្វកិច្ច និងភាពចាំបាច់ ដែលធ្វើអោយមនសិការមានការភ័យខ្លាចយ៉ាងខ្លាំង នៅពេលដែលទំនៀមទម្លាប់ត្រូវបានគេគិតថាចាំបាច់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវ បានផ្តល់រំលំ ។ សម្រាប់ទីនេះ គ្មានអ្វីត្រូវបានទាមទារទេ លើកលែងតែសេចក្តីស្រឡាញ់នោះ ត្រូវបានចិញ្ចឹមបីបាច់ក្នុងចំណោមពួកយើងដោយការប្រឹងប្រែង រួមគ្នា ។ ប៉ុន្តែវាមានតម្លៃ — ខណៈដែលត្រូវកំណត់ឲ្យកាន់តែច្បាស់ ជាង នេះទៀតនូវអ្វីដែលស្ថិតនៅក្រោមការតុបតែងដែលប៉ុលបាន សរសើរ ហើយក៏ ស្ថិតនៅក្រោមការបញ្ចេញផងដែរ [កូរិនថុសទី១ ១៤:៤០] ។ គោលបំណង នៃការតុបតែងគឺនៅក្នុងផ្នែកដែលនៅពេលដែលពិធីត្រូវបានប្រើប្រាស់ដែលលើក កម្ពស់ការគោរពចំពោះវត្ថុពិសិដ្ឋនោះ ពួកយើងត្រូវបានដាស់តឿនដើម្បីគោរព បូជាដោយជំនួយបែបនេះ ។ មួយផ្នែកផងដែរ ភាពថ្លៃថ្នូរ និងទំនាញ ដែល គួរតែមើលឃើញនៅក្នុងទង្វើដ៏គួរសមទាំងអស់នោះ អាចភ្លឺខ្លាំងនៅទីនោះ ។ ចំណុចដំបូងក្នុងលំដាប់គឺ អ្នកដែលទទួលបន្ទុកដឹងពីការគ្រប់គ្រង និងច្បាប់នៃ ការគ្រប់គ្រងល្អ ប៉ុន្តែអ្នកដែលត្រូវបានគ្រប់គ្រងនោះ ក្លាយជាទម្លាប់ក្នុងការស្តាប់ បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់ និងការប្រៀនប្រដៅត្រឹមត្រូវ ។ ចំណុចទី២ គឺនៅពេល ដែលយើងរៀបចំ ព្រះវិហារឲ្យមានរបៀបរៀបរយល្អយើងផ្តល់នូវសន្តិភាព និង ភាពស្ងប់ស្ងាត់ ។

28. ការតុបតែងពិតក្នុងការថ្វាយបង្គំព្រះ មិនមែនជាការសំដែងទេ

ជាលទ្ធផល យើងមិនត្រូវនិយាយថា គ្រឿងលម្អមាននៅកន្លែងដែលគ្មានអ្វីក្រៅ ពីការសប្បាយឥតប្រយោជន៍នោះទេ ។ យើងឃើញឧទាហរណ៍បែបនេះនៅក្នុង ឈុតឆ្នោតដែលសម្តេចប៉ាបប្រើក្នុងពិធីពិសិដ្ឋរបស់ពួកគេ ដែលគ្មានអ្វីសោះ

លេចឡើងប៉ុន្តែបាំងនៃភាពឆើតឆាយគ្មានប្រយោជន៍និងផ្ទៃឈើមិនសូវលើសលប់ ។ ប៉ុន្តែការតុបតែងសម្រាប់ពួកយើងនឹងជាអ្វីដែលសក្តិសមទៅនឹងការគោរពនៃអាទិកំបាំងដ៏ពិសិដ្ឋ ដែលវាអាចជាការសមរម្យ ។

សម្រាប់ការលះបង់ ឬយ៉ាងហោចណាស់នឹងបម្រើជាការតុបតែងសមរម្យនៃទង្វើ ។ ហើយនេះមិនគួរជាផលផ្ទៃទេ ប៉ុន្តែគួរតែបង្ហាញដល់ពួកអ្នកជឿជាមួយនឹងភាពថ្លៃថ្នូរ ការគោរព និងការគោរពដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ដែលពួកគេត្រូវតែប្រព្រឹត្តចំពោះវត្ថុពិសិដ្ឋ ។ ឥឡូវនេះ ពិធីនានា ដើម្បីជាការអនុវត្តនៃការគោរពបូជាគួរតែនាំយើងឆ្ពោះទៅរកព្រះគ្រីស្ទ ។ ស្រដៀងគ្នានេះដែរ យើងនឹងមិនបង្កើតលំដាប់មួយនៅក្នុងអធិកអធម ដែលគ្មានអ្វីក្រៅពីភាពត្រចះត្រចង់នោះទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងការរៀបចំនោះ ដែលដកនូវភាពច្របូកច្របល់ ភាពព្រៃផ្សៃ ភាពរឹងប៉ឹងភាពច្របូកច្របល់ និងភាពច្របូកច្របល់ ។ មានឧទាហរណ៍នៃប្រភេទទីមួយនៅក្នុងប៉ូល៖ ថាការពិសាស្រាជីអាសអាភាសមិនគួរត្រូវបានបញ្ចូលគ្នាជាមួយអាហារដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ព្រះអម្ចាស់ [កូរិនថូសទី១ ១១ : ២១-២២] ហើយថា ស្ត្រីមិនត្រូវចេញទៅក្រៅនៅទីសាធារណៈ ដោយមិនពាក់ក្បាលឡើយ [កូរិនថូសទី១ ១១:៥] ។ ហើយយើងមានអ្វីផ្សេងទៀតជាច្រើនទៀត ក្នុងការប្រើប្រាស់ប្រចាំថ្ងៃដូចជា៖ យើងអធិស្ឋានដោយលុតជង្គង់អោន ក្បាលហើយដែលយើងចាត់ការប្រសិទ្ធពររបស់ព្រះអម្ចាស់មិនមែនឆ្វេស ប្រហែសទេ ប៉ុន្តែដោយសេចក្តីថ្លៃថ្នូរ ។ ថាក្នុងការបញ្ចុះមនុស្សស្លាប់ យើងប្រើសមរម្យមួយចំនួន; និងការប្រតិបត្តិផ្សេងទៀតដែលស្ថិត នៅក្នុងថ្នាក់ដូចគ្នា ។ "នៅក្នុងពួកជំនុំ ត្រូវឲ្យពួកស្រីៗនៅស្ងៀម ដ្បិតគ្មានច្បាប់ឲ្យនិយាយឡើយ ត្រូវឲ្យគេប្រតិបត្តិតាមវិញ ដូចជាក្រិស្ទវិន័យក៏សំដែងដែរ [១កូរិនថូស ១៤:៣៤] និង

អ្វីៗផ្សេងទៀត ជាពិសេសមានរឿងទាំងនោះដែលរក្សាការប្រៀនប្រដៅ ដូចជា ការបង្រៀនសូត្រ ការស្តីបន្ទោសក្នុងក្រុមជំនុំ ការលើកលែងទោស ការតម អាហារជាដើម ។ ហើយអ្វីក៏ដោយដែលអាចសំដៅលើបញ្ជីដូចគ្នា ដូច្នេះហើយ ធម្មនុញ្ញសាសនាទាំងអស់ដែលយើងទទួលយកថា សក្ការៈ និងសក្ការៈ គួរតែគិត នៅក្រោមក្បាលពីរ ៖ ប្រភេទទី១ ទាក់ទងនឹងពិធី និងពិធីផ្សេងៗ ទីពីរ ប្រៀនប្រដៅ និងសន្តិភាព

29. ការជាប់ឃុំឃាំង និងសេរីភាពនៃបញ្ញត្តិក្នុងក្រុមជំនុំ

ប៉ុន្តែវាមានគ្រោះថ្នាក់នៅទីនេះ ក្រែងម្ខាងទៀត បីស្ស័ពក្លែងក្លាយចាប់យកពី នេះមកជាលេសដើម្បីដោះសារច្បាប់មិនសមរម្យ និងទុច្ចរិតរបស់ពួកគេ ហើយ ម្យ៉ាងវិញទៀត ក្រែងលោកអ្នកខ្លះជ្រុលនិយម ហើយបានព្រមាន ។ ពីអំពើ អាក្រក់ខាងលើ កុំទុកកន្លែងណាសម្រាប់ច្បាប់បរិសុទ្ធ ។ យល់ស្របជាញឹក ញយ វាហាក់ដូចជាខ្ញុំក្នុងការប្រកាសថាខ្ញុំយល់ព្រមតែរដ្ឋធម្មនុញ្ញរបស់មនុស្ស ទាំងនោះដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅលើសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះ ដែលដកស្រង់ ចេញពីបទគម្ពីរ ហើយដូច្នេះទេវភាពទាំងស្រុង ។ ជាឧទាហរណ៍ សូមឲ្យយើង លុតជង្គង់ពេលអធិស្ឋានដ៏ឧឡារិក

សំណួរគឺថាតើវាជាទំនៀមទម្លាប់របស់មនុស្ស ដែលបុរសណាម្នាក់អាចបដិសេធ ឬមិនអើពើ ។ ខ្ញុំនិយាយថាវាជាមនុស្សក៏ដូចជាទេវៈដែរ ។ វាគឺមកពីព្រះ រហូតមកដល់ពេលនេះ ដោយសារវាជាផ្នែកមួយនៃការតុបតែងនោះ ដែលការ យកចិត្តទុកដាក់ និងការប្រតិបត្តិរបស់សាវ័កបានណែនាំដល់យើង [កូរិនថូស ទី១ ១៤:៤០] ! ប៉ុន្តែវាគឺជារបស់ បុរសរហូតមកដល់ពេលនេះវាបានកំណត់

យ៉ាងជាក់លាក់នូវអ្វីដែលមាន ជាទូទៅត្រូវបានស្នើជាជាងការបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ ។ តាមឧទាហរណ៍ មួយនេះយើងអាចវិនិច្ឆ័យថា តើយើងគួរមានយោបល់យ៉ាងណាចំពោះ ថ្នាក់ទាំងមូលនេះ ។ ខ្ញុំមានន័យថា ព្រះអម្ចាស់មាននៅក្នុងអក្ខរាវិរុទ្ធដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ទ្រង់បានឱបក្រសោបយ៉ាងស្មោះត្រង់ និងបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ទាំងផលបូកនៃសេចក្តីសុចរិតពិត និងគ្រប់ទិដ្ឋភាពទាំងអស់នៃការគោរពប្រណិប័តន៍ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ទ្រង់ និងអ្វីក៏ដោយដែលចាំបាច់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ ។ ដូច្នេះ មានតែលោកម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវស្តាប់ ។ ប៉ុន្តែដោយសារគាត់មិនចង់នៅក្នុងវិន័យ និង ពិធីខាងក្រៅដើម្បីកំណត់ លម្អិតអំពីអ្វីដែលយើងគួរធ្វើ (ព្រោះគាត់បានគិតទុកជាមុនថាការនេះ អាស្រ័យលើស្ថានភាពនៃសម័យកាលហើយគាត់មិនបានចាត់ទុកទម្រង់ មួយសមរម្យសម្រាប់មនុស្សគ្រប់វ័យ) ត្រង់នេះយើងត្រូវតែធ្វើ ។ ចូរ ជ្រកកោនក្នុងច្បាប់ទូទៅដែលទ្រង់បានប្រទានមកថាអ្វីក៏ដោយដែលពួកជំនុំត្រូវការសម្រាប់សណ្តាប់ធ្នាប់ និង ការតុបតែងគួរត្រូវបានសាក ល្បងប្រឆាំង នឹង ការទាំងនេះ ។ ជាចុងក្រោយ ព្រះអង្គមិនបានបង្រៀនអ្វីពិសេសនោះទេ ហើយដោយសារតែរឿងទាំងនេះមិនចាំបាច់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ ហើយសម្រាប់ការកសាងព្រះវិហារគួរតែមានលក្ខណៈខុសៗគ្នាទៅតាមទំនៀមទម្លាប់នៃជាតិសាសន៍នីមួយៗ និងគ្រប់សម័យកាល វានឹងសម (ជាអត្ថប្រយោជន៍នៃ សាសនាចក្រនឹងតម្រូវឱ្យ) ផ្លាស់ប្តូរ និងលុបចោលទំនៀមទម្លាប់ប្រពៃណី និងបង្កើតថ្មី ។ ពិតហើយ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា យើងមិនគួរគិតថ្លៃទៅលើការច្នៃប្រឌិតដោយប្រញាប់ប្រញាល់ភ្លាមៗនោះទេ ដោយសារមូលហេតុមិនគ្រប់គ្រាន់ ។ ប៉ុន្តែសេចក្តីស្រឡាញ់នឹងវិនិច្ឆ័យបានល្អបំផុតនូវអ្វីដែលអាចធ្វើឱ្យឈឺចាប់ ឬពង្រឹង ។

30. ហើយប្រសិការជាប់ឃុំឃាំង និងសេរីភាពប្រឆាំងនឹងបញ្ញត្តិក្នុងក្រុមជំនុំ

បើយើងទុកសេចក្តីស្រឡាញ់ធ្វើជាការណែនាំរបស់យើង នោះអ្វីៗទាំងអស់នឹង មានសុវត្ថិភាព ។ ពិតណាស់ដោយគ្មានអបិយជំនឿ ប៉ុន្តែដោយ មានទំនោរ ចិត្តគោរព និង ត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីគោរពប្រតិបត្តិ កុំមើលងាយគេ កុំ រំលងគេដោយធ្វេសប្រហែស ។ រហូតមកដល់ពេលនេះ យើងគួរតែចេញពីការ បំពានដោយបើកចំហរតាមរយៈអំនួត និងភាពរឹងចចេស!

តើសេរីភាពនៃបញ្ញត្តិបែបណាដែលអាចមាននៅក្នុងការយកចិត្តទុកដាក់ និង ការប្រុងប្រយ័ត្នហួសហេតុបែបនេះ? ជាការពិត វានឹងច្បាស់ណាស់ នៅពេល ដែលយើងពិចារណាថា ទាំងនេះមិនមែនជាទណ្ឌកម្មថេរ និងជាអចិន្ត្រៃយ៍ ដែលយើងចង់ភ្ជាប់នោះទេ ប៉ុន្តែជាផ្នែកខាងក្រៅសម្រាប់ភាពទន់ខ្សោយរបស់មនុ ស្ស ។ ទោះបីយើងទាំងអស់គ្នាមិនត្រូវការវាក៏ដោយ ក៏យើងទាំងអស់គ្នាប្រើវា ដែរ ត្បិតយើងចង់ភ្ជាប់គ្នាទៅវិញទៅមក ដើម្បីចិញ្ចឹមបីបាច់ស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញ ទៅមក ។ នេះអាចត្រូវបានគេទទួលស្គាល់នៅក្នុងឧទាហរណ៍ដែលបានលើក ឡើងខាងលើ ។ * តើអ្វីមាន នៅមនុស្សស្រីដូច្នេះការមកដោយក្បាលទទេគឺ ខុសច្បាប់ឬ? តើក្រីឡូរីន័យរបស់ប៉ុល ពតទាក់ទងនឹងភាពស្ងៀមស្ងាត់នោះវិសុទ្ធ ដល់កម្រិតណាដែលវាមិនអាចបំបែកបានដោយគ្មានអំពើបាបដ៏ធំឬ? តើមាន ការពត់ជង្គង់ ឬ បញ្ចុះសពក្នុងពិធីបរិសុទ្ធនាដែលមិនអាចធ្វេសប្រហែសបាន ឬទេ? មិនមែនទាល់តែសោះ ។ បើស្ត្រីត្រូវការប្រញាប់ប្រញាល់ទៅជួយអ្នក ជិតខាងដែលនាងមិនអាចឈប់គ្របក្បាលបាននោះនាងមិនអាក់អន់ចិត្ត ទេបើ នាងរត់ទៅរកនាងដោយមិនពាក់ក្បាល ។ ហើយមានកន្លែងមួយដែលវាមិន តិចទេ សម្រាប់ នាងដែលត្រូវនិយាយជាងកន្លែងផ្សេងទៀតដើម្បីនៅស្ងៀម ។

ម្យ៉ាងវិញទៀតគ្មានអ្វីហាមឃាត់បុរសដែលមិនអាចលុតជង្គង់ដោយសារជំងឺមិន
ឲ្យឈរអធិស្ឋានបានឡើយ ។ ជាចុងក្រោយ គួរតែបញ្ចុះសពឱ្យទាន់ពេល
ប្រសើរជាងកន្លែងណាដែលខ្វះសំបក ឬកន្លែងណាដែលគ្មានអ្នកកាន់ រង់ចាំ
រហូតដល់សាកសពដែលមិនទាន់កប់នោះត្រូវរលួយ ។ យ៉ាងណាក៏ ដោយ
ទំនៀមទម្លាប់ដែលបានបង្កើតឡើងនៃតំបន់ ឬ មនុស្សជាតិខ្លួនឯង និង ច្បាប់
នៃភាពសមរម្យកំណត់នូវអ្វីដែលត្រូវធ្វើ ឬ ជៀសវាង ក្នុងបញ្ហាទាំងនេះ ។
នៅក្នុងពួកគេបុរសម្នាក់មិនប្រព្រឹត្តបទ ឧក្រិដ្ឋ ឡើយប្រសិនបើគេចាកចេញពី
ការមិនដឹងខ្លួនឬភ្លេចខ្លួន ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើចេញពីការមើលងាយ ឆន្ទៈនេះ
នឹងត្រូវបដិសេធ ។ ", ថ្ងៃខ្លួនឯង, ម៉ោង, រចនាសម្ព័ន្ធនៃកន្លែងគោរពបូជា,
ទំនុកតម្កើងអ្វីដែលត្រូវច្រៀងនៅថ្ងៃណា, គឺមិនសំខាន់ទេ. ប៉ុន្តែវាជាការងាយ
ស្រួលក្នុងការកំណត់ថ្ងៃនិងម៉ោងកំណត់, និងកន្លែងមួយ ។ សក្តិសមក្នុងការ
ទទួលទាំងអស់ ប្រសិនបើមានការខ្វល់ខ្វាយក្នុងការថែរក្សាសន្តិភាព ។ ចំពោះ
ភាពច្របូកច្របល់ក្នុងសេចក្តីលម្អិតបែបនេះនឹងក្លាយទៅជាគ្រាប់ពូជនៃការឈ្លោះ
ប្រកែកគ្នាដ៏អស្ចារ្យប្រសិនបើមនុស្សគ្រប់រូបត្រូវបានអនុញ្ញាតតាមដែលគាត់ពេញ
ចិត្តដើម្បីផ្លាស់ប្តូរបញ្ហាដែលប៉ះពាល់ដល់សណ្តាប់ធ្នាប់សាធារណៈ! កើតឡើង
ថាហ្នឹងដដែលនោះ នឹង គាប់ចិត្តទាំងអស់ គ្នា បើគេចាត់ទុកថាជាការព្រងើយ
កន្តើយ ហើយ ទុកជាជម្រើសបុគ្គល ។ ប៉ុន្តែបើអ្នកណាតូចត្រូវបានចង់មាន
ប្រាជ្ញាលើសពីដែលខ្លួនគួរពិចារណានោះទុកឲ្យអ្នកនោះវិចិត្រដោយហេតុ ផលអ្វី
ដែលគេអាចការពារភាពឈ្លាស់វៃចំពោះព្រះ សុន្ទរកថារបស់ប៉ុលគួរតែផ្តាច់ចិត្ត
យើង ៖ ថាវាមិនមែនជាទម្លាប់របស់យើងក្នុងការឈ្លោះប្រកែកគ្នា ឬរបស់ពួក
ជំនុំនៃព្រះ [1 កូរិនថូស 11:16] .

31. ការប្រតិបត្តិការតែមានតិចតួច ហើយពង្រឹង “បន្ថែមទៀត”

យើងត្រូវខិតខំជាមួយ ឧស្សាហ៍ព្យាយាមបំផុត ។ ដើម្បីការពារ កំហុសមិន ឱ្យចូលមកក្នុងទាំងការខូចខាត ឬ ដើម្បីបិទបាំងបរិសុទ្ធនេះ ការបញ្ចប់នេះនឹង ត្រូវបានសម្រេចប្រសិនបើការប្រតិបត្តិទាំងអស់ អ្វីក៏ដោយ វានឹងបង្ហាញឱ្យ ឃើញនូវប្រយោជន៍ ហើយប្រសិនបើតិចតួចបំផុតត្រូវបានអនុញ្ញាត ។ ប៉ុន្តែ ជាពិសេសប្រសិនបើការបង្រៀនរបស់គ្រូគង្វាលស្មោះត្រង់ត្រូវបានបន្ថែមដើម្បី រារាំងផ្លូវនៃគំនិតខុសឆ្គង ។ ប៉ុន្តែចំណេះដឹងនេះធានាជាមុនថាយើងម្នាក់ៗនឹង រក្សា សេរីភាពរបស់ខ្លួន ក្នុងរឿងទាំងនេះ ។ ប៉ុន្តែម្នាក់ៗនឹងស្ម័គ្រចិត្តដាក់នូវ ភាពចាំបាច់មួយចំនួនលើសេរីភាពរបស់ខ្លួន រហូតមកដល់ពេលនេះ ការតុបតែង ដែលយើងបាននិយាយ ឬការពិចារណាអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់នឹងទាមទារ ។ ទីពីរ ថាយើងកាន់កាប់ខ្លួនយើងដោយគ្មានជំហរខ្ពស់ក្នុងការប្រតិបត្តិនៃវត្ថុទាំងនេះ ហើយមិនទាមទារវាផងដែរ ។ រឿងឆ្ងល់ពីអ្នកដទៃ ដើម្បីកុំឱ្យយើងមាន អារម្មណ៍ថា ការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះជាម្ចាស់ ប្រសើរជាងសម្រាប់ពិធីដ៏ច្រើន សន្លឹកសន្លាប់ ។ ហើយថាក្រុមជំនុំមួយមិនអាច មើលងាយមួយទៀត ដោយសារតែភាពចម្រុះនៃការប្រៀនប្រដៅខាង ក្រៅ ។ ជាចុងក្រោយ ថា ការបង្កើតនៅទីនេះគ្មានច្បាប់អចិន្ត្រៃយ៍សម្រាប់ខ្លួនយើង យើងគួរតែសំដៅលើ ការប្រើប្រាស់ និងគោលបំណងទាំងមូលនៃការគោរពបូជាដល់ការកសាងព្រះ វិហារ ។ ប្រសិនបើក្រុមជំនុំទាមទារវា នោះយើងមិនត្រឹមតែអាចគ្មានការ បំពានណាមួយដែលអនុញ្ញាតឱ្យមានការផ្លាស់ប្តូរអ្វីនោះទេ ប៉ុន្តែអនុញ្ញាតឱ្យការ ប្រារព្ធពិធីណាមួយដែលបានប្រើពីមុនក្នុងចំណោមពួកយើងត្រូវបានបោះបង់ចោល ។ យុគសម័យបច្ចុប្បន្ននេះ ផ្តល់ភស្តុតាងនៃការពិតថា វាអាចជាវត្ថុសម

គួរសម្រាប់ទុកមួយឡែក ដូចជាឱកាសក្នុងកាលៈទេសៈ ពិធីមួយចំនួនដែលក្នុង
កាលៈទេសៈផ្សេងទៀត មិនមានភាពអស្ចារ្យ ឬមិនសមរម្យ ។ សម្រាប់ (
 ភាពងងឹតងងុល និងភាពល្ងង់ខ្លៅពីអតីតកាល) ក្រុមជំនុំនានាបានជាប់គាំង
យ៉ាងរហ័សនៅក្នុងពិធីសាសនាជាមួយនឹងគំនិតពុករលួយ និងចេតនាវិងរូស ។
អាស្រ័យហេតុនេះ ពួកគេអាចសម្អាតបានគ្រប់គ្រាន់ពីអបិយជំនឿដ៏គួរឱ្យភ័យ
ខ្លាច ដោយមិនចាំបាច់ដកចេញនូវពិធីជាច្រើន ដែលប្រហែលជាត្រូវបានបង្កើត
ឡើងពីបុរាណដោយមានហេតុផលល្អ និងមិនគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ ចំពោះខ្លួនឯ
ង ។

[The End of Book 4 chapters VI- X of Calvin’s Institute]

Soli Deo Gloria